Dar dacă universul pe care astronomii l'au deslănţuit, nu are un loc potrivit pentru iadul material, în care păcătoşii să fie fierţi în cazane cu smoală, fără îndoială că există însă o *răsplată divină*.

Omul e creat după imaginea făptuilorului său. In primul capitol al „Genezei" se poate citi:

„Şi Dumnezeu făcu pe om după chipul şi asemănarea sa".

Asta nu înseamnă neapărat o asemănare fizică. Noi astăzi nu ne mai închipuim pe Dumnezeu, ca o fiinţă cu două picioare cu mâini şi cu barbă, la fel cum suntem noi. Dumnezeu nu poate fi decât un spirit divin, iar vorbele că omul a fost făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, nu înseamnă altceva decât o asemănare spirituală.

Omul e înzestrat cu noţiunea binelui şi a răului. El îşi creiază, în chiar viaţa aceasta, raiul şi iadul său. Răsplata şi pedeapsa, se dă omului după merit, încă în timpul vieţii. Ce s'a întâmplat după moarte, noi nu putem şti.

Să nu se creadă însă că eliminând din concepţia noastră iadul, aşa cum era imaginat de cei vechi, înseamnă că nelegiuiţii rămân nepedepsiţi. Ei găsesc pedeapsă destulă în ţintirimul în care se înmormântează nădejdea, prietenia şi ambiţia.

COPIL DEŞTEPT

— **Pentru numele lui Dumnezeu, Lenuţo, ce sunt găurile astea, în rochia ta?**

— **Ne-am jucat de-a băcănia şi eu am fost schweitzer.**

ECONOMIE

— **Dar de când ai câine, Popescule?**

— **Să vezi ce a fost. Nevastă-mea, a găsit pe stradă o botniţă şi cum este econoamă, nevoe mare, m'a silit să-i cumpăr un câine, ca să aibe ce face cu ea.**

O oră cu Georges Carpentier

Fostul capion mondial vorbește „Realității"

PLOEȘTI. — Orele 15.45. Expresul intră obosit în stație. Câțiva pasageri grăbiți se îndreaptă spre vagoane. La fereastra unui compartiment somptuos al vagonului de dormit, recunosc figura specifică a pugilistului profesionist. In sfârșit, strâng mâna lui „Georges".

— — — — — — — — — — —

Fostul campion mondial deapănă firul bogatei sale activități, conturând rotocoale de fum din cari se destramă cei 22 ani de muncă. Eu savurez o delicioasă havană — oferită de amabilul manager, subtilul egiptean Gino Arhib excelent exemplar al rasei — sau poate parfumul încântătorelor girls Noel Cardew și Lena King între care m'a plasat ospitalierul dar insinuantul meu interlocutor: între Scylla și Carybda....

Jack Forester, faimosul sketchdancer, zâmbește malițios.

CARIERA DE PUGILIST

....— *„Da, am 34 ani. Vă miră desigur înfățișarea mea. Cu toate acestea sunt născut în 1894: la Lievin les Pins, la 12 Ianuarie. Mă apropi deci vertiginos spre a 35-a primăvară, poate chiar iarnă, a aventuroasei mele vieți. Știu cine sunt, nu cad victimă obișnuitei false modestii. Știu mai ales însă că am fost unul din fii unui modest miner, modest dar cinstit, care îngrijea zilnic pentru a asigura bucatele familiei sale. Eu personal am fost destinat aceleiaș cariere. Dar, l'homme propose...*

...Dumnezeu a dispus. Descamps, antrenorul reputat pe care-l cunoașteți, m'a surprins într'una din zile când aplicasem o corecție, la 10 ani, unui vlăjgan de două ori cât mine. La propunerea-i ispititoare, o putere lăuntrică, irezistibilă, făcu să-mi strălucească ochii de fericire și să hotărîse imediat alegerea: între aerul înfundat și nesănătos al minei întunecate de umbră și praful sufocant al cărbunilor sau mineralelor și.... gloria unui Jeffries, Fitzimons. Himere de copil, irealizabile desigur, însă speranța unui piciu care vrea!

La 12 ani sunt angajat într'un campionat regional. In ziua concursului, zi de sărbătoare și deci de odihnă pentru muncitorii, cari au început să mă adore ca pe un idol, mă clasez al doilea. Cântăream numai 35 kgr. și am avut de susținut cel mai dificil match cu un plutonier, care a fost anunțat la.... 71 kgr. Frumos handicap! Imi amintesc și azi de Legrand, sărmanul ostaș, care în urma victoriei mele a devenit obiectul celei mai crude ironii din partea camarazilor cari până atunci îl considerau cel puțin campion mondial....

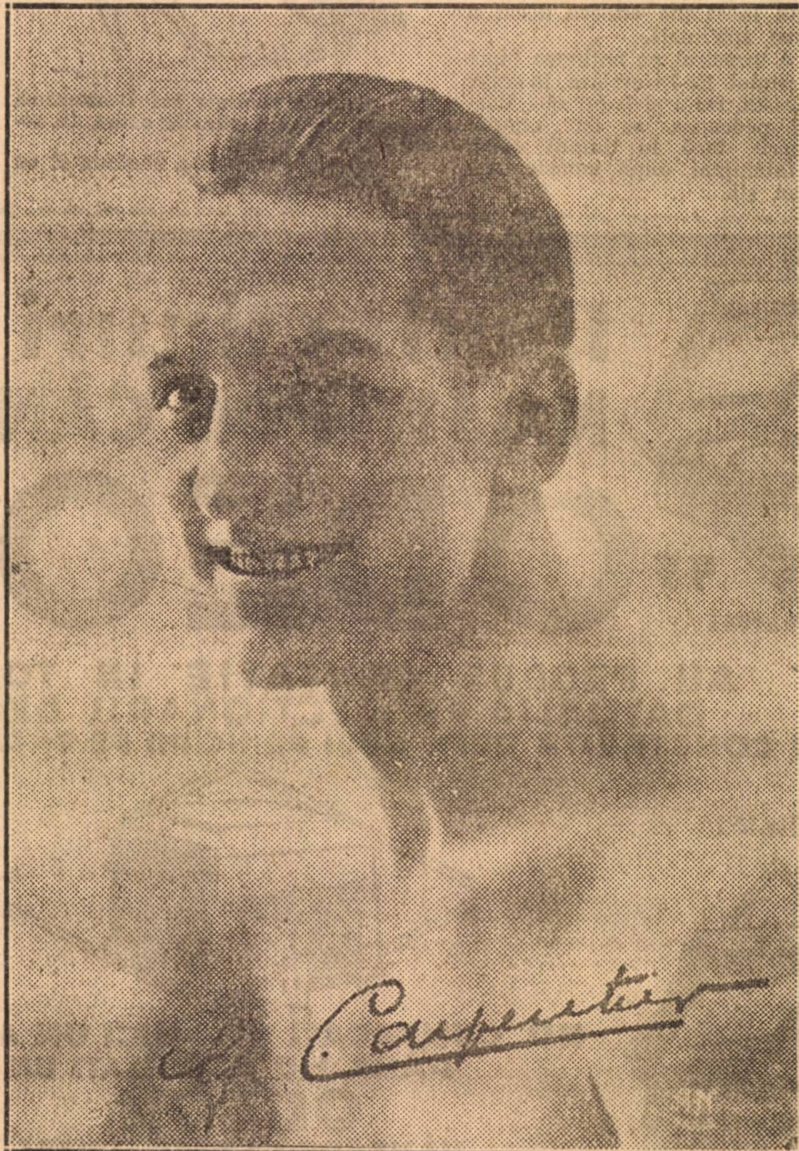
SPRE GLORIE!

Sub ochiul vigilent al lui Descamps am continuat o ascensiune care m'a condus pe diferitele trepte ale triumfului, tot mai înalt, prin filtrul celor câteva zeci de matchuri senzaționale prin campionate europene și ale Franței până la culme: însușirea titlului mondial al categoriei semi-grea".

Georges se întrerupe; întins comod pe canapea adună și selecționează amintirile. Depășesc discreția profesională dealtfel excesivă, pentru a nu opri cursul convorbirei care mi se anunță interesantă. Observ că fostul pensionar al lui Descamps se acomodează cu acest mod de a fi interviewat.

IN LUPTĂ CU DEMPSEY

— *„Dempsey este în acest timp regele regilor. Nici un adversar nu cutează să înfrunte punch-ul dur al fenomenalului american. Alții, nu sunt găsiți demni a-i fi opuși. Nimic nu ni s'a părut greu până acum. Am un principiu: Vouloir, c'est pouvoir. Fără a fi Napoleon, vă cer ertare pentru îndrăzneala comparației, mărturisesc că nici în dicționarul meu nu figurează verbul: nu pot! Am vrut și iată-mă viu aclamat de zeci de mii de glasuri în 1921, la Jersey. Nu am avut emoții. Jack a declarat singur, loial cum este, că eu am pronunțat primele cuvinte.*

Trece primul round. Nici mai interesant nici mai puțin pretențios cu orice prolog. In al doilea, conștient că diferența de greutate în favoarea lui Dempsey nu poate constitui un avantaj pentru mine socot indicat a-mi plasa o lovitură a cărei eficacitate deși nu o cunosc personal, pare totuși a fi, după opinia... unora din adversarii mei, decisivă, într'un match. Reușesc într'adevăr o dreaptă care ar fi trebuit, în alte condițiuni să distrugă chiar un animal, Dempsey este groogy, out-ul inevitabil. Jack nu mai este stăpân pe facultățile sale. Un ultim efort, căderea sa este iminentă. Dintr'un colț un strigăt strident: soigneur-ul său este disperat. Americanul... anevoe.... se ridică totuși. Nu este încă doborît.........

Din această clipă, când jucasem ultima mea carte și nu am realizat rezultatul scontat, absolut sigur, am recunoscut că soarta îmi este pecetluită. Nu stă însă în vederile mele să abandonez o luptă angajată.

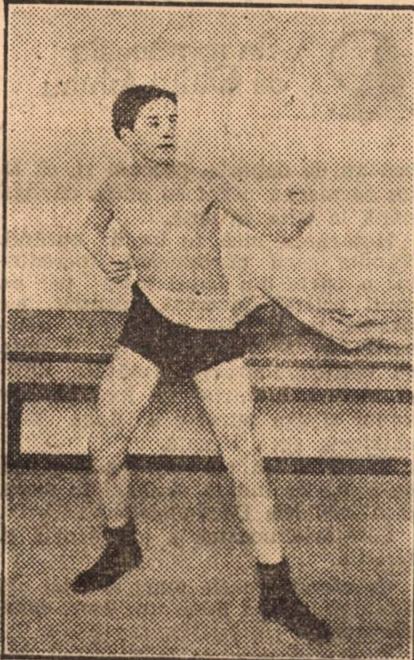
Am continuat. Am făcut imposibilul. Matchul s'a terminat în repriza a cincea".

Din nou linişte deplină în compartiment. Se aude doar uruitul neîncetat al maşinei, al roatelor.... Timpul trece.

Periş....

Buftea....

.... şi interview-ul meu rămâne in-

complet! Trebue să încerc o diversiune. Discut cu Arbib şi cu Forester despre un subiect care nu displace lui Georges: sexul delicat sau frumos, dacă luăm ca unitate de.... apreciere, pe Miss Cardew.

ROMÂNCELE

— *„Nu am cunoscut România de cât prin intermediul câtorva românce adorabile. Fără exagerare, eu, care cunosc femeea franceză, engleză, germană şi pe cea americană, adică internaţională,* — îmi declară dispus campionul, *ţin să precizeze că femeile dvs. sunt cele mai demne reprezentante ale sexului. Inteligente, până la cea mai fină substilitate, frumoase, de o frumuseţe mândră, impunătoare dar mai ales ceeace noi francezii numim „chic".*

Mă uit la vecina mea; .... şi unele englezoaice întrunesc superlativele enumerate.

Chestiunea nu intră în specialitatea mea, vorbesc natural de sport.

Incerc a cântări şi capacitatea intelectuală a oaspetelui nostru:

PREFER PE BALZAC

— ... *„Pe Shakespeare l'a monopolizat Gene Tunney, cel mai proaspăt ginere al unei soacre bogate. Eu vă mărturisesc că nu pricep tot ce citesc din marele scriitor.*

Ce prefer? Il ador pe Balzac şi mă adap la izvorul tuturor autorilor cari îmi pot furniza noui cunoştinţe.

INTRE RING ŞI SCENĂ

La această întrebare Georges răspunde fără a se gândi:

— *„ Nu am de ales: mă atrage mai mult boxul. Precizez de asemenea că nu am părăsit încă ringul. Zilnic, chiar, între două step-uri cu Jack Forester, mă antrenez ca totdeauna, cu sparring- partner-ul meu Peter Smith. Nici nu aşi putea altfel să-mi menţin forma de dansator: însăşi agilitatea lui Forester se datoreşte practicei nobilei arte. In exhibiţii veţi remarca jocul de picioare pe care îl deţin încă.*

GEORGES ESTE DISPUS SĂ BOXEZE

— „Nu am încă nici o intenţiune precisă, deşi sunt posesor al titlului francez la toate categoriile. Cât priveşte obligaţiunea Federaţiunei de a-mi pune acest titlu în joc, sunt ori când dispus a sui treptele ringului. Am însă de impus şi eu anumite condiţiuni: să se institue o competiţiune între cei mai calificaţi pretendenţi francezi, pentru a mi se alege un adversar demn. In condiţiunile actuale, oricât de modest aş fi, nu pot accepta să fiu opus unui adversar cu care să termin în prima repriză. Veţi avea poate în curând prilejul să obţineţi dovada acestor serioase afirmaţiuni.

Sunt profesionist, boxez pentru bani, şi nu înţeleg să dau un spectacol gratuit, în împrejurări vitrege.

SUCCESORUL LUI TUNNEY

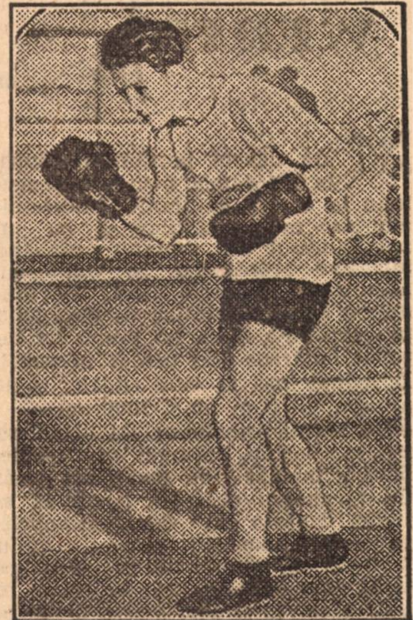
— „Dacă bascul Paulino ar beneficia de serviciile unui bun profesor — — îmi amintesc cu plăcere de Descamps — ar putea deveni pretendent cu veleităţi mai mult decât justificate la titlul mondial. Necesită o cizelare dibace şi însuşirea unui stil fără de care existenţa unui campion este imposibilă. După opinia mea întruneşte calităţi rare.

IZZY SCHWARTZ-PLADNER

— „Favoritul întâlnirei este Schwarz. După ansamblul performanţelor sale anterioare cred că are şanse să obţină victoria asupra compatriotului meu Pladner.

— „Biletele pentru Bucureşti!" răsună pe culoar vocea aspră a „şefului".

In curând, în timp ce Capitala se învălue, încet, sub mantia tot mai densă a amurgului de toamnă, maşina intră în gară, respirând din greu,

totuşi satisfăcută, ca un pugilist după un match câştigat cu trudă, la limită, în 15 reprize dificile.

AL. VOGEL

Noutăţi

Primim la redacţie:

A apărut în editura „Cartea Românească" un elegant volum tratând despre problema sexuală şi teoriile şcoalei lui Freud. Această lucrare intitulată „Instinctul sexual" este cea mai completă şi cea mai modernă lucrare în această direcţiune.

Autorul acestui volum, d. *dr. Iosif Westfried*, tratează cu o competinţă de adevărat maistru şi alte chestiuni interesante în legătură cu sexualitatea cum sunt de pildă *nevrozele, delictele sexuale, perversiunile, caractere şi glandele sexuale, problema feministă*, etc. etc.

„*Cymarose*" un tango de Alfred Fray (Piatra-Neamţ).

O muzică languroasă, înflăcărată, care, dovedeşte că autorul nu e la prima compoziţie.

Povestea mânii tăiate

W. HAUFF

în româneşte de Olivia Ghibu

M'am născut la Constantinopole. Părintele meu era dragoman la curtea sultanului, îndeletnicindu-se în acelaş timp şi cu un negoţ destul de rentabil vânzând miresme aromitoare şi mătăsuri. Mi-a dat o educaţie bună, instruindu-mă chiar el, alături de instrucţia pe care mi-o făcea un preot. La început hotărâse să-i urmez în negoţ. Dovedind însă că sunt capabil şi de altceva, — cum nu-şi închipuise, — după sfatul prietenilor săi hotărî să mă fac medic, deoarece un medic, dacă e învăţat ceva mai mult decât un tarabagiu obişnuit, poate să ajungă departe la Constantinopole. In casa noastră veneau mulţi francezi şi unul din ei făcu pe tatăl meu să mă lase să plec în patria sa, în oraşul Paris, unde asemenea meserii se puteau învăţa degeaba şi mai bine decât ori unde. De asemeni îi mai spuse, că mă va lua pe socoteala lui, la înapoierea în ţară.

Tatăl meu, care în tinereţe călătorise şi el aprobă şi francezul îmi spuse că peste trei luni să fiu gata.

Imi eşisem din fire de bucurie la gândul că voi vedea ţări străine şi abia mai puteam aştepta momentul când ne vom îmbarca.

Francezul îşi terminase însfârşit afacerile şi se pregăti de călătorie. In ajunul plecării, tatăl meu mă duse în odăiţa lui de culcare. Pe masa de acolo văzui haine frumoase, şi arme. Ceeace îmi atrăgea însă mai mult privirea, erea o grămadă mare de aur. Niciodată nu mai văzusem atât de mult la un loc.

Părintele meu mă îmbrăţişă şi-mi zise:

— „Iată fiul meu! Ţi-am îngrijit de haine pentru călătorie, Armele, acelea sunt ale tale. Sunt aceleaşi pe cari mi le-a dat bunicul tău, când am plecat şi eu între străini. Ştiu că le poţi purta.

Nu le întrebuinţa însă nici odată decât când este atacat, atunci să dai cu sete!

Averea mea nu este mare. Uite, am împărţit-o în trei părţi: Una e a ta, una e pentru nevoile mele, a treia însă să-ţi fie un bun sfânt, de neatins, decât în ceasul celei mai mari nevoi!"

Astfel vorbi bătrânul meu părinte şi în ochi îi străluceau lacrimile. Poate din presimţiri fiindcă nu mai avea să-l văd vreodată.

Călătoria decurse bine. Nu peste multă vreme eram în Franţa şi după şase zile ajungeam în marele oraş Paris.

Prietenul meu, francezul, îmi închirie aci o cameră, povăţuindu-mă să-mi întrebuinţez bine banii, cari erau în total două mii de taleri, Am stat trei ani la Paris, învăţând tot ceeace avea nevoie să ştie un medc bun

Ar fi însă să mint, dacă aş spune că-mi plăcea acolo; obiceiurile poporului acela nu-mi plăceau. Aveam apoi foarte puţini prieteni adevăraţi. Aceştia însă, erau nişte tineri foarte cum se cade.

In cele din urmă dorul de patrie puse stăpânire pe mine. In toată vremea aceea nu auzisem nimic despre tatăl meu şi de aceea cum mi se ivi cel dintâi prilej prielnic, mă înapoiai acasă.

Din Franţa tocmai pleca o solie pentru Sublima Poartă. Ca medic-chirurg îmi găsi un loc în suita trimisului şi ajunsei cu bine la Stambul.

Casa tatălui meu o găsi însă încuiată, iar vecinii se mirară, când m'au văzut, spunându-mi că părintele meu murise cu vreo două luni înainte. Preotul acela, care mă instruise în tinereţe, îmi aduse cheia.

Singur şi părăsit am intrat în casa pustie. Am găsit toate, aşa cum le lăsase tatăl meu. Numai banii, pe cari făgăduise că mi-i va lăsa, lipseau.

Intrebând pe preot despre ei, acesta se închină şi spuse:

— Părintele d-tale a murit ca un om sfânt, de oarece a lăsat banii săi bisericii".

Faptul acesta a fost şi mi-a rămas neînţeles. Dar ce eram să fac? Nu aveam martori împotriva preotului şi trebuiam să fiu bucuros, că nu socotise şi casa şi mărfurile tatălui meu drept o moştenire pentru el.

Aceasta a fost prima nenorocire care m'a izbit. După aceia însă, veni lovitură după lovitură.

Renumele meu de medic nu se împrăştia deloc, deoarece mi-era ruşine să mă fac tarabagiu de piaţă, peste tot lipsindu-mi recomandaţia părintelui meu, care m'ar fi introdus la cei bogaţi şi de seamă.

Iar aceştia nu se mai gândeau acum la bietul Zaleukos.

Nici mărfurile rămase dela tata, nu găseau cumpărători, deoarece clienţii i se împrăştiaseră după moartea, iar alţii noui, capeţi cu multă greutate.

Odată când mă gândeam cu desnădejde la situaţia mea, îmi amintii, că văzusem adesea în Franţa, bărbaţi de meseria mea, cari cutreierau ţara expunând în pieţele oraşelor marfa lor.

Mi-amintii de asemeni, că se cumpără bucuros de la ei, deoarece veneau de departe, precum şi, că la un asemenea negoţ se putea câştiga până la sută în sută.

Hotărârea mea fu luată curând. Vândui o parte din casa părintească, încredinţai o parte din banii luaţi pe ea unui prieten încercat, pentru a-i păstra, cu ceilalţi cumpărai mărfuri, care se vedeau rar în Franţa ca şaluri, lucruri de mătase, alifii şi uleiuri, închiriai un loc pe un vapor şi aşa purcese a doua mea călătorie spre Franţa.

Se părea că norocul era din nou cu mine, de îndată ce lăsai în urma mea castelele Dardanelelor.

Călătoria noastră a fost scurtă şi fericită.

Cutreerai oraşele mari şi mici ale Franţei, găsind peste tot, uşor, cumpărători.

Prietenul meu de la Stambul îmi trimitea mereu mărfuri noi şi mă îmbogăţi din zi în zi mai mult. Când adunasem însfârşit destul pentru a crede, că pot să îndrăsnesc a face ceva mai mare, m'am dus cu mărfurile mele în Italia.

Trebue să mărturisesc însă ceva, ce nu-mi aducea puţine parale: chemai în autorul meu şi arta medicală. Când soseam într'un oraş, puneam să se încunoştiinţeze lumea, că a venit un medic grec, care mai vindecase pe mulţi alţii. Şi într'adevăr, balsamul şi leacurile mele miau adus destui ţechini.

Astfel ajunsesem în oraşul Florenţa din Italia Mă hotărâi să rămân mai multă vreme în oraşul acela. Pe deoparte fiindcă-mi plăcea mult, pe de alta fiindcă vroiam să mă odihnesc puţin de oboselile cutreeratului meu.

Imi închiriai o boltă în mahalaua St. Croce şi nu departe de acolo câteva camere frumoase, care dădeau pe o terasă, la un han.

Numai decât vesti peste tot sosirea mea de medic şi neguţător.

Abia îmi deschisesem prăvălia şi cumpărătorii şi începură să curgă şi cu toate că preţurile îmi erau oarecum urcate, vindeam tot eu mai mult decât alţii, deoarece eram prevenitor şi amical cu clienţii mei.

Petrecusem vreo patru zile plăcute la Florenţa, şi într'o seară, pe când îmi şi închisesem prăvălia şi după obiceiul meu, mă mai uitam încă odată în cutioarele mele cu alifii, găsii în una din ele un bilet, de care eu nu îmi aminteam să-l fi pus acolo. Il desfăcui şi văzui că eram invitat să mă aflu în noaptea aceea, pe Ponte Vecchio, la orele 12 punct. Mă gândii multă vreme, cine să-mi fi pus biletul acolo, dar cum nu cunoaştem pe nimeni la Florenţa

gândii că voi fi dus în taină la vreun bolnav, lucru ce mi se mai întâmplase mie. De aceia mă hotărîi să mă duc Din prudență îmi încinsei însă sabia, pe care mi-o dăruise tatăl meu.

Când era foarte aproape de miezul nopții, plecai și ajunsei în curând pe Ponte Vecchio. Găsii podul părăsit și pustiu și hotărâi să aștept, până va apare acel, care mă chema.

Era o noapte rece. Luna strălucea puternic și mă uitam la apele râului Arno, ce luceau sub lumina selenară. La bisericele orașului bătu ora 12.

Mă ridicai și văzui în fața mea un bărbat înalt, învăluit tot într'o mantie roșie, cu un capăt al acesteia acoperindu-și fața.

La început mă cam speriai, fiindcă răsărise atât de brusc în spatele meu, îmi revenii însă curând și îl întrebai:

— „Dacă m'ați chemat aici, spuneți, care vă e porunca ?"

Mantia roșie se întoarse încet și zise rar:

— „Urmează-mă".

Imi era acum un pic de teamă să plec singur cu necunoscutul acesta; rămăsei deci pe loc și am spus:

— Nu așa, domnule. Nu îmi spuneți mai întâi, încotro ? De asemeni ați putea să mi arătați fața d-vtră, pentru a ști, că nu îmi voiți răul".

Roșul nu păru însă să se sinchisească de cuvintele mele.

— Dacă vrei Zaleukos, atunci rămâi, îmi răspunse și plecă mai departe.

Atunci mă înfuriai.

— „Credeți — strigai eu, — că un bărbat ca mine se lasă batjocorit de orice nebun, și că am așteptat degeaba, în noaptea asta rece ?"

Din trei sărituri îl ajunsesem, îl prinsei de mantie și strigai mai tare, pe când mâna cealaltă o puneam pe sabie; mantia îmi rămase însă în mână, iar necunoscutul dispăru după colțul vecin.

Mânia mea se potoli încetul cu încetul. Aveam cel puțin mantia și ea avea să-mi ajute de a găsi cheia acestei fantastice aventuri. Mi-o pusei pe umeri și o luai spre casă.

La vreo sută de pași mai departe, cineva trecu foarte aproape de mine și îmi șopti în franțuzește:

— „Fiți prudent, conte în noaptea asta nu e nimic de făcut!"

Inainte de-a mă fi întors însă, acel cine-a și trecuse, iar eu nu mai putui zări decât o umbră lunecând pe lângă case.

Observai imediat că vorbele nu mi se adresau mie ci mantiei de pe mine: totuși nu am putut ghici despre ce să fie vorba.

A doua zi dimineața cugetai ce am de făcut.

Dintru început mă gândii să vestesc în piață, că găsisem mantia. Necunoscutul putea însă atunci să trimeată o a doua persoană să o ia și nu a-și fi avut în felul acesta nicio lămurire. Gândindu-mă așa, cercetai mai cu deamănuntul mantia. Era din catifea grea, de Genua, roșie ca purpura, blănită cu astrachan și bogat brodată cu aur. Splendida priveliște a mantiei îmi dădu o idele, pe care mă hotărîi s'o pun în practică.

O dusei la prăvălie, punând-o în vânzare, dar pe un preț atât de ridicat, încât era imposibil să-i găsesc cumpărător.

Scopul meu era, ca, oricine ar fi venit s'o cumpere, să mă uit bine la el, deoarece statura celui care mi-o lăsase în mâini, aș fi recunoscut'o dintr'o mie, oricât de puțin îl văzusem.

Veniră mulți doritori de a cumpăra-o, atrași de frumusețea ei fără seamăn, niciunul nu semăna însă nici pe departe cu necunoscutul meu, precum nici nu vroia să plătească nimeni prețul ridicat de două sute de țechini.

Ciudat era faptul, că, întrebând dacă mai exista vreo asemenea mantie în Florența, toți îmi răspundeau nu, asigurându-mă că nu mai văzusera nici odată un lucru atât de prețios și de plin de gust.

Era aproape seară, când veni însfârșit un tânăr, care mai fusese adeseori la mine și care aruncând o pungă cu zechini pe masă, exclamă:

— Pe Dumnezeu! Zaleukos, trebue să am mantia aceasta, chiar dacă voi ajunge în sapă de lemn, din pricina prețului ei!"

Incepu apoi să numere monezile de aur. Eram în mare încurcătură. Eu nu expusesem mantia, decât pentru a atrage privirile necunoscutului și acum venea un nebun de tânăr, pentru a plăti prețul acela enorm.

Dar, ce mai puteam face? Cedai; pe de altă parte îmi făcea bine gândul, c ăeram atât dre frumoacrea dul, că eram atât de frumos despăgubit de aventura mea din noaptea aceea.

Tânărul își puse mantia pe el și plecă. Din prag se înapoie însă, desfăcând un bilet, care era prins de mantie, și mi-l aruncă spunând:

— Zaleukos, uite aici ceva, care nu cred să aparție mantiei.

Luai biletul cu indiferență, când iată ce scria în el:

„Adu în noaptea aceasta, la ora știută, mantia, la Ponte Vecchio, în schimbul a patru sute de zechini."

Parcă mă trăznise cerul. Așa dar îmi jucasem singur norocul, greșindu-mi cu totul scopul! Nu mă mai gândii multă vreme, strânsei cele două sute de zechini fugii după cel care cumpărase mantia, și spusei:

— Ia-ți banii înapoi, dragă prietene și lasă-mi mantia; mi-e cu neputință să ți-o dau.

Acesta crezu la început că glumesc; când văzu însă că e în serios, se înfurie de pretenția mea, mă făcu nebun și în cele din urmă ne luarăm la bătaie.

După o scurtă luptă, avui norocul să-i smulg mantia și tocmai vroiam să fug spre casă, când tânărul chemă poliția într'ajutor ducându-mă în fața judecătorului

Acesta fu foarte uimit de cele petrecute și dădu câștig de cauză adversarului meu. Eu oferii însă tânărului douăzeci, cincizeci, ba chiar o sută de zechini, peste cei două sute ai lui, dacă îmi lasă mie mantia. Și, ceeace nu făcusera rugămințile mele, a putut aurul meu. Imi luă bănișori, iar eu mă înapoiai triumfător cu mantia. Trebui să rabd însă ca toată Florența să mă creadă un sărit din minți.

Părerea lumii mi-era indiferentă. Știam mai bine ca oricine, că făcând așa cum făcusem, tot eu mai câștigam ceva.

Așteptai noaptea cu nerăbdare. La aceiaș vreme ca și ieri porni, cu mantia pe braț, spre Ponte Vecchio. Când bătu ultima lovitură de ceas, necunoscutul păși din umbră spre mine.

Fără îndoială, era acelaș de eri.

— Ai mantia? am fost întrebat. Da, domnule, — i-am răspuns, — dar mă costă acum o sută de zechini".

— Știu, răspunse ei, uite aici patru sute.

Păși cu mine până la balustrada podului și îmi numără monezile de aur.

Erau patru sute, minunat străluceau în lumina lunii și sclipirea lor îmi bucura inima. Ah! nu presimțea, că era ultima ei bucurie!

Băgai banii în buzunar și mă întorsei să mă uit bine la bunul necunoscut. Avea însă o mască pe obraz, de sub care mă străpungeau privirile a doi ochi întunecoși.

(Va urma)

Prentice Mulford

Nerozia vieţii

PRENTICE MULFORD nume aproape necunoscut la noi îşi are proseliţii fericiţi în străinătate. Nu numai în America de unde a fost originar, ci şi în Europa, unde filozofia lui cumpătată, scrisă într'o limbă pe înţelesul tuturora, presărată cu umor, a stârnit admiraţie printre intelectuali ca şi printre oamenii de rând.

Redăm aci un capitol din una din operile sale: „Nerozia vieţii”, *în care desvoltă teorii nespus de interesante şi practice, traduse în fapte de către d-sa, asupra organizării sistematice a vieţii. E o lectură folositoare şi instructivă pentru toată lumea, indiferent de vârstă, sex, rang social. Opera lui Prentice Mulford e un fel de biblie a omului inteligent.*

ULTĂ vreme mă muncise gândul sămi construiesc cu propriile mele mâini, o casă în inima codrului, să fiu în acelaş timp şi hamal şi stăpân şi să trăesc acolo în singurătate.

Nu că aş fi fost cinic sau certat cu lumea.

N'am nici un motiv să fiu certat cu lumea. Mi-a pricinuit multă veselie presărată printre migrene, accese de căinţă şi fabricare de bune hotărâri. Pe acestea n'am putut să le pun des în practică, deoarece îmi putrezeau prea curând printre degete.

Am încercat să mă port bine cu viaţa şi viaţa m'a răsplătit. Căci viaţa răspunde în chip ineluctabil zâmbetului cu un zâmbet, loviturii cu o lovitură. Şi dacă acea care mă citeşte e o fată tânără, îşi va păstra frumuseţea vreme mult mai îndelungată, dacă e amabilă, de dragul vieţii, şi nu de dragul societăţii — dacă poartă pe obraz o mască de amabilitate: ci dacă zâmbeşte viitorului, — atunci şi el îi zâmbeşte la rândul lui.

In New-Yersey am dat însfârşit de o bucată de pădure, de o mlaştină, de-un izvor, de un pârâiaş şi de un nobil stejar cu crengile mari. Sub acest stejar m'am apucaat să-mi fac casa.

Asta s'a întâmplat acum cinci ani. Pe atunci eram în vârstă de patruzeci şi nouă de ani — iar astăzi nu mă simt mai bătrân — ba chiar ceva mai tânăr. Ceiace ştiu alţii despre vârsta mea, asta-i altă chestie. Martorul cel mai important rămâne conştiinţa mea personală.

Ce se sinchiseşte omul, în timp ce organismul sau e regenerat de o butelie de şampanie, de felul cum alţii îl judecă pe el sau vârsta lui! *Această stare de nepăsare, ar trebui s'o putem elimina oricând din viaţă.*

Din aceşti patruzeci şi nouă de ani ai vieţii mele, am petrecut doi, ca matelot pe un vas comercial şi pe o balenieră.

Pe aceasta din urmă, am servit ca bucătar, spre marea jale a tuturora de pe bord, care gravitau în sfera crimelor mele culinare. Abea când pluteam în largul mării, cei în drept descoperiră, cum că n'aveam habar de nobila şi atât de folositoarea artă a gătitului. Dar atunci era prea târziu.

Doisprezece ani, i-am petrecut în California, unde tot săpând, am scos la iveală puţin aur şi o groază de gunoi. Am ţinut o şcoală, am condus un Bar şi o băcănie, am călărit, ţinând sub şea carnea destinată minerilor dela râul Tuolnamne, spre a o frăgezi. Am candidat la deputăţie; am organizat o crescătorie de porci, care a dat greş: am servit ca sergent de stradă; ca agent fiscal şi poştar; am căutat argint în Nevada şi n'am găsit decât zăpadă, decor şi mizerie; — am făcut planuri uriaşe; am gospodărit ferme îmbelşugate, prefăcându-le în pustietăţi; am ţinut conferinţe şi am scris la ziare. Mi-am pus la încercare constituţia şi legile-i secundare în chip respectabil. Mai e intactă şi acum, deşi aş fi putut să am la boli, câte aş fi poftit — dacă mi-ar fi dat în gând, să plătesc pentru asta doctorilor.

Am văzut Capul Horn, Londra, Paris, Viena, o balenă la ţărm, un echipai răsvrătit — şi o cucoană, care n'avea nevoe de o pălărie nouă; — era moartă.

Am trăit doi ani în Anglia, am avut acolo un timp minunat şi foarte puţin capital, am văzut ţara dela graniţele Scoţiei până la Dover, am frequentat peste treizeci de familii, săraci şi bogaţi, suspuşi şi umili, pe aristocraţi şi oameni de rând.

Până a nu-mi lua zborul în lume, am condus, la vârsta de patrusprezece ani, un hotel la ţară, pe care l'am dat de râpă în patru ani; dar pe prietenii copilăriei mele, călăritul cailor mei, nu-i costa un cent. Frumoasă epocă am mai trăit eu ca director al acestui hotel, pe care tatăl meu muribund, l-a lăsat moştenire mamei. A fost nevoită, să-l lase aproape în întregime pe seama celui mai în vârstă şi unicului fiu al ei. Acel fiu, eram eu. Mama mea, înzestrată cu simţ practic, avea o antipatie pentru această afacere, iar eu am scăpat-o curând de belea, făcându-i un bine cu asta şi având şi eu plăcerea mea. Ţineam un bar, care era devastat regulat de prietenii mei, deoarece băuturile nu-i costau acolo aproape nimic, ba în cele mai multe cazuri chiar nimic — fapt, ce sporea veselia generală, dar nu şi veniturile.

Oraşul meu natal era o localitate, în care doar încercarea unui băiat, de-a povesti mamei sale tot ce gândise, făcuse şi încercase în decurs de douăzeci şi patru de ore, ar fi stârnit atâta ceartă, groază şi dispreţ, încât l-ar fi alungat pentru o lună de zile din comună.

Oraş, în care copiii îşi minţeau sistematic, conştiincios şi fără urmă de remuşcare părinţii, tot aşa, după cum şi aceştia minţiseră pe vremuri „bunicii”. In care jumătate din populaţie era abstinentă, urând pe băutorii de whisky, mai mult decât whisky-ul însăşi, înjurând în netemperate societăţi de temperanţă pe acei ce erau de altă părere. In care oratorii erau beţi de prejudecăţi, zel şi furie de convertire, aşa după cum alţi beţivi se 'mbată cu rachiu.

Barul nostru s'a închis într'o bună zi, deoarece ştiusem să potrivesc lucrurile în aşa fel, ca suma cheltuelilor, să depăşească totdeauna veniturile. O urmare bună a fost aceea, că după închiderea barului nostru, tinerii erau nevoiţi să-şi procure stimulentele în alt local, unde trebuiau să le plătească, şi aceasta e totdeauna un puternic imbold la sobrietate — dacă nu chiar la etică în general.

După ce izbutisem să le fac toate astea — şi nu e puţin lucru pentru un băiat de şaptesprezece ani, — m'am dus în lume, să-mi caut norocul — şi-l caut şi acum, cu rezultate, care vorbesc desigur parte pentru mine, parte împotriva mea. Intenţionez să trăesc alte timpuri, mult mai bune.

---

1) Tradus după a 8-a ediţie a volumului din anul 1925.

Melancolia zilelor de toamnă ne turbură sufletul, înveșmântându-l în mozaicul dorurilor și al târziilor aduceri aminte. Ultimile crisanteme care ne-au legănat visele în amurguri pline de duioșie, își iau rămas bun dela noi risipindu-și tristețile, în nesfârșirea fără nume, fără raze aurii de lună și fără acorduri de violă.

Toamna își întinde aripele grele îmbrățișând întregul stol de gunguriri lente și mălăsoase.

Prin unghere, cântecele au tăcut, iar d'asupra gândurilor mele plutește regretul unor cirip ri de mult apuse în nostalgia serilor de toamnă cenușie.

Unde sunt florile?
Unde sunt cântecele?
Unde e primăvara?
Unde sunt zâmebtele ei?

Și cum îmi plimbam desnădejdea gândurilor prin cenuș ul nopței pline de nepricepute desamăgiri, de o dată, zăresc prin penumbra albelor trotuare, pe doi din prietenii mei — Mitică și Petrică — agitându-se grozav în calmul stradei cu case de rugină.

M'am oprit locului și am stat uimit, și doritor să aflu pricina acestei aprinse discuții, din care nu înțelegeam nimic!

— Numai un prost nu poate înțelege!

— Rogu-te Costică dragă! Nu te pripi, fii mai calm! Despre ce e vorba?

— Păi, să vezi, răspunde amicul roșu la față! Eu m'am căsătorit cu o văduvă simpatică, Tanți Parapon care la rândul ei, avea o fată frumoasă Valerica, de vre-o 16—17 anișori, ce să-ți spun, un boboc!

Venind din când în când pe la mine p'acasă, tatăl meu, văduv de mult s'a văzut deodată îndrăgostit de fată și fără să stea mult pe gânduri s'a căsătorit cu ea, devenind tata, ginerile meu, iar fata mea vitregă Valerica, mi-a devenit mie, mamă iar nevestei mele Tanți, i-a devenit soacră!

— Cum scoacră?

— Foarte simplu! Ca soție a tatălui meu, prin tată!

— A, da! Prin tată! Așa e!

— Nevasta mea, Tanți, a născut un băiat Nicușor, care a devenit cumnatul tatălui meu și frate vitreg al soacrei mele, adică al mamei sale vitrege.

— Cum, al mamei sale vitrege? Avea două mame?

— Nu frate! De ce nu înțelegi? Mama mea vitregă nu este fiica nevestei mele?

— Este!

— Păi dacă este, băiatul meu nu e frate cu ea prin tată?

— A, da! Tot prin tată! Așa e!

— Păi dacă e așa, îmi este și mie unchiu și lui tata tot unchiu.

— Cum așa?

— Foarte simplu! Mie prin nevastă și lui tata prin mamă!

— A, da! Prin mamă!

— Mama vitregă care este sora unchiului meu — adică fiica nevestei mele, — a născut și ea un băiat, — Ionel — care a devenit, nu numai fratele meu, dar și nepotul meu, adică fiul fetei nevestei mele. Este?

— Este! Adică... da! Nepot de fiică!

— Nevasta mea Tanți, este soacra tatălui meu și nevasta tatălui meu, este fiica nevestei mele așa că eu sunt socrul tatălui meu și fiul fetei mele vitrege.

— Nu înțeleg! Cum fiul?

— Păi, dacă ești prost?! Nu vezi că e simplu ca „bună ziua"?

— Așa? Atunci, ce mai încoace încolo? Bună ziua!

. . . .

Un vânt ușurel se zbengue cu noaptea risipindu-se zglobiu prin imensitate. De undeva se aud ecouri murinde de carantină. Prin aer circulă fantome de plumb, nevăzute.

E toamnă în suflete!
E toamnă pretutindeni.

ION PRIBEAGU

Pentru cititoarele noastre

SFATURI DE HIGIENĂ. — REȚETE DE FRUMUSEȚE. — INDRUMĂRI PENTRU A CUCERI ȘI PĂSTRA SIMPATIILE. — REȚETE DE GOSPODĂRIE

Aceste vor fi subiectele rubricei noi pe care o introducem și care de bună seamă va interesa în mod deosebit pe toate cititoarele noastre.

Rubrica aceasta va fi scrisă de distinsa noastră colaboratoare doamna Laura.

Inapoiată de curând din Paris, unde a cercetat zilnic institute de higienă, înfrumusețare, cursurile de eleganță, d-na Laura rămasă în corespondență cu conducătoarele și medicii acestor mari case, va ținea la curent pe cititoarele noastre cu ultimele invenții ale științei puse în slujba idealului femeiesc.

Acelea de-a fi atrăgătoare, de-a plăcea, de-a reținea, d'a fi mereu tânără, seducătoare, iubită de toți ai săi.

In noua rubrică sfaturile de higienă, rețetele de frumusețe, rețetele gospodărești vor alterna cu sfaturile ce privesc interiorul.

Ceva mai mult. D-a Laura va pune competența, experiența sa la dispoziția cititoarelor, răspunzând oricărei întrebări cu privire la subiectele de mai sus. Citiți deci în numărul viitor noua rubrică: „Pentru femei" de Laura.

DACĂ NU ȘTIE?!

— Dar cum te-ai lăsat sărutată de american, fata-mea?
— Ce eram să fac mamă, dacă nu știu boabă englezește?

REZON

Ea: De când ne cunoaștem, nu te-am auzit spunându-mi un cuvânt serios.
El: Păi dacă tot timpul vorbim numai de tine!?!

MODESTIE

— Spune-mi, Mimi, au fost multe fete frumoase la bal?
— Nu dragă! Eram doar vre-o cinci.

Rubrica Filatelică

Filateliştii profesionişti şi amatori

Pentru neiniţiaţi, pentru cei cari privesc curioşi, dacă nu chiar compătimitori minuţiozitatea cu care prietenii filateliei culeg rarităţi, catalogheazâ serii şi îngrijesc de albumele lor, se pune întotdeauna o întrebare justă în parte, şi care rare ori capătă un răspuns acceptabil: ce folos rezultă de pe urma acestei îndeletniciri, pentru colecţionari?

Un cunoscător în materie, soluţionează chestiunea foarte simplu: Ocupaţiunea sa, i se pare atât de firească, încât nu-i pare necesară enunţarea unei definiţii.

Pentru a stabili totuş, în linii distincte, activitatea noastră dela paşii iniţiali ai rubricei, să căutăm a furniza noi lămurirea.

Deosebim două categorii de filateişti: profesionişti şi amatorii.

In prima categorie cuprindem atât pe comerciantul confortabil instalat, nu numai în două-trei rafturi cum este cazul la noi, sau pe cei cu firmă înregistrată, cari activează contrar prevederilor codului comercial, ci şi marile case de specialitate ca Yvert, Stock, Gibonn, etc., cât şi pe micul comerciant, să-i zicem ambulant, care-ţi vinde „Româniile“ cu mia pentru câţiva lei. Intre aceste două extreme se află clasa intermediară a amatorilor, deveniţi uneori, ocazional, profesionişti. Exceptând pe aceştia din urmă, filateliştii enumăraţi aci se ocupă cu această materie exclusiv în urmărirea unui beneficiu material, perzistent însă, nu eventual. Sursa lor de întreţinere o constitue cumpărarea de valori pe un preţ convenabil şi distribuirea lor cu o diferenţă care le constitue câştigul.

In a doua categorie intră amatorii puri, cari colecţionează numai de dragul artei. Ei nu vând, ci cumpără numai, pentru completarea albumelor. Scopul lor este estetica albumelor şi satisfacţia infinită ce rezultă dintr'o colecţie desăvârşită, rară şi frumoasă. Pot fi comparaţi atât cu amatorii de antichităţi cât şi cu pasionaţii colecţionari de picturi, broderii alese, arme, etc.

Aceste două clase trăesc una prin alta: existenţa primei este dependentă de a celei secunde şi viceversa.

Noi, avem deasemenea un rost precis: să stabilim între ambele, o relaţiune cât mai strânsă şi utilă.

AR. VOGEL

Mica Publicitate

ANUNCIURI ECONOMICE. 5 LEI CUVÂNTUL. MINIMUM 10 CUV.

SCHIMB mărci cu toate ţările după yvert. Minimum 200 fr.

Brovais, 75, Rue du Pinson, Boitsfort Bruxelles (Belgia).

SCHIMB mărci cu toate ţările. 300 fr. Th. Allard, Linkoping (Suedia).

D-NA MARG. GALIBERN, Pelotas Sud (Brasilia), schimbă mărci cu toate ţările.

DR. FISCHL, Truhlarska 7, Praga, schimbă mărci cu toate ţările. Min. 200 fr.

M .ESTRADA, Rue Bailen 126 Barcelona (Spania), schimbă mărci cu toate ţările. Preferă neuzate.

ECHANGE 1-10 pas communs aussi sur feuil. M-me Reyman, villa des Hirondelles, Wandee (Belgia).

M. BLUMENTHAL &-Co. Căsuţa Poştală 451 Bucureşti, schimbă mărci cu toate ţările.

E. ANDROULAKIS, P. O. B. III, Post Sudan (Sudan) Africa, doreşte relaţiuni cu toţi colecţionarii din lume.

SCHIMB 1-25 buc. cu toate ţările, dau Olanda şi colonii.

I. V. SCHAIJIC, Soerabaijsir, 20, Utrecht (Olanda).

HAMILTON JACKSON, Joeville Johanesberg (Trasvaal), vinde mărci în curs cu 10 la sută rabat.

Fachirul: Uite un ţânţar! Să ştii c'o să mă pişte! (Gutierez, Madrid)

EROARE

— Imi face impresia, că toţi bărbaţii sunt tot atât de proşti, ca şi tine.

— Nu crede asta, dragă! Căci sunt mulţi necăsătoriţi!

Cinematografice

NOTAŢI CĂ...

...frumoasa soţie a lui Doug. *Mary Pikford*, răspunde prin următoarele 7 reguli, cititoarelor care îi cer să le introducă în studio şi să le prezinte regisorilor:

1. Nu debutaţi fără a avea traiul asigurat pe cel puţin un an de zile.
2. Nu încercaţi să vă faceţi carieră în cinematograf fără a vă fi asigurat o a doua carieră, unde să vă refugiaţi în caz de insucces.
3. Inainte de a debuta, dacă e posibil strângeţi-vă o bună doză de experienţă de scenă.
4. Atunci când vă prezentaţi, aduceţi cât mai multe fotografii; veţi avea astfel o mai mare şansă de a fi angajate.
5. Garderoba voastră trebuie să fie bogată şi variată.
6. Va fi fatal pentru voi de veţi considera cinematograful doar un simplu amuzament; arta cinematografică e dificilă; pentru a reuşi trebuie să fiţi sincere şi ambiţioase.
7. Ca şi în celelalte profesiuni, nu uitaţi că acelea care pun mai multă inteligenţă în lucrul lor, vor avea mare şansă de a reuşi.

*

... *Doug* şi *Mary*, trebuie să plătească drept impozit statului american suma de 15.000.000 lei. Făcându-se socoteala după această impunere, Mary trece — vorbind de bogăţie — drept a treia femeie din lume iar Doug vine imediat după Rockfeller, Vanderbilt şi Ford.

*

...*Sandra Milovanoff*, este foarte grav bolnavă, în urma unei răceli ce a contractat acum câteva zile, la turnarea unui film, în care deţine rolul principal.

*

... Presa străină a consacrat ca cel mai reuşit film ce tratează viaţa studenţească din Heidelberg, realizarea lui Ernst Lubitsch *„Prinţul Student“* în care apar *Ramon Novarro* şi *Norma Shearer*.

*

.... Preţurile la teatrul din Berlin unde va cânta *Ramon Novarro*, s'au ridicat la sume nemai auzite. Ne mai găsindu-se bilete de vânzare şi fiind o cerere foarte mare preţul — de pildă — a unui loc din fundul sălii s'a ridicat la frumoasa sumă de 4500 lei.

*

... Mult aşteptata revistă *„Cine-Mondial“*, care apare la 1 Decembrie, va întrece presa noastră de specialitate, prin bogăţia articolelor semnate de persoane cu renume mondial, prin diversitatea clişeelor, ce vor abunda în paginile ei şi prin forma literară în care e redactată.

CONCURSUL

Din pricina lipsei din Capitală a celui mai de seamă membru din comitetul concursului de frumuseţe suntem nevoiţi să amânăm pe săptămâna viitoare publicarea juriilor.

PLOUA mărunt. Era toamnă şi întunerec besnă. Scevola Popescu, — Duţu — cum îi zicea nevasta, venia stropit de noroiu cu genunchii slabi, cu capul greu, judecându-se cu asprime: „Să lipseşti douăzeci şi patru de ore încheiate: ...Om însurat eşti tu, ori ce dracu eşti: Ce-or zice colegii la biurou, prăpăditule!... Ce o să zică biata nevastă, amărâtule!... Tu petreci şi ea săraca, aşteaptă... pentrucă e proastă... Să fie mai deşteaptă... Ce-ai putea să-i zici... Pierzi sănătatea, ţi-ai pierdut banii, o să ţi pierzi şi slujba, să vedem cu ce o să ţii casă, că suntem abia la începutul lunii!... Ptiu, bătute-ar Dumnezeu să te bată!... Mutră de secretar ai tu?..." se apostrofă el, privindu-se în oglinda unei faţade luminată puternic de un becreclamă: „Ţigan nu slujbaş, ţigan de lae cu ochi de capră moartă şi în loc de nas borta."

Dar pe măsură ce se apropia de casă i se strângea inima... „Ce-are să zică Puia. Nu i-am luat nimic... Am cheltuit atâţia bani... Să-i fi luat barim ceva... Auzi hal!... Să pleci cu noaptea 'n cap şi să vii la trei dimineaţa... De nu s'ar trezi... La urma, urmei o să-i spun şi eu, dragă iartă-mă, am făcut-o, am făcut-o... Taie-mi capul, fă-mi ce vrei, dar lasă-mă să mă culc niţel... şi numai Năică e de vină. De câte ori mă întâlnesc cu omul ăla, mă încurc regulat; n'am văzut de când sunt aşa fărăe-brău.

Intră binişor. N'aprinse nici un chibrit măcar, sperând să se poată strecura nebănuit, în pat. Dibuind se aşeză pe scaun în antreul ce-i servea şi de sufragerie şi, reţinându-şi răsuflarea, desbrăcându-se hoţeşte, renunţând de a mai scoate gulerul din cauza butonului care se deschidea greu, se îndrepta călcând ca o silfidă, spre dormitor. Nimeri uşa din instinct, dar când s'apese pe clanţă, umbrela pe care o răzimase de perete, căzu cu zgomot asurzitor, repercutat de ecou, înzecit de liniştea nopţei.

— Cine-i, se auzi vocea nevestei din dormitor, repezindu-se să încue uşa... Duţule tu eşti?

— Eu.

— Vai, cât m'am speriat!

— Descue, dă-mi drumul... Eu sunt.

— Acum se vine?

— Ce-a căzut?

— N'a căzut nimic, tu ştii ce-a căzut.

— Nu vorbesc de umbrelă, am auzit un sgomot în dormitor.

— Poate când am sărit din pat.

— Aprinde.

— Nu, te rog. Bine c'ai venit... Dac'ai şti ce rău îmi este...

— Migrena?

— Mă doare capul de nu văz cu ochii...

— Nu deschide uşa dela bae că-i frig, nu vezi, sunt îngheţată. Cumpără-mi mai bine un piramidon.

— Acu noaptea...

— Dacă ţii la mine.

— Noaptea dragă... Ai idee cât e ceasul?

— Aşa?... Da când stai, cu cine stai, nu te uiţi să vezi cât e ceasul... şi eu care mă doare capul şi mor...

— Bine dragă, mă duc, numai să găsesc. Dă-mi bani...

— Ce n'ai?

— Iartă-mă, îţi spun eu...

— Na, adu mâna... Să vii repede, că mi-e frică.

— Imediat... Ce frică, nu fii copilă...

Bucuros că scăpase ieftin, d-nul Scevola Popescu, secretar la pescăriile statului, se îmbrăcă la repezeală, luându-şi din cuer paltonul peste cămaşă şi eşi stăpân pe soartă, sărind scările, făgăduindu şi să fie cuminte, aranjând lucrurile strună pentru viitor.

„Nu mai beau, nu mai fumez, nici nu mai joc să mă pice cu ceară... Stau acasă, mănânc, citesc un ziar şi mă culc... Când m'oiu duce ies cu nevasta... Noi amândoi... Un cinematograf, o bere şi acasă... Am de încasat ore suplimentare, mai o delegaţie, ne ajunge... Leafa o pun toată la economie, la vară să ne ducem şi noi la Paris. S'au dus toţi idioţii, numai eu am rămas, pentrucă am hrănit toţi păcătoşii şi am dat de băut la toţi trântorii... Acum s'a isprăvit. Să mai găsească şi alţi proşti."

Monologând astfel, ajunse la farmacie. Vântul răscolea ploaia şi i-o arunca în obraz. Sună îndelung cu gulerul ridicat, sgribulit, de frig. Fără să cerceteze avusese noroc. Un tânăr cu părul vâlvoi, îmbrăcat cu pardesiu peste cămaşa de noapte deschise şi-l întrebă, ursuz, cu ochii cârpiţi de somn ca orice intern de serviciu:

— Ce doriţi?.. Aa, bună seara domnule Popescu... Ce s'a întâmplat?

— Dragă, bunăseara. Iartă-mă, te rog... Nu-i nimic. Nevasta, o cam doare capul... Te-am deranjat degeaba... Numai un piramidon, nu te supăra... zău... ştiţi cum sunt femeile.

— Vai de mine, vă cunosc, ce-are a face... Sunteţi mobilizat?

— Eu?

— Unde vă vedeam în manta... Staţi! Domnule Popescu,... Piramidonul...

GH. BRĂESCU

Superstiţii curioase

HENRY III, regele Franţei, nu rămânea niciodată singur în cameră cu o pisică.

DUCELE DE EPERMON, leşina la vederea unui epuraş.

WLADISLAW, regele Poloniei, începea să tremure şi o lua la fugă, la vederea merelor.

SCALIGER, cunoscutul filolog, tremura din tot corpul, la vederea borcanului.

Lui TICHO DE BRAHE, i se tăiau picioarele, dacă îi treceau pe dinainte un epure sau o vulpe.

BOYLE, era apucat de crampe, când auzea curgând apa din robinet.

MARIA DE MEDICIS, nu putea suferi trandafirii, — nici chiar pe cei pictaţi, — cu toate că iubia toate florile.

ŢARUL IOAN II al Rusiei, leşina la vederea unei femei.

BACON, avea regulat ameţeli, în nopţile fără lună.

DAR PERSONAL!

— Ce iubesc la tine? Faţa ta de lapte, ochii, ca mura, braţele de marmoră, părul de...

— Dar pe mine personal, nu mă iubeşti?

„Cuza-Vodă"

Un cunoscut scriitor de romane a avut fericita idee să studieze viaţa „Domnitorului Cuza" şi să extragă părţile cele mai interesante pentru public.

Din acestea a alcătuit un roman care, brodat pe diferitele întâmplări politice, de pe atunci, răuşeşte să captiveze în cel mai înalt grad interesul cititorului.

Autorul acestui roman este cunoscutul scriitor Vasile Pop, autorul unui mare număr de scrieri, şi acum în urmă, autorul „Inconjurului lumii fără voie"...

Stilul romanului „Cuza Vodă" pe lângă că e de o rară limpezime, are avantajul de a fi extrem de interesant, prin faptul că tratează într'o limbă clară, cele mai palpitante evenimente din vremurile de zbucium politic de acum 75 ani.

Cititorul, pe lângă plăcerea ce-i produce lectura acestei scrieri, are şi avantajul, că se documentează în mod plăcut asupra unor evenimente pe care altfel ar trebui să le scoată de prin biblioteci.

Romanul „Cuza Vodă" merită să fie citit de către toţi admiratorii marelui „Domn".

GH. FR.

Grafologia

La cererea cititorilor, introducem rubrica grafologică. Pentru cei cari n'au urmărit revista dela apariţia ei, suntem datori să dăm câteva lămuriri:

Grafologia este o ştiinţă: ştiinţa cu ajutorul căreia din scrisul cuiva se poate preciza caracterul său. Adagiul „cunoaşte-te pe tine însuţi" e vechi de câteva mii de ani, dar nu toţi îi acordă însemnătatea pe care trebue s'o aibă acest precept. Nimeni nu se cunoaşte îndeajuns şi nimic nu e mai folositor decât să te cunoşti singur, pe tine. In acest fel multe necazuri şi dureri s'ar putea evita, multe defecte corecta şi fiecare ar putea să-şi pună în valoare calităţile utile. Sau când e vorba de doi inşi cari vor să-şi lege viaţa laolaltă toate mijloacele ca în mod reciproc să-şi cunoască caracterul, trebuesc folosite. Ştiinţa grafologiei este cea dintâi chemată, în acest caz, să-şi spună cuvântul ei.

„Realitatea Ilustrată" a angajat un grafolog special şi în revistă, sau prin scrisoare, vom răspunde cititorilor cari ne vor solicita. Spre a se putea face analiza, cititorii vor trimite un manuscris cu cerneală, de o dată ceva mai veche, adică nu unul anume făcut pentru cercetarea grafologică. Ca răspunsul să apară în revistă, se va adăoga o taxă de 100 lei. Abonaţii plătesc numai 50 lei dacă adaugă numărul chitanţei de abonament.

*

Ella. — Nu-i un caracter comun din pricina multiplelor contraziceri. S'ar părea că are două suflete: când unul când celălalt e detronat. Repede îşi dă seama de orice situaţie. Inteligentă, acum se desvoltă, are înclinare spre teatru, fantezia bogată, aşa încât adesea pierde sentimentul realităţii. Ironică şi malitioasă. Sensibilitatea îi strică mult. E capricioasă erotică şi de multe ori fără tact. Stă sub influenţa impresiilor momentane. Are multe depresiuni sufleteşti.

Nina. — Influenţabilă. Suflet bolnăvicios, care-şi creează suferinţe. Fundamental rău edificată, aşa încât toată viaţa îşi va face dureri. Nu e prea comunicativă în chestiuni sufleteşti. Totdeauna neîncrezătoare, şi are pasiuni multe. Inchipuită, şi aleargă după iluzii la care nu poate să ajungă. Are multă încredere într'o nouă carieră, dar pentru aceasta nu e făcută. Răutăcioasă, citeşte mult dar cărţile şi le alege fără valoare. Fire visătoare, nervoasă şi înflăcărată. Simţitoare, neliniştită şi cu voinţa slabă. Adesea pierde judecata dreaptă.

Achille. — Nehotărît. Prea repede face un lucru fără să chibzuiască şi se plictiseşte repede. Prevăzător, închis, cam închipuit, raţionabil. Foarte sensibil şi repede reacţionează dacă este vătămat. Se inspiră iute. Nu cunoaşte destul sentimentul datoriei. Uşuratic de multe ori timid. Iubirea e pentru el o distracţie. In ultimii ani s'a schimbat foarte mult.

Cocostârc. — Il caracterizează neliniştea. Foarte aprins. Ii plac complicaţiile şi dacă nu există şi le face. Nervos. Nehotărît. Ager la minte. Isteţ sensibil. Se însufleţeşte repede. Totul depinde la el de dispoziţia sufletească. Dă mult pe exterior. Se agită. E multilateral. Adesea închipuit. Activ. Vorbeşte cu uşurinţă. Are tendinţa să facă totul!

Venera. — Născută cu o nervozitate bolnăvicioasă, pesimistă. Melancolică nehotărîtă. E păcat că a lăsat ca viaţa să-i deraieze în felul de azi. A avut voinţă.... dar acum e foarte pasivă. Are sentimentul formelor şi s'ar potrivi pe scenă. Se ocupă cu prea multe lucruri de odată şi astfel nu poate termina nici unul. Se supără repede dar supărarea nu ţine mult. Nu-i plac oamenii şi se retrage din faţa lor, din pricina că în fiecare vede un răuvoitor. E necomunicativă şi capricioasă. Afectuoasă şi are sentimentul muzicei. A citit mult dar acum o plictiseşte lectura. Nu prea cunoaşte dragostea.

Adonis. — Foarte sensibil. Agitat. In lucrurile lui nu arată vreun rezultat deosebit, pentrucă se plictiseşte curând. Se ocupă cu prea multe, aşa încât mintea lui cunostiinţele nu sunt suficient ordonate şi n'are o imagine clară despre vreun lucru. Exagerat. Incăpăţânat. Se preţueşte mai mult decât valoarea proprie. Influenţabil. De multe ori fără tact, dar credincios şi prieten bun.

Pagina scrisă de cititori

ROȘUL

— SCHIȚĂ —

Mitu Stănescu își luă pălăria din cuer și-și îmbrăcă pardesiul. Mai privi odată telegrama.

— „Vasăzică cu trenul de cinci... Mai e o jumătate de ceas... Tocmai bine"...

Coborî scara și eși în stradă... Aerul umed de toamnă îl izbi în față făcându-l să-și ducă batista la gură, înnecat de o tuse seacă.

— „Ah! Tusea asta, tusea asta!"...

Și-i spusese doctorul să se ferească de umezeală, că e primejduit. Dar acum trebuia să primească pe Ivi, logodnica lui. Cum să nu se ducă!?... Ivi a lui...

Drumul până la gară e scurt. Câteva minute de mers. Caldarâmul poartă ochiuri de bălți, semănând a pete de grăsime. Cerul îi seamănă: nori murdari pătând seninul. Mitu e supărat pe toamnă. Prea contrastează mult cu primăvara din sufletul lui.

De-a curmezișul stradei se zărește gara. Ea se potrivește anotimpului: neagră și urâtă. Dar aci va primi pe Ivi, și unde e Ivi a lui, se risipesc negurile și capătă farmec chiar urâtul. Se cunoaște chiar că e aproape, asta o arată ghirlandele de viță sălbatecă ce împodobesc fațada gărei, dinspre terasament.

In lungul peronului, se plimbă o mulțime împestrițată de oameni consultând des ceasornicul împlântat în peretele decorat cu reclame multicolore. Mai sunt douăzeci de minute până la sosirea trenului. Ivi e din ce în ce mai aproape.

Fumul dela mașinile în manevră îi ațâță din nou plămânii. Tusea ținu mult, zguduindu-i tot trupul, umezindu-i ochii. In batistă rămăsese un firicel roș de sânge. Mitu l-a zărit. Inima i se strânse dureros. Iși aduse aminte de spusele doctorului. Câte îi vorbise acesta atunci:... „ai plămâni slabi... ferește-te cât mai mult... tuberculoza"... Ii venea să țipe, să-și verse sufletul... „Tuberculoza... Ah Doamne!... Și Ivi?"...

Ideile îi trec prin cap repede, repede. Ii veni aproape amețeală... O nouă tuse mai lungă și mai seacă, așternu în batistă un nou fir roșu, peste primul.

...Roșu... Roșu...

Câtă ură se strânse în inima lui Mitu, pentru acest roșu!... Se refugie în restaurantul gărei. Nu mai putea sta pe peron: erau prea multe lucruri roșii: șepcile funcționarilor c. f. r-iști, reclame, automatele,... toate, toate erau roșii...

Se așeză greoiu pe un scaun la masa lungă a restaurantului. Din mijlocul mesei, câteva crizanteme revarsă din vază, culoarea lor sângeroasă.

Voi să fugă.

...Oh! Roșul... Tuberculoza!... Dar, roșu nu era și trandafirul primit de la Ivi, prima dovadă a iubirii către el?... Ori buzele ei nu erau roșii, roșii?...

Mitu zâmbi dalilor roșii...

Ding-dang! Ding-dang! Trenul pleca din ultima stație.

Iși zise încet:

— ...„Vine Ivi..."

Apoi îl chemă roșul buzelor ei, ce-l recunoscu în culoarea unui automat. Se apropie și introduse o monedă. O napolitană cu înveliș roșu căzu. O desfăcu încet păstrând numai învelitoarea. Se uită cu drag la ea: vedea trandafirul, buzele ei. Un curent de aer provocat de deschiderea ușei dela sala de așteptare, i-o smulse din mână, târând-o pe ciment, printre picioarele șefului gării, apoi o duse până între șine. Mitu, rămas cu mâna întinsă, se uită buimac după ea. Trupul i se convulsionă iar și tusea răsună înnecându-l din nou. Nu se uită la roșul din batistă, ci la acela dintre șine... Ivi... buzele ei... Departe se auzi flueratul trenului. Sufletul îl trăgea înainte. Il chemau roțile ce veneau în goană, îl chema roșul foiței dintre șine. Buza i se lăsă într'o parte, ochii i se bolbără prostește...

Trenul intră gonind în gară.

Mitu se avântă îmbrâncind pe șeful gării și nu se opri decât în fața botului mașinei, care-i târî corpul, sfărâmându-l de pietrișul terasamentului.

Dealungul șinelor, se înșiră o dâră de sânge, roșu ca primul trandafir dela Ivi, roșu ca buzele ei.....

EUG. STARCK

Cititorii și cărțile

Se spune că la noi se citește foarte puțin sau aproape de loc. Totuș nu-i atât de adevărat. La noi se găsesc cititori de cărți serioase, nu atât cât în alte părți, dar totuș sunt.

E o mare greșală de a se stabili numărul cititorilor după numărul cărților vândute. Oare toți cititorii au posibilitatea de a-și cumpăra cărți? Câți își permit *luxul* acesta? Foarte puțini.

Cu toate acestea și acei cari nu-și pot cumpăra cărți, citesc, împrumutându-se unii pe alții. De multe ori o carte cumpărată de unul ajunge a fi citită și de alți 5 sau 6 cititori.

Cine-i vinovat că se vând atât de puține cărți? Publicul? Nu.

Vinovați, sunt editorii, prin faptul că pun prețuri enorme la volume.—In raport, cu cărțile literare străine — ceeace face pe mulți cititori să se lase păgubași de toată dragostea pentru literatura românească, cu atât mai mult cu cât prin neglijența legatului o carte, pe care o plătești cu 100 lei după ce o citesc odată, îi cad foile sau coperțile așa că toată valoarea ei bibliofilă, se pierde. Dacă s'ar da mai multă atențiune faptului acesta s'ar vedea că sunt mai mulți cititori, decât se bănuește.

EM. G.-Vaslui

Toamnă

Frunzele-au căzut din creangă
Pomii cânt o epopee —
Pe cărare se mai plimbă
Intristată, o femee...

Pe o banc'ascunsă'n tufă,
Ea s'așează obosită;
Asta-i locul unde-o vară,
Ea cu drag a fost iubită.

Și privind discretă 'n lături,
(Ca să nu fie văzută)
Buzele-și apleacă iute
Și speteaza e sărată.

EMIL. H. NONU

Bunica

Ca o icoană a prea Sfintei
Din blânda mea copilărie,
Bunico, tu-mi răsari în minte
Cu zâmbet plin de duioșie.

Te văd șezând la focul vetrei,
Spunând poveștile cu smei.
Mirați, de smeul din poveste,
Te-ascultă patru nepoței.

Acelaș zâmbet l'ai pe buze,
Ca'n golul zilelor trecute,
Aceleași vorbe repetate,
Firave, blânde și tăcute.

Tu torci și spui mereu povestea,
Cu Făt-Frumos și Cosinzeana,
Cu craiul Dan, stăpân pe codru,
Cu mândra zâna lui, Ileana......

. . . .

Au adormit visând nepoții
L'a basmului duioasă vrajă,
Și'n liniștea molcum, a casei,
Tu singură mai stai de strajă.

GEORGE PREOTESCU-Urlueni

Noaptea, — cu trenul

Sboară trenul — cași gândul —
Pufuind în lungul șinii.
In vagoane, călătorii,
Dorm în cântecul mașinii.

Dela geam privesc în noapte,
Depărtări nedefinite,
Cu câmpii, păduri și sate,
In miresme adormite.

Nu mai văd flăcăi, nici fete, —
Ca'n „Cuptoru" — aprins de soare,—
Aplecați de corp în două,
Secerând printre ogoare.

Și nici turma cu ciobanii,
Aciuită la vreo târlă;
Ori cirezile de vite,
Cum s'adapă la vreo gârlă.

Nici monumentale poduri,
Peste apele 'n prigoană.......
Numai hurnitu-mi spune,
C'am trecut un pod în goană.

Totul doarme.... Doarme firea
Sub un cer cu lună plină.
Doar, în câte-un sat... departe....
Mai zăresc câte-o lumină.

Numai trenul, — călăuză
Veșnic treaz și fugară, —
Tot îmbarcă.... și debarcă
pasageri, — din gară 'gară...

A. BRUMA

Dezlegătorii jocurilor din No. 37, 38, 39, 40 şi 41

Au întrunit cel mai mare număr de puncte, adică 150, următorii:

Cimpoieşu Nicolae, Natan şi Beren Enghelberg, Ion I. Zaharescu, locot. Sohasky, Const. P. Horjea, Tanţa Ionescu Guré, Viorica I. Negulescu, Bică Pisosky, Ramiro Delamare, Gh. D. Ionescu, Andrei N. Sandu, Nicolae Stroe.

Prin tragere la sorţi au câştigat: premiul de 1000 lei Nicolae Stroe, premiul de 500 lei, Ramiro Delamare; cel de 300 lei, Cimpoieşu Nicolae.

Următorii au câştigat câte o carte: Locot. Sohasky, Tanţa Ionescu, Natan şi Beren Enghelberg, Viorica Negulescu, Gh. D. Ionescu Bică Pisosky şi Andrei N. Sandu.

Albota (Argeş): St. Ştefănescu, 15; Delamarian N., 110; Cimpoeş Nicolae, 150.

Alba-Iulia: Emil Bosdog, 60.

Albota-Argeş: Ştefan Gh. Ştefănescu, 80.

Alexandria (Teleorman): Ioan Anghelescu, 40; George N. Georgescu, 100.

Bacău: Maria Palade, 110; Nathan şi Beren Enghelberg, 150; Gerge Caiserliu, 110.

Bistriţa: Aurel Moldovanu, 15.

Botoşani: Albert Gross, 25.

Bârlad: Alexandru Dobrinescu, 10; Ovidiu Idriceanu, 45.

Brăila: Teodor Stamate, 135; Silvestru Rădoi, 125; Cristu Teodoride, 125; Tita R. Gheţu, 120; Arthur Popescu, 125; Rădoi S. Silvestru, 105; Aronld Kohl, 105;, C. Carapetru, 140.

Braşov: Ioan Cătană, 75; Al. N. Ivan, 105; Marcel şi Dora Abramovici, 130; Clara Abramovici, 125.

Bucureşti: T. Biculescu, 20; Ion I. Zaharescu, 150; E. Mavrache, 110; Iscovitz Hugo, 115; locot. Sohaschy, 150;; Vicenţa Ionescu, 15; Henriette Galanter, 5; Elena I. Teodorescu, 130; Leonida L., 135; Irène D'Y, 120; Socrate D. Panaitatu, 20; Suzana Baliff, 105; Marinescu Petre, 110; Morlova I. Vasile, 110.

Buzău: Mişu Niculescu, 85; Lionel D'Ally, 125; Roman Gh. Traian, 95; Gogu Titeica şi Aurel Vasilescu, 80.

Câmpina: Jojy Wagner, 85; Nicu C. Slavu, 130; Mioara C. Vasilescu, 125; Const. P. Horjea, 150.

Craiova: Paul Enescu, 65; Micu Eliezer, 125; Gh. Dumitrescu (Bébe), 80; Corneliu Puţureanu, 125; Tanţa Ionescu Guré, 150; Sandy Franco, 120; Mircea V. Bârsan, 100; Gică Ionescu, 125; I. Munteanu, 80; I. Elias, 125; Paul şi Aurel Enescu, 125; Viorica I. Negulescu, 150; I. Munteanu, 130; M. T. Budecă, 125; Niculescu Gh. Romulus 110; Marin S. Popescu, 125; Bică Pisosky, 150.

Cernăuţi: L. Mihalcea, 35.

Focşani: Nicolae T. Nicolau, 130; Nicolae Iliescu, 135; Ramiro Delamare, 150

Dărmăneşti (Bacău): Stoian I. Popovici, 135.

Galaţi: Isac Chirstein, 55; Costică şi Virginia Teodor, 60; Vasile Roşca, 105; Gh B. Roşca, Dănilă B. Riciu şi N. Palade Bădălău, 35; Ciuna I. Ioan, Popescu R Mihail, 25; I. Popescu, 100; Niculae I. Dimitriu şi Aurora Dimitriu, 125; C. Palade, 125; Heinrich Herşcovici, 130; Moses Tendler, 115.

Ghioroc (Arad): Ion Simion, 60.

Giurgiu: Minciunescu Gh., 115.

Iaşi: Vlaicu Mitru, 75; Ghering Vladimir, 105; Georges Berghiner, 115; Honoré Seus, 125; Ionel Teifer, 135; Halperin Alex. 130; Panaite N. Theodori, 105; Aurel Gh. Teodorescu, 105; Const. Pavelescu, 130; Wladcowschi P. 125; Romeo Musteaţă, 125;

Lipova: Dimitrie A. Ardeleanu, 110;

Lupeni (Huniedoara): Remus Gropean, 85.

Pecica-Arad: Romulus Ponta, 95.

Moreni: N. Tutoveanu, 125.

Piteşti: Nelu Tudorache, 70; Gică Mihăescu, 70.

Ploeşti: Chiţiture Zamfirescu, 15; Olga Ghilenco, 65; Quaiser Sidonia, 70.

Poiana (Câmpina): Stănescu Gh. Corneliu, 140; Gh. D. Ionescu, 150.

Râmnicu-Vâlcea: Mircea şi Grigore Lebădă, 135; Gose Bordea, 120; Jean şi Mişu Constantinescu, 140.

Radna: Marg. Şchiopu, 70.

R.-Sărat: St. D. Campanie Drogu, 100.

Rădăuţi (Bucovina): Petru Vasiliu, 85; Rezuş Petru, 115; Ştefan C. Vasiliu 125.

Roman: Plutonier V. Bucătaru, 30.

Slatina: N. Aragon, 100; Dragon Murgurel, 140.

Slobozia-Ialomiţa: Gh D. Beşlegeanu, 20.

Tg.-Ocna: Herman Kurzberg, 110; Mişu Cerbeanu, 140; Mauriciu Herscovici, 125.

Tătăreşti (Basarabia): Jorgacev Alex., 50; Melenciuc Alex., 130; Vladimir Ciobanu, 50; Claudia Ciobanu, 25.

Timişoara: Nicolae Stroe, 150.

T.-Măgurele: Theodor A. Stănescu şi Costică P. Marinescu, 95.

T.-Severin: Grigore Timoftescu, 70; Dumitru C. Sitaru, 85; D. Gr. Mircea, 130.

Tulcea: Andrei N. Sandu, 150.

Tecuci: Cpt. Sol. Graur, 75; Gh. Rombeanu, 130.

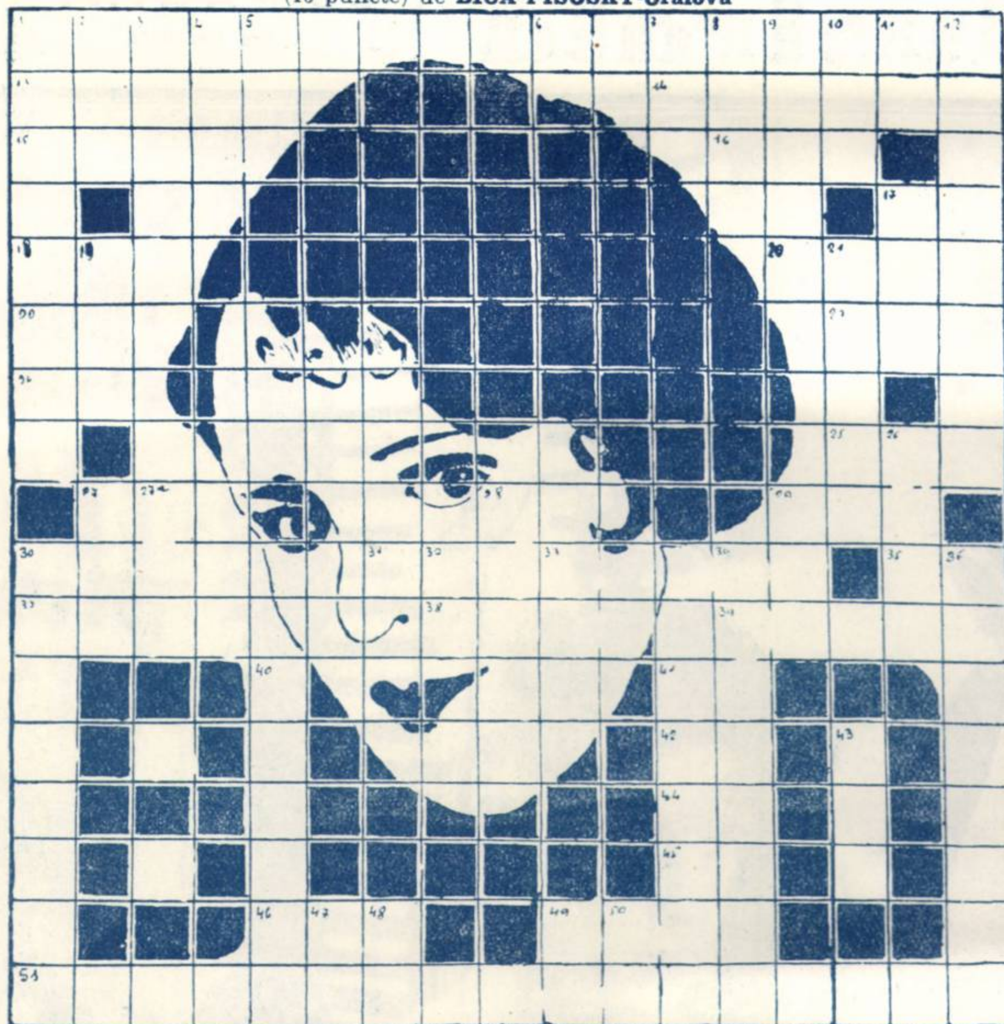
Tighina: Boris I. Imas, 125.

Vulcana: Lony Popp, 80.

Jocurile Realității

Joc No. 1 Cuvinte încrucișate (Billie Dove)

(10 puncte) de **BICĂ PISOSKY-Craiova**

Orizontal: 1) Celebru filozof grec (429—347; 6) Rege în Danemarca (1843—1912); 13) Insulă în Turcia; 14) Poet francez (1644—1712); 15) Râu în Franța; 16) Râu în Franța; 17) Conjuncție; 18) Interjecție; 20) Ministru musulman; 22) Prepoziție; 23) Guvernator turc (1741—1822); 24) Interjecție; 25) Conjuncție; 27) Interjecție; 29) Personagiu mitologic; 30) Nume a doi împărați din Orient; 31) Oraș în Grecia; 34) Inițiala și finala unui oraș în Spania; 35) Notă muzicală; 37) Oraș și port în Japonia; 38) Oraș european; 39) Albastru închis; 41) Interjecție; 42) Notă muzicală; 44) Pronume; 45) Inițiala și finala unui lac în Africa Centrală; 46) Personagiu biblic; 49) Fluviu în Suedia; 51) Artistă de cinema.

Vertical: 1) Oraș în Iugo-Slavia; 2) Râu în Europa; 3) Fluviu în Franța; 4) Coloare ce domină într'un tablou; 5) Dărmotin; 7) Pronume; 8) Fluviu în Suedia; 9) Inspectori; 10) Livede (tr.); 11) Alifie (Mold. și Tr.); 12) Numele moldovenesc al tătarilor liteni; 17) Fluviu european; 19) Personagiu biblic; 21) Oraș francez cu vinuri renumite; 26) A roși tare la față printr'o emoțiune (fig.); 27) Rege al lui Israel; 27 a) Sultan; 28) Duh rău; 29) Râu în Asia Centrală; 32) Fluviu; 33) Fluviu în Franța; 34) Oraș în Olanda; 36) general mexican (1783—1834); 40) Pictor și desenator francez (1804—1860); 41) Mic fluviu în Olanda; 43) Compozitor rus, născut la Vilna în 1835; 47) Particulă ce indică o stare nedeterminată; 48) Dir. de timp; 49) Notă muzicală; 50) Interjecție.

Joc No. 2 (Antonim)

(5 puncte) de **BORIS I. IMAȘ-Tighina**

Se dau următoarele 7 cuvinte: INSUFLEȚIT — SECRET — RAIU — NEINTENȚIONAT — MOCANI — INSURAT — EXOTICĂ. Să li se găsească antonimele astfel ca inițialele să formeze un cuvânt, iar finalele antonimul acelui cuvânt.

Joc No. 3

(5 puncte) de **SOREL AVRAMESCU**

In formă directă
Eu sunt o unealtă;
Invers de mă luați,
Un sgomot aflați.

Joc No. 4

(5 puncte) de **BORIS I. IMAȘ-Tighina**

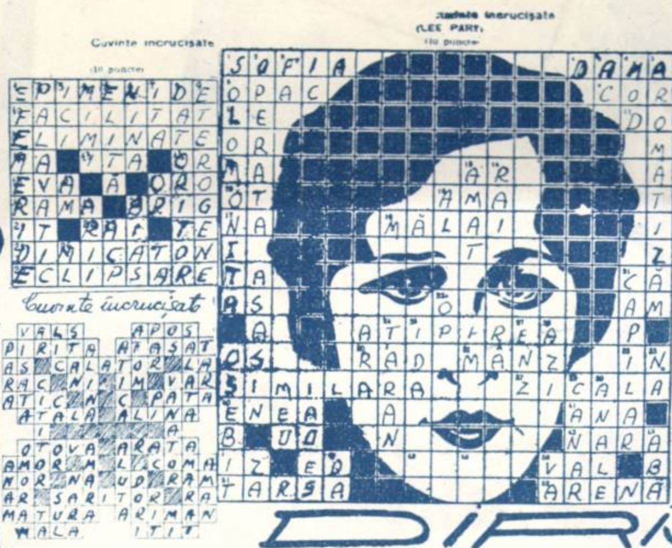
I. Cu șapte litere sunt o sanie mică; II. Fără finală sunt un lemn lung așezat vertical; III. Amputându-se din nou finala, sunt un animal; IV. Eludând iarăș finala, sunt bibilică (zool.); V. Tăind in nou finala sunt un adverb; VI. Și în fine dacă finala încă odată-mi suprimați — peste o conjuncțiune dați.

Lista deslegătorilor și a celor cari au câștigat premiile se găsește în SUPLIMENTUL „Realității Ilustrate".

Soluționarea jocurilor „Realității Ilustrate" pe luna Octombrie

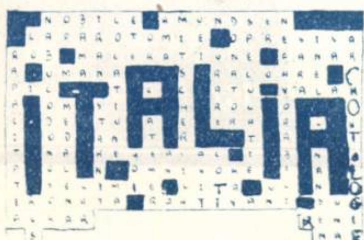

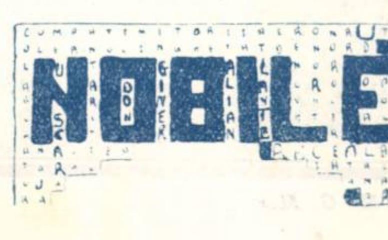

DIRIJABILUL

BALONUL: NACELA: PĂMÂNTUL:

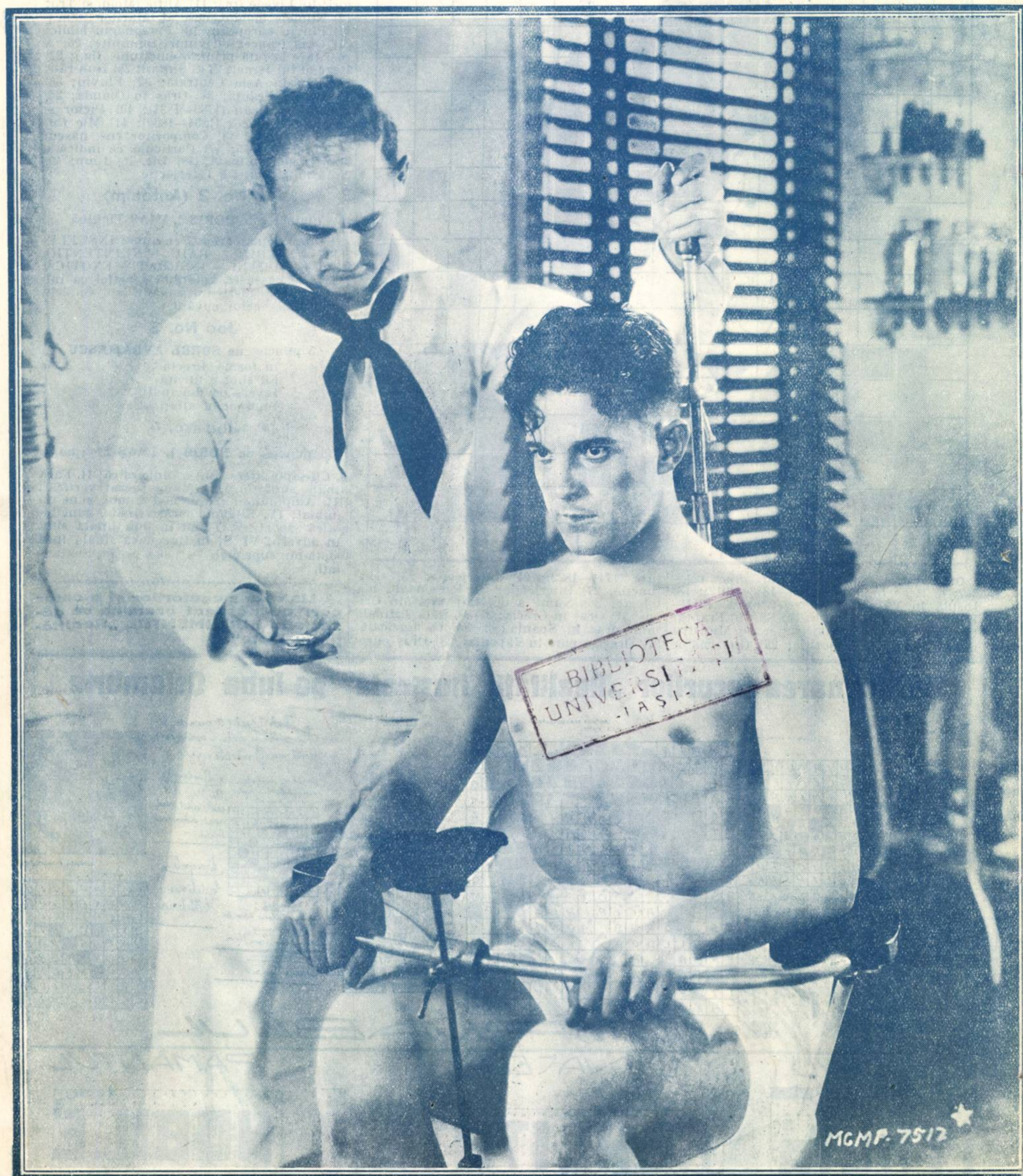

REALITATEA ilustrată

ANUL II. No. 45
24 Noembrie 1928

36 PAGINI
Apare Sâmbătă

(Foto M. G. M.)

Ramon Novarro

cunoscutul artist american, la examenul corporal, pentru obținerea brevetului de aviator.

REALITATEA ilustrată

ANUL II, No. 46
1 Decembrie 1928

28 PAGINI
Apare Sâmbătă

La Saint Moritz au început sporturile de iarnă

Prețul 8 lei

Zile de post

IATA-NE prin urmare pe, nesimțite cu iarna 'n prag, cu Crăciunul dincolo de prag. Și iată că zilele acestea poporul, ale cărui sărbători se mărginesc la acelea din calendar (nu-și poate îngădui luxul să mai aibe și altele), a mar cat momentul trecerii în perioada postului, prin lăsata de sec, — petrecere legată de religie și perpetuată prin tradiție, petrecere la care drept-credincioșii, apar în ipostasa celui ce se pregătește să facă un salt primejdios, ori să participe la un concurs riscat: drept-credincioșii se antrenează.

Timp de șase săptămâni, ei vor priva stomacul, obligându-l la post. In vederea acestei încercări, se vor înfrupta din plin în ziua lăsatului de sec pentru ca apoi, o lună și jumătate, să poată să reziste biruitori.

Așa ar putea fi privite posturile și petrecerea lăsatului de sec. Ar putea fi însă, și-ar trebui să fie socotite și altfel.

De pildă, ca prilej de penitență și de constrângere a voinței, în chinga disciplinei. Deasemeni ca prilej de odihnă pentru... stomac.

Bine înțeles, toate aceste considerente își au rostul când oamenii nu cunosc acea semnificație superioară a identificării cu tâlcul sărbătorilor.

Cele mai multe dintre religii sunt clădite pe un fundament de durere și suferință. Momentele care o marchează, sunt de cele mai multe ori triste, atunci când nu conțin grăuntele de tragic.

Iar pentru a rămâne la religia creștină, este elementar ca, în zilele care precedară nașterea sau moartea celui mai ales dintre oameni, oamenii să-și impună o disciplină la capătul căreia mulțumirea îi va aștepta zâmbitoare, fiindcă au ajuns la ea cu trudă voluntar acceptată.

O legendă moldovenească, explică astfel postul Crăciunului. O redăm pentru stilul ei înflorit și pentru îndrăzneala ideei:

Dracul a făcut cu Dumnezeu lumea și pământul, dar nu se puteau împăca, a cui să fie lumea. Oamenii bunăoară, ca și cei de azi, se duceau, cei mai mulți, — la Dracul. Dumnezeu nu știa ce să mai facă.

S'au apucat amândoi, să împletească ocoale ca la vite, și în care ocol vor intra mai mulți, a aceluia să fie lumea.

Dracul s'a apucat și a pus la poarta ocolului său niște dihănii care țopăiau, doar or veni oamenii să se uite. Dumnezeu, — ce să facă? A așternut o cărare, și pe amândouă părțile a pus busuioc și flori, să le fie drag oamenilor de mireazmă și să vie. Cei tineri apucară spre poarta Dracului, să se uite la comedie, și intrară acolo. Pe drumul cel cu flori s'au abătut numai câțiva bătrâni.

— Ei vezi zice Dracul, ce ai tu? Numai câțiva moșnegi, și aceștia ca mâine or muri.

Vede Dumnezeu că-i rău, dar legământul nu-l putea călca.

— Hai, și ne-om apuca altfel, grăește Dumnezeu. Acela care va naște din fecioară neumflată cu om, și se va naște prin creștet, acela să strice legământul.

Dracul chibzui și primi.

Dumnezeu a suflat într'o floare și Maica Domnului a cules-o, a mirosit-o, și-a purces grea. Când s'a simțit grea, s'a ascuns, — și postul Crăciunului deaceea se postește pentrucă Maica Domnului tot fugea și se ascundea până ce s'a lipit de curțile lui Crăciun unde a intrat într'un staul de vite.

...Postul Crăciunului deaceea este post pentrucă în aceste zile a suferit aceea care purta în pântecul ei făptura minunată.

ION PAS

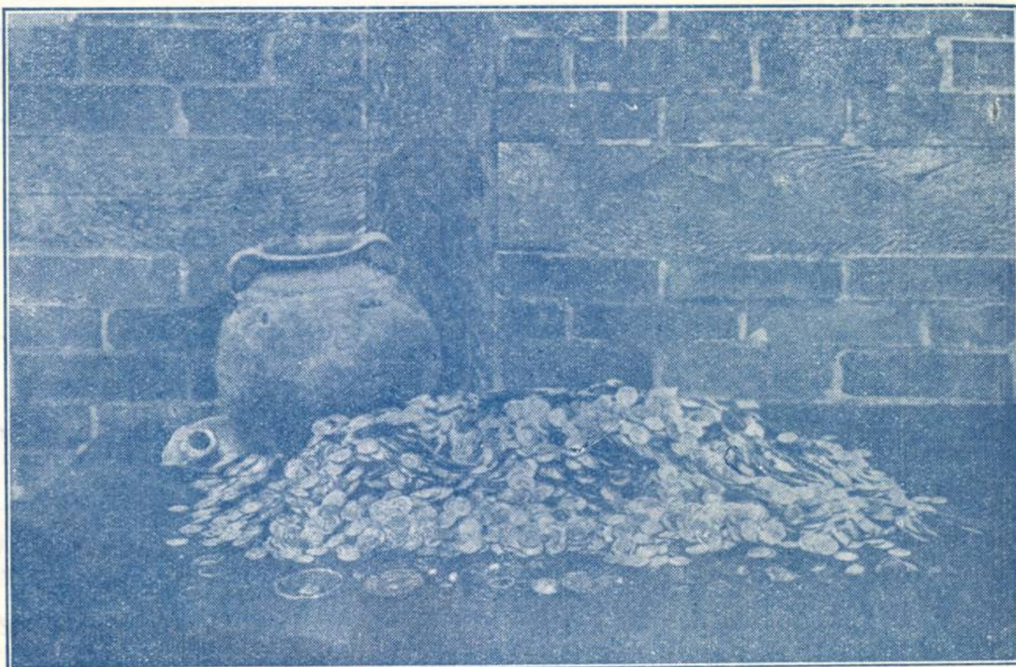
Comorile

IN JURUL descoperirilor de comori, s'au scris multe lucruri adevărate și mai multă literatură fantastică. Subiectul original sau imaginat, are totdeauna un conținut misterios și aventuros.

Nu există ruină de castel sau pădure, asupra cărora poporul să nu fie convins, că în subteranele necunoscute sau sub rădăcina copacilor, se află îngropate comori, păzite de câini cu ochii de flacări albastre.

Legendele creeate de popor, în jurul lor, conțin într'adevăr o oare care verosimilitate, deoarece în timpul războaielor din vremile trecute, sau în vremurile de bejenie, boierii îngropau prin pivnițele castelelor, conacurilor, sau prin cimitire, întreaga lor avere, compusă din monede și bijuterii, deseori de o valoare importantă. Secretul îl știa doar acela care trebuia să fugă și fie că murea într'o luptă, sau subit, îl ducea cu el în mormânt, așa că toată averea lui, rămânea îngropată.

La fel, procedau și vechii noștrii haiduci, cari pentru a-și feri produsul loviturilor, de ochii indiscreți și de poftele tovarășilor de bandă, le îngropau la rădăcinile copacilor, în locuri cunoscute numai de ei. Și cum o sfârșeau cam de regulă pe streang, sau sub barda călăului, comorile adunate rămâneau ascunse pe veci.

In străinătate, unde a domnit veacuri întregi feudalismul, s'au găsit nenumărate comori și în Germania, există un departament în ministerul artelor, care se ocupă exclusiv, de aceste descoperiri.

Cea mai importantă comoară, care s'a găsit la noi, a fost grupul „Cloșca cu pui", un serviciu de aur cizelat, căruia i se atribue o origine dacă și care se află azi în păstrarea Muzeului de Antichități, dela Universitatea din București.

Fotografia noastră reprezintă o „comoară" recent descoperită în Bavaria, compusă din monede de mare valoare.

Concursul de frumusețe din Paris

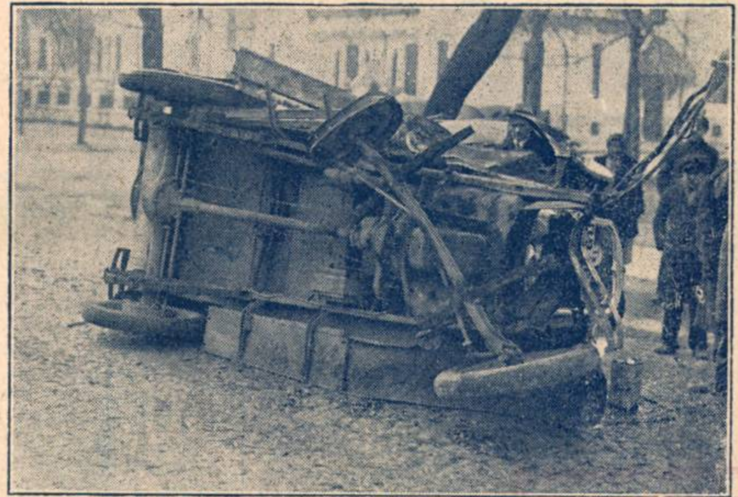

Patru din concurentele la premiul de frumusețe, pentru titlul de „Miss France", disputat de curând la Paris

Actualitatea în ilustraţiuni

Prima întrunire publică a partidului so cialist, — după 8 ani de inactivitate, — a avut loc la „Dacia", Duminica trecută.

Un accident de automobil pe şoseaua Kiseleff.

JULIANA JACOB, o biată femee cu 3 copii, fără adăpost, a fost respinsă dela „Maternitate" şi fiind apucată de durerile naşterii, a născut pe stradă.

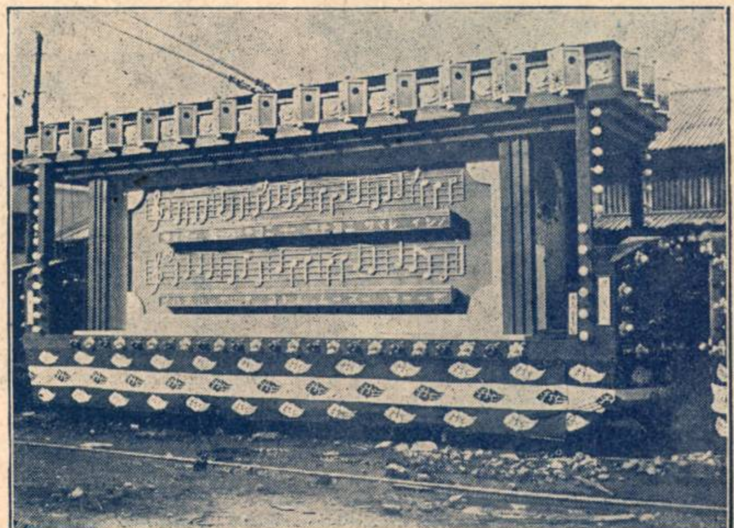

ELEONORA ZUGUN, vestitul medium, de la Talpa-Bucovina, lucrează actualmente la o frizerie din Bucureşti, unde face afaceri splendide, graţie publicului care dă năvală dornic s'o cunoască.

MISS NORVEGIA, cea mai frumoasă femee din regatul nordic, a fost aleasă de curând.

Săptămânile trecute, a avut loc la Tokio, încoronarea împăratului HIROHITO al Japoniei şi a soţiei sale „MESSA NIPPON".

Solemnitatea s'a desfăşurat cu un fast deosebit, în asistenţa a peste 2.000.000 de oameni şi a delegaţilor speciali ai statelor europene.

Serbările au durat 3 zile, într'un entuziasm indescriptibil.

Fotografiile noastre reprezintă pe suveranii japonezi, în drum spre Catedrala Incoronării, în landoul de gală şi un tramvay electric, cu ornamentaţii festive.

Cesar.

Dictatorii și chelia

în românește de L M

Napoléon Ier.

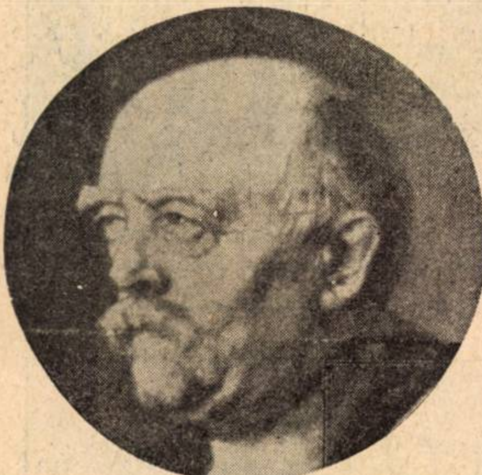
LENIN

STĂ puterea dictatorilor în cheliile lor? Foarte probabil. Căci nu numai stăpânii popoarelor, din zilele noastre, sunt cheli, ci erau foarte mulți și în antichitate. De multe ori, cheliile sunt complete, pe toată rotunjimea capului și probabil că toți vor fi încercat să forțeze creșterea părului, — fără succes ca de obiceiu, — cu diferite ape de cap și pomadă „sigură".

Treaba psihologilor, să stabilească o legătură între chelie și dictator. Cert este însă, că orice anomalie corporală, excită puterea de voință a individului, în cercul lui de activitate. La persoanele stăpânite de dorința dominațiunei însă, această putere de voință, se face arma celei mai nemăsurate ambiții.

Chelii se consolează cu faptul, că o chelie denotă o inteligență extraordinară și o bărbăție necontestată. Fals! In majoritate, sunt oameni blânzi, cari își văd de treaba lor, la fel cu cei ornați cu podoaba capilară.

La spiritele dominative însă, s'a constatat o putere de pătrundere extraordinară, viclenie, ambiție și perseverență.

BISMARCK

Când țintele lor sunt atinse, aureola de glorie, ține cu succes, locul părului.

Astfel, ca să trecem peste ceilalți dictatori, cu sau fără mare importanță, vom aminti în treacăt de **Scipione Africanul** și **Anibal**, spre a ne opri la **Iuliu Cezar**, care a fost prototipul dictatorilor care i-au urmat în decursul veacurilor. Din frunte până aproape de ceafă, capul lui semăna cu o bilă lucioasă, înconjurată pe două treimi, de o șuviță de păr aspru.

El, a impus Romei dominația sa și a creat imperiul roman, care a stăpânit apoi lumea.

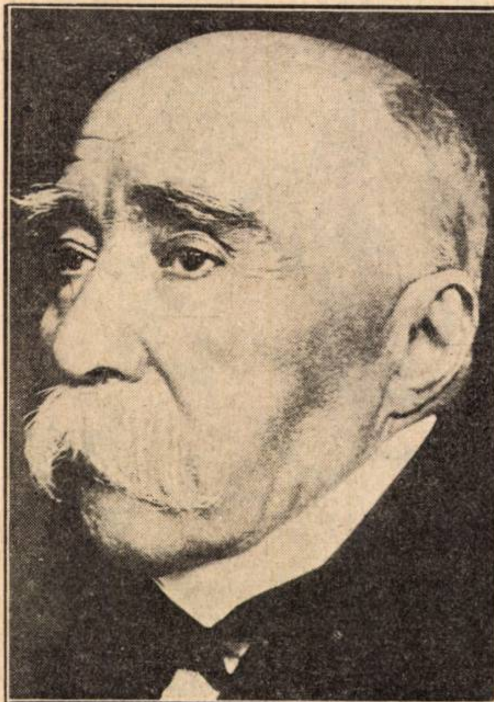
Dela el, până la Napoleon, marii stăpânitori ai popoarelor, au avut posibilitatea de a-și ascunde cheliile, sub peruci de diverse forme.

In marea revoluție franceză, sufletul mișcării, **Robespierre**, își ascundea chelia sub o perucă artistică, albă. Asemenea și **Mirabeau**, vestitul orator.

Napoleon Bonaparte, era foarte sensibil la acest defect al său, pentru care devenise calul de bătae, al colegilor din școala militară. Ca să amelioreze cu ceva aspectul capului său, a lăsat să crească o șuviță lungă dela spate și astfel a fost creată vestita **„buclă a lui Napoleon"**, care-i acoperea chelia, formându-i un ornament pe frunte, care a rămas celebru.

„Cancelarul de fier", al Germaniei, **Bismarck**, avea o chelie foarte pronunțată. Dar nu s'ar putea preciza, dacă în ea a stat puterea omului, care a unit Germania, într'un stat atât de bine organizat.

Clemenceau, „părintele victoriei", fostul prim-ministru al Franței în timpul marelui războiu, omul care printr'o semi-dictatură a asigurat victoria aliaților, era chel până la ceafă.

CLEMENCEAU

BETHLEN

PRIMO DE RIVIERA

Primo de Riviera, dictatorul militar al Spaniei, are de-asemenea acelaș semn de recunoaștere.

Contele Bethlen, primul ministru ungar care a întronat o quasi-dictatură în statul vecin, este chel din timpurile când studia la Universitate.

Wladimir Lenin, „dictatorul roșu" al Rusiei sovietice, era de-asemenea chel.

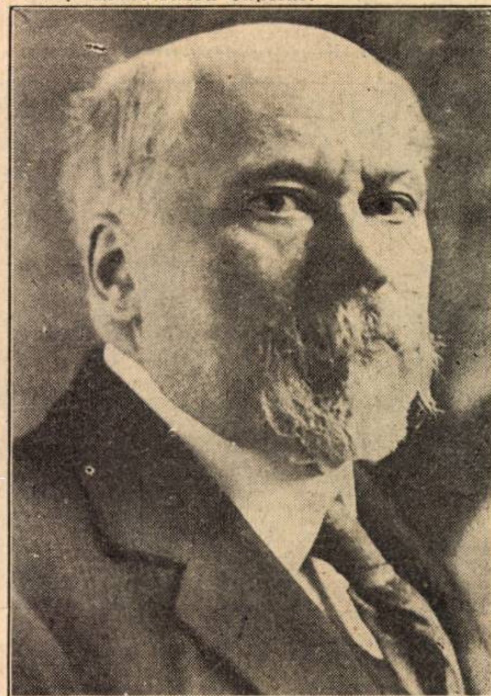
Mussolini, „dictatorul italian", care vrea să renască heghemonia Romei asupra lumei, este chel din cea mai fragedă tinerețe.

Raymond Poincaré, șeful guvernului francez, este de asemenea chel. I se poate da titlul de dictator întrucât în materie financiară, a introdus oarecum dictatura, grație căreia finanțele franceze, au fost stabilizate.

MUSSOLINI

Iată dar o serie de oameni mari, conducători ai destinelor popoarelor, cari au purtat toți acest luciu capilar.

RAYMOND POINCARÉ

Nenumărați sunt scriitorii și savanții, cari au fost lipsiți de podoaba părului, dar despre aceștia, vom vorbi într'un articol viitor.

Memoriile lui Zoubkoff

NU UN ROMAN DE SENZAŢIE, CI ADEVĂRURI SENZAŢIONALE!

In numărul viitor, vom începe publicarea memoriilor lui ALEXANDRU ZOUBKOFF, fostul cumnat al Ex-Kaizerului Wilhelm. Căsătoria sa cu prinţesa VITORIA HOHEN-

ZOLLERN SCHAUMBURG-LIPPE, a stârnit cea mai mare vâlvă, atât prin deosebire de rang social între cei doi, cât şi prin considerabila diferenţă de vârstă, Zoubkoff fiind cu mult mai tânăr, decât sora fostului împărat Wilhelm.

Publicăm mai jos fotografia lui Zoubkoff, precum şi introducerea la volumul său de memorii, extrem de pasionante, — publicat în suplimentul nostru din acest număr — urmând ca în numerele viitoare, să începem publicarea spovedaniilor, care vor fi însoţite şi ele, la rândul lor de ilustraţii autentice. (Copyright Agence littéraire internationale Paris) special pentru „Realitatea".

Inaugurarea festivă a „Casei femeilor" din Bucureşti.

La Râmnicul Sărat s'a făcut, Duminica trecută, racordarea nouilor isvoare captate de pe Valea Bălţatului. Prin captarea acestor isvoare, al căror merit revine în cea mai mare parte d-lor ing. Cosma şi D. Popescu oraşul va avea apă din belşug. Fotografia aceasta fost luată la banchetul dat cu prilejul racordării.

UN EROU

Negrul Lionel Licorish, marinar pe vasul naufragiat „Vestris", a părăsit ultimul vasul şi a salvat 18 persoane din valuri, urcându-le în bărcile de salvare. Un plantator brazilian salvat, i-a dat 50.000 dollari.

Un amant celebru

IN concordanță cu curentul literar la modă acum — al biografiilor — compatriotul nostru d. Leopold Stern publică la Paris (editura Grasset) un volum asupra amorurilor genialului autor al lui Faust. Lucrarea este intitulată: „Werther ou les amours de Goethe" *iar asupra ei, reprezentanții autorizați ai criticei franceze au avut aprecieri din cele mai elogioase.*

Ca și în „Psychologie de l'amour contemporain" *și în* „Quelques aspects de l'amour moderne" *— cele două cărți premergătoare, apărute în aceiaș editură franceză — stilul nouei lucrări a d-lui Stern este vioiu, colorat, sugestiv, plin de sinceritate care nu uită însă discreția atâta de necesară mai ales în tratarea vieții intime a marelui poet german. Debarasând evenimentele de tot balastul măruntișurilor, meschinăriilor și scăderilor, d. Stern a știut — cu fin și înțelegător discernământ — să rețe numai trăsăturile caracteristice, liniile mari ale pasiunii. A reușit astfel să facă o subtilă analiză sufletească și să dea detalii din cele mai pitorești asupra vieții sentimentale a unuia din cei mai iubiți oameni — dacă nu chiar*

D. LEOPOLD STERN

a celui mai iubit bărbat — care, la rându-i a adorat femeile ca nimeni altul.

Căci d. Stern amintește de un foarte mare număr de femei pentru care Goethe a suferit întotdeauna sincer intru cât pasiunea sa nu se potolea niciodată ci se revărsa cu aceiași impetuozitate mereu asupra altei iubite.

Din lucrarea, care studiază și adâncește psihologicește această patimă, aflăm că marele scriitor de mai târziu s'a îndrăgostit pentru întâia oară când avea doar 16 ani. Gretchen *— se putea altfel? — se numește întâia iubită a lui Goethe, dela care el n'a obținut mai mult decât o sărutare, pe frunte; în schimb s'a ales de pe urma ei cu primele — deci cele mai dureroase — suferințe și desamăgiri. Ceiace n'a împiedicat totuș, ca nenumărate amante să acapareze mereu inima acestui frumos și fascinant tânăr a cărui simplă apariție într'un restaurant era suficientă, ca să zăpăcească femeile.*

Cu lux de amănunte — deși cu o măsură ce vădește bunul gust — sunt relatate, în ordine cronologică, evenimente din viața amoroasă a marelui poet.

Nemulțumit de succesele pe care le datora numelui, faimei și eleganței lui, el recurge la o stratagemă — lesne de înțeles la acea vârstă — pentru a se convinge de impresia pe care simpla sa persoană poate

CHARLOTTE BUFF

s'o provoace asupra femeilor. Goethe se travestește în student sărac îmbrăcându-se în haine uzate, adoptând totodată o atitudine de om simplu.

Reușește totuș ca, chiar în această ipostază, să placă și să cucerească inima acelei *Frederica* pentru care amorul lui Goethe a rămas, până la urmă, platonic. Cu toate

Mâna lui Goethe..

acestea, ea nu s'a mai măritat nici odată refuzând toate propunerile ce-i s'au făcut, pe motivul că: „O inimă care a aparținut lui Gothe, nu mai poate fi a altuia!"

Femeia care a însemnat una din primele etape ale vieții sntimentale a lui Goethe,

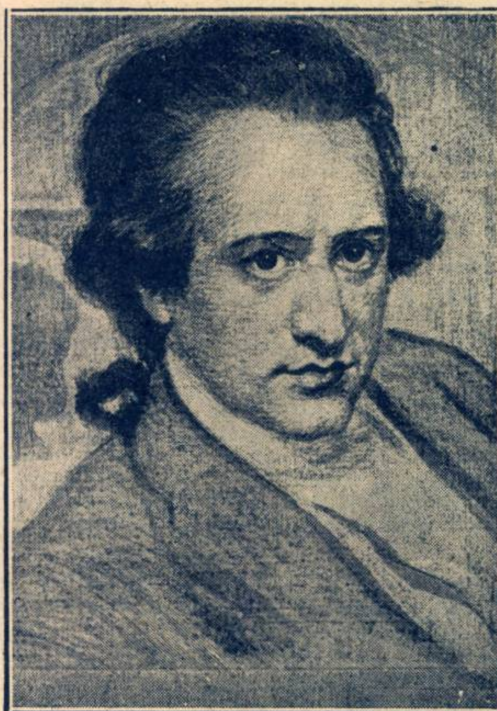
ULRICA von LEWETZOW

a fost însă *Lotte Bugg*. Deși logodită cu Kestner, Goethe reușește totuș să se facă iubit de dânsa. Fire practică însă, Lotte preferă, în cele din urmă, pe logodnicul ei cu care se și căsătorește.

Desnodământul acesta burghez al idealizatei lui iubiri, a inspirat lui Goethe celebrul roman „Werther", al cărui erou este însuș autorul. In această lucrare, Goethe formează și reușește să facă unanim acceptat un nou fel de a iubi, pe care d. Stern îl denumește: „wertherism".

Curând *wertherismul* devine o dogmă și el constă în plăcerea de a suferi de pe urma amorului și în gloria de a muri pentru dânsul; se știe doar că Werther pentru a pune capăt torturilor inimii sale, se sinucide cu un glonte de pistol. Cartea a făcut senzație și toți amanții timpului s'au socotit obligați să adopte felul de a iubi al lui Werther, ca suprem ideal. A muri pentru iubită, a fost *moda* acelei vremi. Un vânt de nebunie pare să fi cuprins mințile tinerilor de atunci.

In toate colțurile lumii, „Werther" face

Goethe tânăr

victime. O fată din lumea bună — *Cristel de Hassberg* — crezându-se abandonată de iubitul ei, se aruncă în apă: Asupra ei s'a găsit un exemplar din „Werther".

.....De altfel, exemple de acestea sunt nenumărate! Insuș Goethe n'a putut să se sustragă impresiei ce-a avut-o opera sa și a încercat să se sinucidă. El singur povestește că, în acea epocă, avea, pe mescioara de lângă patul său, un pumnal pe care, în fiecare seară, a voit să și-l implânte în inimă. I-a lipsit însă, întotdeouna, curajul pentru aceasta.

* * *

O altă pasiune a lui Goethe a fost aceea pentru *Auguste de Stolberg*. Amândoi s'au iubit mulți ani dearândul.... fără să se cunoască altfel decât prin scrisori; ei au murit fără să se fi întâlnit vreodată.

Numai suflete cu adevărat de elită, pot concepe un amor ca acesta, pur imaginativ, al cărui platonism este împins până a nu vrea măcar să se cunoască!

Intre timp, la Frankfurt, Goethe îndrăgește pe Lili, fiica unui bancher, cu care se logodește. Foarte curând însă — îngrozit de gândul că-și pierde libertatea prin căsătorie — el o părăsește fără a-și lua măcar rămas bun dela dânsa.

După multe alte iubiri — pe care d. Stern le prezintă sub aspecte caracteristice — Goethe face cunoștința *Cristianei*

Cluburile bunicilor din Londra

FERICIŢII bunici din metropola Angliei, cari au trecut de vârsta de 65 de ani, devin la dorinţă membrii ai clubului bunicilor, care are două departamente distincte: Unul al bunicilor, şi celălalt al bunicelor.

Clubul se ocupă cu procurarea de distracţii, pentru moşnegi şi bătrânele cu părul alb, care-şi petrec majoritatea timpului liber, în localul sediului.

Diferite jocuri nevinovate, un' bufet bogat în permanenţă alimentat, gramofon şi radio, cinematograf, le stau la dispoziţie, şi fondurile pentru întreţinerea sediului, sunt subscrise de familiile membrilor.

Din când în când, au loc serate, la care majoritatea discuţiilor, o formează.. aducerile aminte şi laude aduse „timpului lor".

— „Ehei!!! Pe timpul nostru"...

Acesta e refrenul obişnuit, în secţiunea bunicilor.

— „Ah, pe vremea mea, ce bine era!!!"...

Acesta este refrenul la secţiunea bunicelor, care vin îmbrăcate ca în vremurile tinereţii.

Clubul bunicilor

Clubul bunicelor

Totalul vârstelor adunate ale membrilor, dau de trei ori anii, dela facerea lumii.

Fotografiile noastre reprezintă, ambele secţiuni în repetiţie, pentru corurile de Crăciun, cu care-şi vor distra nepoţeii.

Scufundarea submarinului „Ondine"

Staţiunea de T. F. F. de pe submarinul „Ondine" transmitea zilnic punctele în care se afla vasul. Ultimul semnal a fost dat dela Capul Vigo.

Staţia dela Capul Finister a semnalat o epavă în drumul vasului Alberte-Leborgue. După cum se ştie, navigatorii au consemnul de a semnala posturilor de pe coaste, obstacolele ce întâlnesc, iar posturile anunţă altor vase, aceste obstacole.

Astfel, vasul Ekaterina-Gulandris anunţase că a avut o coliziune cu un submarin.

Pe „Ondine" au murit trei radiofonişti.

Pictură decorativă indiană. **(Dela congresul internaţional de artă populară din Praga).**

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Sărindar 42
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	**Lei 300**
Pe o jumătate an	**„ 160**
Pe trei luni	**„ 85**

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	**„ 800**
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia	**„ 360**

Director redacţional
NIC. CONSTANTIN

Vulpius, lucrătoare într'o fabrică de flori artificiale. După ce, timp de 19 ani, ea a fost amanta lui, Goethe a sfârşit prin a se căsători cu fosta lucrătoare.

După moartea Cristianei, alte multe nume vin să lungească lista amorurilor lui Goethe care pare a voi să dispute faima lui Don Juan care a iubit 1003 femei. Intr'adevăr, nici timpul, nici desamăgirile nu reuşesc să domolească inima vulcanică a lui Goethe, să potolească dorul său de iubire.

Profilul lui Goethe la 58 ani.

Şi astfel, la 72 ani, Goethe cunoaşte, la Marienbad pe *Ulrica de Lewetzow* care n'avea decât 17 ani. Inima iernatică a poetului se încălzeşte de chipul primăvăratec al fetei şi, un an mai târziu, o cere în căsătorie. Familia fetei găseşte însă prea exagerată diferenţa de vârstă şi se opune la această căsătorie.

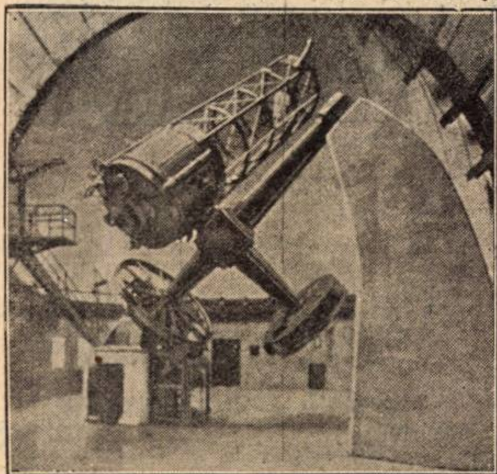
Până şi în ora morţii — când mintea lui Goethe începuse să devină confuză — un chip de femeie tulbură încă odată imaginaţia acestui mare amant. Cei din jurul lui — cari nu puteau vedea imagina ce născocise fantezia sa în amorţire — l'au auzit murmurând cu vocea stinsă: „Ce minunat cap are femeia aceasta şi cât de admirabil se detaşază coloritul proaspăt şi luminos al feţei, pe fondul sombru al negrelor bucle!"

Extrem de interesanta carte a d-lui Leopold Stern este cartea unei lungi vieţi de iubire, a unei iubiri creatoare, întrucât autorul documentează strânsa legătură dintre amorul — care a fost viaţa lui Goethe — şi grandioasa operă a acestuia, operă izvorâtă din acea viaţă de dorinţi, speranţe, fericiri, frământări şi suferinţe care a început la 16 şi s'a terminat la 83 de ani!

Soarta noastră e scrisă'n stele?

UN MUSAFIR fantomatic, strălucitor, a apărut acum câteva luni, pe cer, în direcția sudului, pentru ca după ce s'a rotit în jurul Soarelui să dispară în aceeaș direcțiune, de astă dată însă, cu coada'nainte.

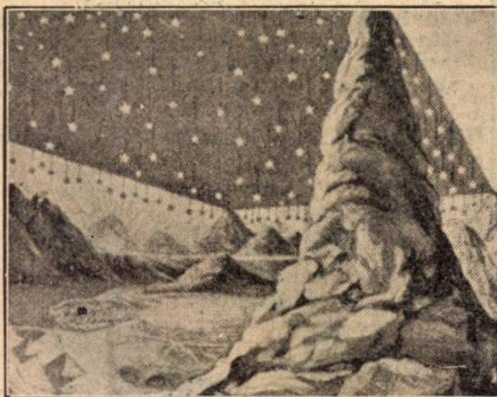
Acum o sută sau două de ani, apariția cometei *Skjelerup*, — așa se numește

Cel mai mare telescop din lume, este instalat la observatorul din Ohio (America).

strălucitorul nostru musafir celest, — ar fi dat loc la cele mai diferite preziceri, ca ciumă, război, sau moartea unui om însemnat, căci în secolele trecute, apariția unei comete vizibile, era cel mai valabil semn al tuturor nenorocirilor posibile.

Perfecționarea telescopului însă, a distrus această credință dar odată cu aceasta, s'a pus o nouă întrebare oamenilor de știință: Ce se va întâmpla cu pământul și vietățile lui, dacă va trece prin coada cometei, care după cum se crede, este formată din gaze? S'a recurs la ajutorul spectroscopului, și s'a constatat că într'adevăr, coada cometei este formată dintr'un gaz ucigător. Spre norocul nostru însă, straturile de gaz sunt foarte subțiri, atât de subțiri încât n'au putut fi extrase în laborator, nici cu cele mai puternice pompe de vid; așa că și în această privință, lumea poate fi liniștită.

Cum își închipuiau egiptenii universul. Cerul noaptea era pentru ei un baldachin, presărat cu stele.

Prin urmare, frica de planete a dispărut. A rămas totuș credința că stelele ne conduc destinul.

Astrologia, — puternica știință a antichității, și evului mediu, — a căzut în dizgrație, odată cu descoperirea și perfecționarea telescopului. Iată însă că de câtăva vreme, astrologia a îmbrăcat o haină modernă și găsește pretutindeni adepți. Laudă astrologia ca pe o știință pozitivă, cu toate că prevederile lor, n'au putut fi controlate niciodată.

Dacă veți întreba pe un astronom, ce părere are despre astrologi, va răspunde printr'un singur cuvânt: „*Dispreț!*“.

Se știe și s'a stabilit că sistemul nostru planetar, produce fluxul și refluxul straturilor atmosferice pământene. De aci s'a tras concluzia falșă, că stelele ne conduc destinele.

Vechea prejudecată a țăranilor, că secerisul să nu se facă decât pe lună nouă, a dispărut. Cu atât mai mult a stârnit vâlvă afirmațiunea unui englez, care a găsit prozeliți pentru ideea că... tunsul părului este mai practic în timpul lunei pline, deoarece la lună nouă părul este prea gras! Afirmațiunea și-o baza pe faptul că plantele

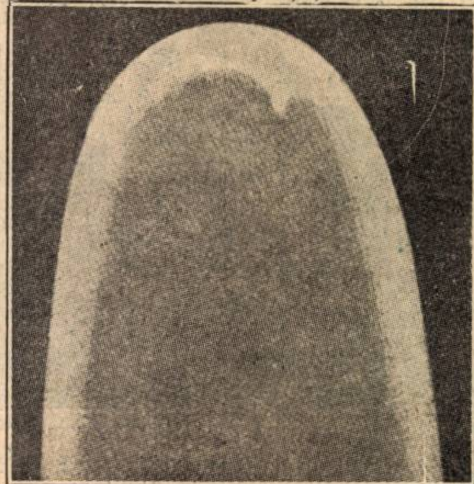

Cometa „HALLEY“, fotografiată la 4 Mai 1910.

cresc mai drepte și mai repede sub luna plină, cu toate că știința a dovedit că intensitatea luminii lunare, este prea slabă, pentru a putea influența asupra creșterii plantelor.

Ideia de bază a astrologilor, este că pot indica tot cursul vieții unui nou născut, după aranjamentul constelațiilor cerești, în momentul nașterii. Aceste previziuni se numesc *horoscoape*, și au fost lăsate moștenire de vechii astrologi ai Egiptului. Dar a prooroci cuiva cursul vieții, este absolut greșit, de oarece planetele și-au schimbat cu mari diferențe locul în Univers, față de celelalte constelațiuni, în atâtea mii de ani. Dovedit este, că planeta Mercur, — a cărei lumină ne ajunge în mai puțin de 15 secunde, — și-a schimbat locul cu cca. 11 grade, după vechiul zodiac, pe când celelalte constelațiuni, au rămas fixe. Prin urmare, a stabili horoscopul fix al unei persoane, după vechile sisteme, este un lucru pe cât de falș, pe atât de migălos. Durează câteva săptămâni și cu câteva mii de lei, se consideră cât se poate de prost plătit. Valoarea lui practică însă, este egală cu aceea a planetelor, care se vând cu doi lei bucata, trase din cutiuță de papagalul multicolor sau de soricelul dresat.

Astronomia trebue să fie recunoscătoare astrologiei, — cu excepția prezicerilor, — de oarece din ea a fost creată, precum chimia modernă, este o creațiune din alchimia evului mediu, când călugării căutau să scoată aur din orice metal. Drumurile lor însă s'au despărțit, atunci când

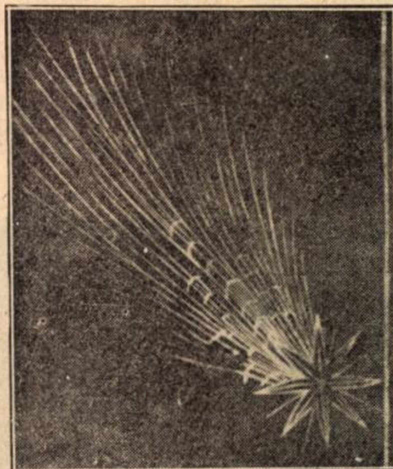
„Miezul“ cometei Skjelerup, apărută acum câteva luni.

astrologii persistau în ideia prevederilor citite în stele, pe când astronomia se baza numai pe știință pozitivă.

Din toate aparițiile cerești, cometele au fost totdeauna cele mai înfricoșătoare, și apariția lor pe vremuri, băga spaima în bieții pământeni. Dar astăzi, frica a dispărut de oarece știința pozitivă a îndepărtat toate temerile.

Cea mai mare cometă care s'a putut vedea vreodată și observa și cu ochiul liber, a fost cometa „Halley“ care a vizitat sistemul nostru planetar, în anul 1910 și a băgat spaima în omenire, cu presupunerea, că ne va atinge cu majestoasa ei coadă și în consecință ne va distruge. Cu toate că această cometă, n'a fost botezată în secolul al XVII-lea, când a fost observată, s'a putut totuș constata, că apariția ei este periodică în sistemul nostru planetar și aceste apariții, s'au putut urmări până în anul 250 după Cristos.

Nici o cometă observată, nu se poate

Cometa „HALLEY“, după un desen din 684.

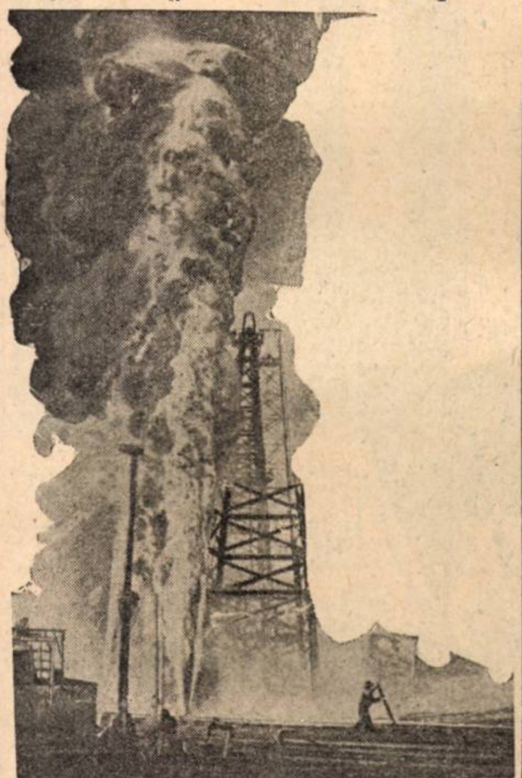
mândri cu atâtea titluri de groază împrăștiată, ca această cometă, care a fost precis definită de Halley, în anul 1680.

Cometa Halley, a pecetluit la fiecare apariție, — așa cel puțin se spune, — multe istorii tragice, spre exemplu: In anul 12 a. C. a anunțat moartea împăratului August; în anul 66 după Cristos, distrugerea Ierusalimului de către Titus; în 1066 robirea Angliei de către Normanzi, și pentru multe alte evenimente importante. „

In anul 1760, cu puțin înainte de nașterea lui Napoleon, a apărut deasemenea o cometă superbă, care după calculele fă-

In luptă cu focul lichid

IN FOC nu ard substanțele în sine, ci gazele inflamabile care se formează la temperaturi înalte, din majoritatea substanțelor, deasemenea — după cum cei mai mulți vor fi știind — focul nu e posibil

Un incendiu, în regiunea petroliferă din Prahova.

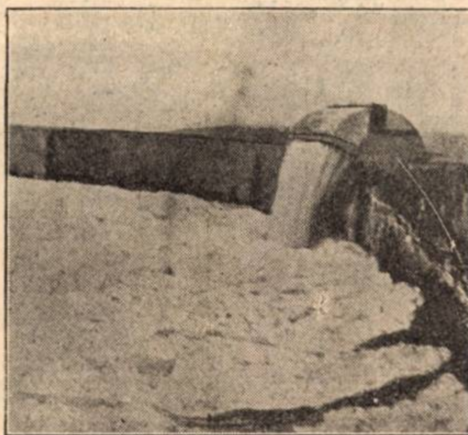
fără oxigenul din aer. Din aceasta rezultă două modalități de a stăpâni focul. In primul rând se poate răci substanța care arde, printr'o abundentă vărsare de apă, în așa fel încât să nu se mai poată forma gazele inflamabile; pe de altă parte, se poate împiedeca contactul cu oxigenul.

In orașele mari focurile imense, „frumoase" sunt o raritate. Rar se întâmplă să ardă câte un acoperiș și îndată vin pompierii. Dacă întâmplător locuința este chiar în casa care arde, atunci există posibilitatea — deoarece nici nu e nevoie să părăsești locuința — să privești dela fereastră, cum se așează furtunurile groase cât brațul și cum elementul dușman focului, prin șuvoaiele sale înăbușe focul. După scurt timp pompele cu motor se pot retrage, și „pagubele apei" sunt adesea mai mari decât acelea pricinuite de foc.

Totuș există cazuri când apa poate dăuna mai mult decât prin stricăciunile pe care le face singură. E vorba de periculoasele focuri în care sunt cuprinse de flăcări substanțe lichide. Tancuri de petrol și depozite de benzină, fabricile de lac, ard ca niște făclii uriașe și substanța inflamabilă transformă toată întinderea într'o mare de flăcări. Dacă s'ar întrebuința în aceste cazuri apa, atunci pagubele ar fi foarte mari. Apa ar împrăștia substanța inflamabilă sau ar face ca rezervoarele să dea afară și lichidul care plutește pe apă, cuprins de flăcări, ar duce mai departe focul.

Aici cel mai potrivit este să se întrebuințeze cea de a doua posibilitate de a înăbuși focul, adică de a împiedica contactul cu oxigenul, așa cum se face de pildă în cazul focurilor mici, când bunăoară un automobil e cuprins de flacări, aruncându-se deasupra lui, pături. S'au dovedit foarte bune în această direcție, stingătoarele de spumă, adică spuma care stinge. Aceasta este un strat destul de compact de beșici de acid carbonic (bioxid de carbon) care acoperă substanța inflamabilă și împiedică intrarea aerului. Această spumă de stins, nu trebue să fie împroșcată în substanța care arde. E destul dacă spuma ajunge în foc și-l acoperă cu un strat. Spuma e mai ușoară decât substanța lichidă care arde, și se întinde la suprafață, stingând astfel focul.

Incercările de a stinge incendiile substanțelor lichide cu spumă, au dat rezultate foarte bune. De obiceiu spuma de stins, se face în acelaș chip cu o apă gazoasă din acid și leșie de sodă (soluție de carbonat de sodiu), aceasta chiar în momentul întrebuințării, din două vase diferite. Un lucru nou în acest domeniu, este „formamitul" în care spuma de stins se produce printr'o pulbere gazoasă, și nu în aparate de mână, ci și în mare. Pulberea se amestecă cu apă, printr'un ventil, care e așezat în instalația de furtun normală. Prin amestec continuu a pulberei cu apă, se obține la capătul țevii, o spumă groasă vâscoasă, care nu servește numai la acoperirea flăcărilor și astfel la oprirea contactului cu

Spuma de stins, curge în batalul incendiat.

oxigenul, pentru înăbușirea focului, ci și ca izolator de căldură. Prin aceasta se formează o punte nepericuloasă peste foc.

Spuma de stins prezintă mari avantagii și la stingerea focurilor din locuințe, prin aceea că pagubele de apă — dată fiind cantitatea mică de apă din amestec — sunt mult micșorate. Spuma care se usucă, se poate foarte ușor peria în urmă.

---

cute, se va înapoia peste 2000 de ani, în sistemul nostru planetar. Aceasta l'a urmărit în tot timpul ascensiunei și domniei lui, și a dispărut în timpul arderii Moscovei, care i-a pecetluit soarta. O altă cometă strălucea pe cer, atunci când corsi-

Cometa BROSCHKE, observată în 1911.

canul, conducea spre Paris, trupele pentru ultima-i domnie de o sută de zile.

Ceeace sunt în definitiv cometele, nu se poate preciza și într'un număr viitor, vom publica un studiu foarte interesant de astronomie populară datorit unui distins astronom francez.

Hermann Sudermann

Săptămâna trecută, a încetat din viață, marele dramaturg și romancier german, Hermann Sudermann, *foarte cunoscut și apreciat în toate cercurile literare și artistice ale omenirei.*

Născut la 30 Septembrie 1857 în Matziken, Germania, a avut o activitate prodigioasă, în special în lumea teatrelor. A trăit în majoritatea timpului, la Berlin, unde s'a căsătorit cu scriitoarea Klara Laukner.

Cele mai importante lucrări teatrale ale

sale, tratează în special moravurile moderne și scene din societate.

Lucrările lui dramatice au fost reprezentate în toate limbile europene și parte din ele, au fost jucate și în limba japoneză. Romanele lui — care tratează de obicei conflicte sufletești și situații dramatice din Prusia de Vest, locul lui de origină, — au fost traduse și publicate în toate limbile civilizate.

Dramele și tragediile sale au fost: „Onoarea", „Sfârșitul Sodomei", „Patria", „Schmetterlingsschlacht" „Glück im Winkel", „Morituri" „Sf. Ioan", Drei Reiherfedern", „Focul Sf. Ioan", „Trăiască viața", „Socrates", „Corabia Florilor", „Stane de piatră", „Der Gute Ruf" și „Visătorii".

Printre alte drame s'a jucat în limba română „Stane de piatră".

Romane: „Frau Sorge", „Puntea Pisicii", „A fost odată", „Nunta Yolanthei", „Das hohe Lied". „Povești lituane", și autobiografia „Din copilăria mea", traduse în limba română și publicate în diferite biblioteci, reviste și foiletoane.

„Focul Sf. Ioan", „Marea", „Puntea Pisicii" și „Sfârșitul Sodomei", au fost transpuse în film, obținând succese mari.

In viața particulară, a fost un om sobru și a fost premiat, de mai multe academii, pentru pătrunzătoarea redare a stărilor sufletești, ale eroilor dramelor și romanelor sale.

Oameni fapte și idei

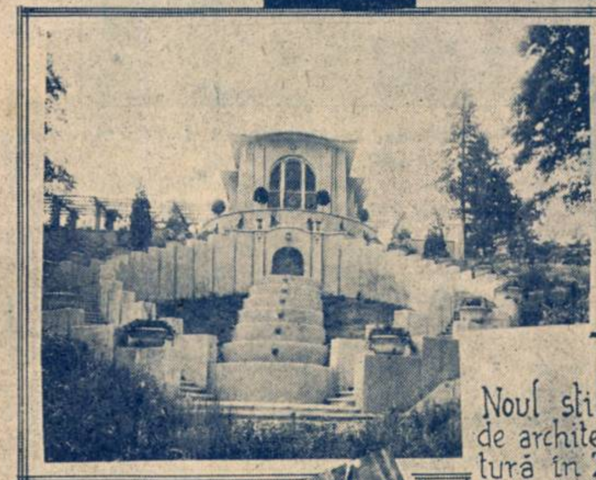
Dl. Raimond Poincare, inaugurează academia superioară de matematici din Paris.

Cea mai mare familie de muzicanți este aceea a lui I. W. L. Lawrence cu soția și cei doisprezece copii.

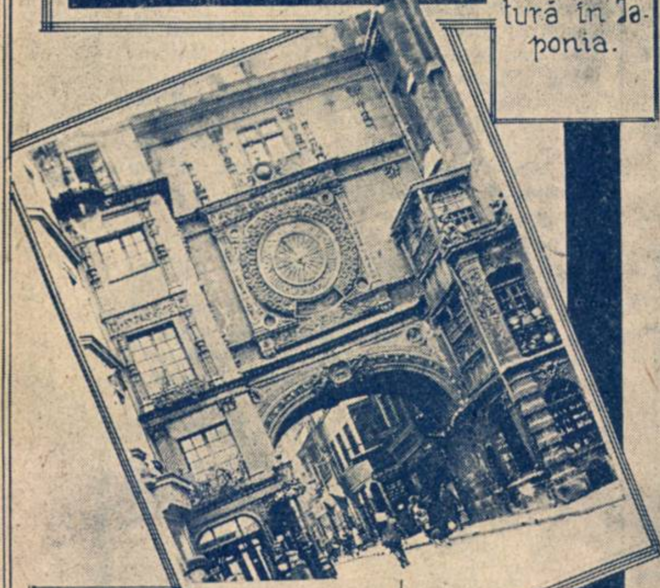
Generalul Booth, șeful organizației mondiale de ajutor „Armée du Salut" este pe moarte.

Noul stil de architectură în Japonia.

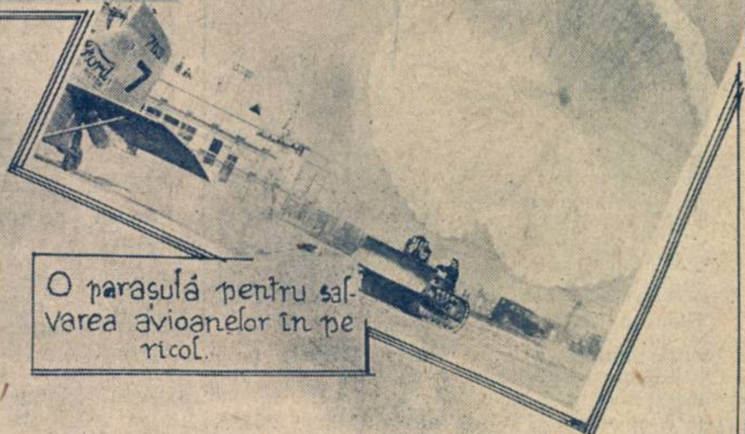
Profesorul Charles Nicolle, deținătorul premiului Nobel pentru medicină pe anul 1928.

Cel mai vechi ceas mecanic din lume, la Rouen, a fost electrificat.

D-na Sigrid Undset, deținătoarea premiului Nobel pentru literatură pe anul 1928.

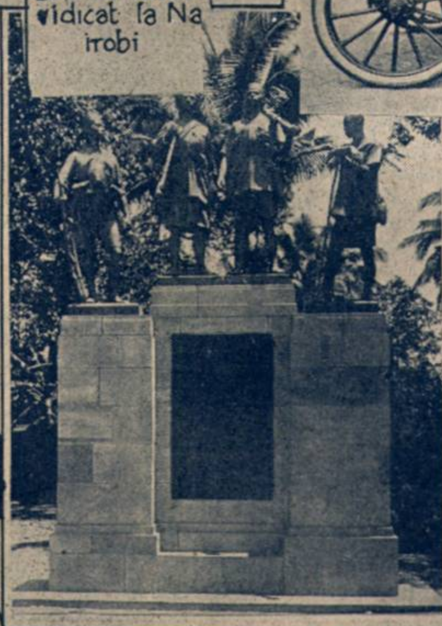
O parașută pentru salvarea avioanelor în pericol.

KINDLER

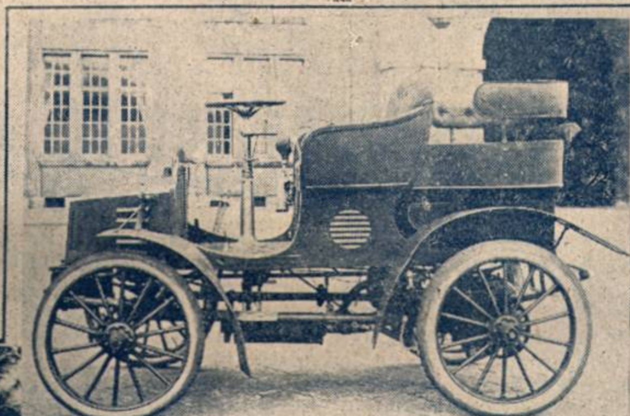
Curiozităţi

Odată cu vremea friguroasă, terasele pariziene au instalat sobele de cocks

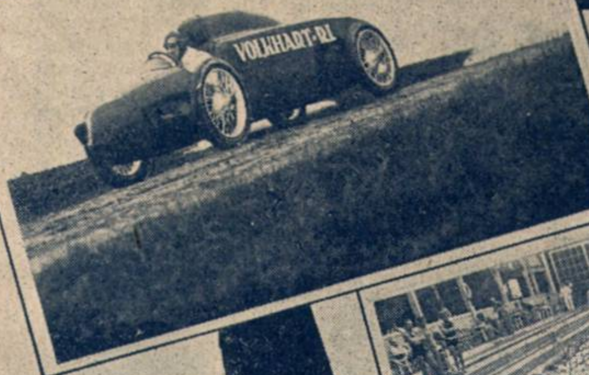
Monumentul eroilor negrii căzuţi în războiu ridicat la Nairobi

Primul automobil cu petrol apărut acum 25 ani la Berlin.

Un „star" canin de cinema pozează în faţa obiectivului

Inginerul Volkhard îşi încearcă noul automobil-rachetă.

Jazul „Hylton" din Londra, dă concerte în bazinul de iarnă dela „Luna Park" din Berlin.

O sticlă uriaşe de lapte, la expoziţia de obiecte casnice din Londra

Portretul Lady-ei Compton, de sir Ioshua Reynolds, a fost vândut de curând cu 500.000 dolari (80.000.000 lei)

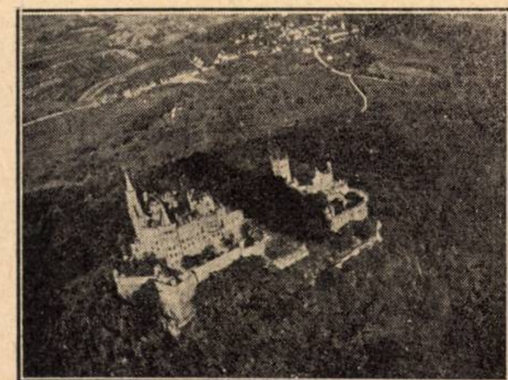
Trei fetiţe engleze au început prepararea puddingului, pentru Crăciun.

KINDLER

CU ZEPPELINUL ÎN AMERICA

De când am părăsit Friedrichshafen, mi se părea un secol, și la un pahar de viță de Rhin, începură să ne revină în minte, amintirile acestei extraordinare călătorii. O aventură aproape de necrezut, ca un tablou pictat de un maestru celebru, în culori imposibile.

Plecarea din Friedrichshafen!! Cum dispărea câmpul verde sub noi și cum îi făceam ultimele semne de adio!!! Și în timp ce ne aruncam privirile asupra pământului patriei, gândul nostru sbura la valurile

Umbra Zeppelinului, pe castelul Hohenzollern.

oceanului, pe care aveam să-l străbatem, suspendați între cer și apă.

Ca și cum am fi vrut să ne luăm adio dela Europa, am străbătut pe rând, Valea Rhinului, lanțul Alpilor, Sudul Franței, am trecut Pirineii și coastele spaniole, cu orașele lor pline de lumină și farmec meridional, și am văzut dispărând sub noi Ceuta, Tetuanul și lanțul munților Atlas din Africa. Luna se scufunda în valurile Atlanticului și am petrecut prima noapte pe bordul dirijabilului.

A doua zi dimineață, mi-am regăsit camarazii în salonul roșu auriu, la dejun. Sborul se îndrepta din ce în ce mai mult spre Sud, de oarece buletinele meteorologice erau foarte defavorabile.

Trecurăm peste Madera, frumoasa insulă, din tropice și sacul nostru de poștă căzu pe țărmul alb, de unde ni se făceau semne.

Apoi veni oceanul!!! L-am trăit și l-am simțit, nu așa cum se simte și se vede depe un vapor, unde distracțiile abundă. Cine l-a văzut ca noi nu-l va mai uita nici odată. Albastru ca cerul, verde ca ochii de smarald ai unei femei fatale, și amenințător ca o moarte sumbră, așa-l vedeam dela o înălțime de 400 de metri, din dormitor, cabina de comandă, sau salon. Toți am devenit meteorologi, și am văzut stelele lucind, norii călătorind sub noi, și am auzit vâjâitul uraganului.

Apoi, în mijlocul oceanului, am intrat în cea mai grozavă furtună. Venia cu o iuțeală îngrozitoare, și avea un ce, care nu se poate descrie. Când dr. Eckener, văzu la orizont fâșia de ceață albă, figura lui deveni cât se poate de serioasă. Se pare că acest om posedă al șaselea simț dacă poate prevedea până și schimbarea vânturilor.

Totuși, întâlnirea cu puternicul uragan, nu putu fu evitată și ne prinse în aripile lui nimicitoare. Eram la cafeaua de dimineață, când un pumn uriaș, prăbuși gigantul din înălțime, spre valuri.

Serviciile de cafea, aparatele nefixate și oamenii se răsturnară. Vedeam marea repezindu-și valurile spre noi când cârmaciul, cu o sforțare supraomenească, ridică din nou balonul în sus. Aveam o înălțime de 15 grade. „Graf Zeppelin" lucra cu toate motoarele și numai grație construcției lui solide, a putut rezista la presiunea curenților. Dar cabina de comandă, primi raportul: „Cârma de stabilizare dispărută". Apoi reveni: „Cârma de stabilizare ruptă".

Aci începe o operă eroică. Knud Eckener, Ladewig, Samt și Marx, se urcară la cârma de stabilizare. Iuțeala a fost redusă și suspendați între cer și apă, începură să lege cu sfori și cu frânghii, sdrențele pânzei de la cârmă. In timpul când lucrau, au început să curgă torente de ploaie. Se părea că norii s'au prăbușit, și deschis asupra noastră.

Sub presiunea torentului de ploaie, dirijabilul se prăbușia din ce în ce spre valuri. Numai o mărire de viteză ne putea salva. Flemming era la comandă. Privind la Eckener, îl întrebă: „Motoarele R ?

Eckener știa că singurul lui fiu era sus, la extremitatea, cea mai îndepărtată, fără nici o posibilitate de susținere, lucrând la repararea cârmei, în bătaia aspră a vântului. Totuși, dădu personal comanda, înainte ca Flemming să fi putut termina.

— „Dați drumul motoarelor ! ! !" Vasul porni imediat cu putere. Sdrențele cârmei loveau în bieții eroi, ca niște ciocane, dar dirijabilul mergea din ce în ce mai iute, și în curând stabilirăm o viteză de 100 km. pe oră. Aceasta a fost drama. Dar dacă cineva i-ar pomeni d-rului Eckener, de aceasta, cred că s'ar supăra. El nu iubește vorbele ci faptele concrete. In lupta dintre sentimentul de părinte și acel al datoriei, a triumfat cel din urmă, deoarece prin pornirea vertiginoasă a aparatului, Knud Eckener, — ca și însoțitorii săi, — puteau fi aruncați în mare, de puterea curentului produs și pierduți pentru totdeauna.

In acest moment, eram la o distanță de 2000 mile marine, de țărm, prin urmare la mijlocul oceanului. Ruptura la cârmă, era astupată provizoriu, după posibilitate. Și în noaptea următoare, eroicii tineri, se urcară din nou la cârmă, unde întăriră reparația făcută de cu ziuă.

Nu ne-am mai putut lua niciodată viteza pe care contasem. Cu toate acestea ne-am luat la întrecere cu un curent din Nord-Vest, ai cărui afluenți, se îndreptau puternic spre Sud. Cursa a fost câștigată de dirijabil, așa de avariat cum era. Ședeam alături de dr. Eckener, pe banca din cabina de comandă. Câteva ore nu scosese nici un cuvânt. Deodată întoarse fața spre mine și zâmbind, îmi spuse:

Stânga: **Zeppelinul, în plin sbor, peste insula Madera.**

Dreapta sus: **Dr. ECKENER și LADY DRUMMOND, pozează în apropierea coastelor americane.**

Dreapta jos: **Zeppelinul, întâlnește un cargoboot, în mijlocul oceanului.**

Hărnicia din stupul albinelor, în mânăstirile de maici

Dacă în Occidentul catolic mânăstirile au fost adesea oficine politice, mai apoi — în timpul evului mediu — şcoale de război, pentru călugării militari, iar în

timpurile recente, instituţii culturale şi de educaţie, la noi din toate vremurile, mânăstirile au însemnat adăposturi pentru munca de cărturar şi pentru industria casnică.

Primele noastre tiparniţe s'au înfiinţat în mânăstiri, iar podoabe cum ştiu lucra maicile, sunt nepreţuite.

In mânăstirile germane, ordinele călugăreşti, formează surori de caritate, maici care îngrijesc de bolnavi.

La noi maicile ţes la război, borangic cu mii şi mii de înflorituri, ţes scoarţe şi covoare şi au şcoale de sericicultură.

Fotografiile pe care le reproducem, înfăţişează activitatea din mânăstirea de călugăriţe Paserea.

In această mânăstire, nu numai maicile singure lucrează, dar sunt şi eleve laice, care în adăpostul bolţilor mari, sau afară în tindă, împletesc fire şi scot lucruri minunate din răsboaie şi degetele măestre.

— „Am biruit!"

In acel moment, bău primul pahar de vin în timpul călătoriei. Şi 'ntr'adevăr peste o jumătate oră, soarele strălucea pe cer, şi sburam în linişte spre insulele Bermude.

Dar se părea că dirijabilul trebuie să fie supus la o mare probă. După insulele Bermude, ne loviră noui curenţi puternici de vânt, şi cum Eckener nu voia să ajungă până 'n Florida, apucă taurul de coarne, tăind curentul, cu cea mai mare viteză pe

Pasagerii privesc peisagiile, prin ferestrele gondolei.

care ne-o îngăduia avaria vasului. Străbăturăm vijelia cu greutate, dar a doua zi înaintea prânzului, şi această dificultate rea trecută.

Ne apropiam de coasta americană.

Un lucru rămâne stabilit: Zeppelinul s'ar fi putut menţine şi ar fi scăpat de furtuni, dacă ar fi fugit din faţa lor şi le-ar fi înconjurat. Atunci însă călătoria ar fi durat prea mult şi nu aceasta a fost intenţia organizatorilor raidului. Pe de altă parte, au vrut să demonstreze soliditatea construcţiei aparatului, ceeace a reuşit pe deplin.

Noi, pasagerii, nu ne-am pierdut nici un moment încrederea, chiar şi când Eckener a cerut ajutorul torpiloarelor americane, — lucru la care orice căpitan de vas putea să renunţe, fiind în situaţia noastră, — ştiam că suntem în mână sigură. In ora de pericol, dr. Eckener nu spuse:

— „Răspunderea este a mea. Chiar dacă pericolul nu este atât de mare, vreau ca pasagerii mei să se afle în toată siguranţa. Prestigiul nu joacă aci nici un rol. Vreau siguranţa şi adevărul".

Când observăm în depărtare coasta americană, ca nişte nori îndepărtaţi, am avut sentimentul că am trecut printr'o groaznică aventură. Când sburam deacum peste câmpia verde, şi voirăm să felicităm pe dr. Eckener, comandantul nostru, acesta, refuză cu modestie şi intră în cabina sa, ca să se odihnească. Noi personal, eram capabili să ne pretăm la cele mai mari prostii. Fondarăm „Clubul Sburătorilor cu Zeppelinul în America", şi-l proclamarăm pe comandant preşedinte de onoare.

Era noapte. Băurăm ultima sticlă de şampanie, aflată pe bord, şi vedeam luminile oraşelor, ca incendii uriaşe sub noi.

LAKEHURST semnalizează.

Uriaşe raze luminoase ne indicară apropierea de Lakehurst, unde aterisarăm în cele mai bune condiţiuni şi ni se făcu o primire triumfală, de populaţia care ne aştepta de 48 de ore acolo, dormind prin maşini, hangare şi sub cerul liber.

Veni apoi marele cortegiu, de festivităţi, ce s'a organizat în cinstea noastră la New-York şi Washington, unde furăm primiţi de preşedintele Coolidge şi soţia sa.

A fost un triumf şi mândria noastră nu avea limită. Toţi pasagerii ca şi oamenii din echipagiu, şi singura pasageră, Lady Drummond au dat o probă de cel mai desăvârşit curagiu.

Un triumf al technicei moderne, care indică o nouă modalitate de călătorie, peste ocean.

(Din germană de **LIVIU MIRON**)

CANDIDAŢII GAZETARI

D. IONEL ŢĂRANU

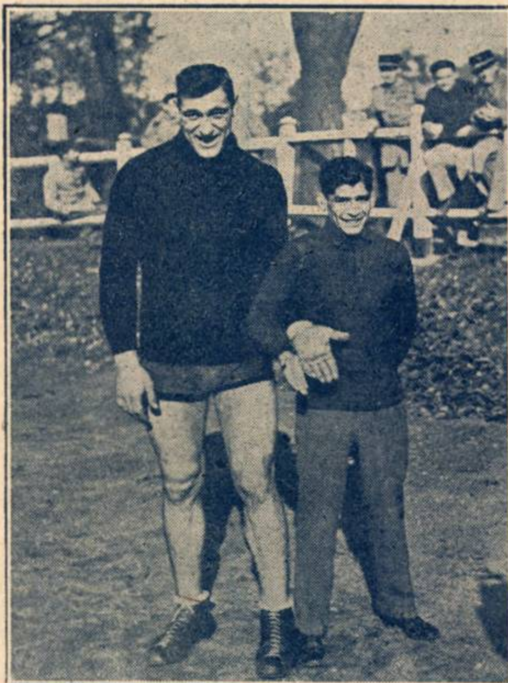
redactor la „Adevărul" şi „Dimineaţa" şi colaborator al revistei noastre, candidează la Dorohoi, pe lista naţional-ţărănistă la alegerile pentru Cameră.

PAGINA SPORTIVĂ

Un campion mondial

Izzy Schwarz!

UN PICIU, care cântăreşte, după dispoziţie, între 49 kgr. 500 şi 49 kgr. 800, greutatea care îl califică practicant al nobilei arte, în limitele categoriei muscă. Un

VEDETELE PUGILISMULUI MONDIAL
Primo Carnera, 125 kgr... şi Izzy Schwarz 49 kgr. 600.

fulg deci, însă un fulg pe care nu este capabil să-l doboare nici duritatea unui punch sdrobitor. Un piciu, un fulg care este nici mai puţin — dar nici mai mult decât campion mondial al clasei sale sau ceeace a fost Gene Tunney, Jack Dempsey, Georges Carpentier şi compania, în categoriile respective. Eroul nostru, înalt cât o şchioapă, este însă născut, în... 1902, la 23 Octombrie, păşind actualmente spre a 27-a primăvară a minusculei sale existenţe.

Este american din naştere, adică internaţional ca sânge, ceeace nu ne miră, când vom afla că descinde dintr'o bigotă familie de israeliţi. E rupt din aceiaşi bucată cu **Benny Leonard, Sid Terris, Kid Kaplan, Harry Greb** — alias Berg —, **Sammy Mandell, Ted Sandwina,** şi, dacă vreţi o mlădiţă din neamul unor **Marcel Schoenfeld** sau **Moţi Spakow.**

Intâlnindu-l prin furnicarul de oameni al vreunei metropole, îl puteţi lesne confunda cu vreun umil funcţionăraş, tip specific al unei rase care nu-şi desminte inteligenţa. Pe ring, sub adevărata-i ipostază, situaţia este complet diferenţiată: rapid nervos în mişcări, dar ager la minte; variat, subtil în urmărira pradei şi în aplicarea sumedeniei nenumărate, obsedante, distrugătoare de lovituri precise; un joc artistic de picioare, apanagiul negrilor, părinţii exoticului black-bottom; dar mai ales, posesorul unei tactici rafinate, studiată cu o logică supraomenească, matematică făcând să dispere pe cel mai puternic adversar. Matchul său opune arta — îmbinată cu ştiinţa — ori căror mijloace ale celor cari îndrăznesc să-l înfrunte.

A văzut lumina zilei, în mohorâtul ghetto din New-York, unde strămoşii şi urmaşii săi ispăşesc şi vor ispăşi păcatul etern, departe de pământul făgăduinţei. A crescut şi cunoscut grijile vieţii împreună cu ceilalţi membrii rămaşi ai familiei: un frate şi o surioară. Este destinat carierei de scrib neînsemnat, într'un birou fără viitor. La finele anului 1917 intră în armată, în care îşi petrece cinci ani din viaţă până în 1922.

Aci practică nataţia, se dedă deliciilor foot-ball-ului şi, pentru a fi în notă, joacă şi rugby. Se iniţiază deasemeni în secretele pugilismului, ale cărui mreje îl atrag definitiv la vârsta de 20 ani, când devine profesionist.

Părăseşte uniforma după ce a cucerit

Izzy Schwarz

mândrele fireturi de caporal. Toată lumea dealtfel îl cunoaşte azi sub acest atribut: Caporalul Izzy Schwarz. **D. Schwarz**, nu vă va aminti decât de un paşnic comerciant care-şi vede în tihnă de negoţul său. **Caporalul Schwarz** este însă azi un nume pronunţat cu respect în toată lumea sportivă adorat la Paris unde se prepară pentru 1 Decembrie contra lui Emile Pladner şi purtat pe braţe de admiratorii săi din metropola lumii.

Să adăugăm că „Izzy" este fericitul soţ al unei încântătoare „Madame Schwarz" şi tatăl unei micuţe odrasle — părinţii nu-şi doresc altă bucurie. El este foarte serios, şi nu are în grijă decât binele dragei lui familii. Este cel mai moderat pugilist: nu are altă distraciţe decât căminu-i conjugal.

Un sportsman învechit..

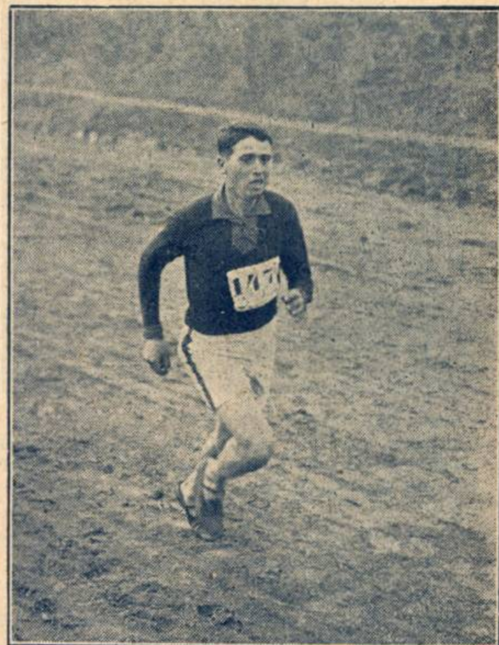
...Un advărat campion, opinăm noi.

a. v.

„Sunt fruntaşul Ilie Nicolae...

... reg. 1 grăniceri, compania 8-a

este starea civilă a excelentului atlet, pensionar al grupării universitare din Capitală. Un individ de o simplicitate caracteristică săteanului român, simplicitate căreia poate asul de azi datoreşte seria nenumăratelor sale victorii şi însuşirea titlului naţional la

ILIE NICOLAE, fruntaşul glorios

cross-country în cadrul reuniunei de Duminecă.

In excelenta şcoală a armatei, al cărei rost real capătă o nouă confirmare, Ilie a avut cel mai fericit prilej să se releve. Este un copil fidel al naturii: şi-a petrecut primii ani între şcoala primară, claca strămoşească şi coarnele plugului. In tovărăşia unei joiţe bălane a scrutat adesea orizontul cu privirea-i ageră. In mijlocul acestor lucruri dragi nu a fost totuş în măsură să rupă zăgazul tradiţiei, şi să arate flacăra ce sălăslueşte în trupu-i vajnic.

Sorţii l'au destinat armei grănicerilor, comandate de generalul Broşteanu, asupra meritelor căruia este inutil a insista. O fericită fatalitate îl îndreaptă spre regimentul 1, unde, în curând, graţie preţiosului ajutor al distinşilor sportmen căp. *Teclu* şi *loc. Sima*, după numai 6 luni, Ilie se prezintă la startul concursurilor publice. Arma care ne-a dat pe *Ogrinjea, Elinischi, Marinescu, Babara, Isbăşescu* şi pe alţii, vede în curând înălţându-se încă unul din bravii săi ostaşi. In toamna trecută fruntaşul nostru îşi adjudecă două probe, dispunând pe 3000

ALPHONSO BROWN, arămiul campion mondial de box al categoriei cocoş.

Echipele greceşti prezentate pe stadionul din Salonic.

metri de *Sârbu* și *Petrescu*, doi temuți adversari.

Nefiind în cele mai perfecte condițiuni de formă se clasează în Octombrie, în campionatul național, al doilea pe 10.000 m. (precedat de *Sârbu*) și al treilea pe 5000 m. (după *Paveliuc* și *Sârbu*).

In scurt timp deține întâietatea în cross-ul de deschidere, atinge potoul în câștigător, acum o săptămână, în cross-ul regional, pentru a distanța în cel național pe marii săi adversari cu peste 300 m. Să notăm

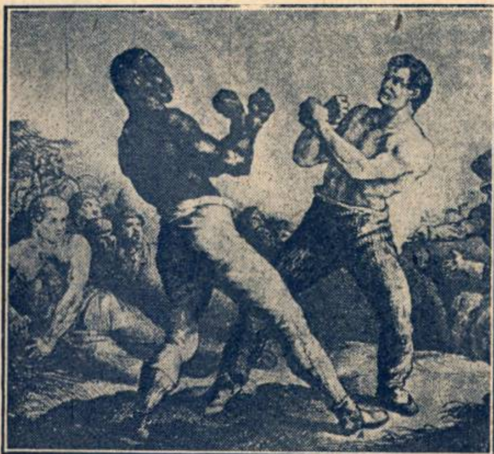
Sârbu, al doilea în cross-ul regional.

că a învins pe *Sârbu*, *Păun* și *Wild*.

După mai puțin de doi ani de modestă carieră suntem îndrituiți a conchide, că forma lui Ilie se va perfecționa încă. Bravul sătean din Răncăciov (Muscel) va mai produce multe surprize.

O mențiune specială se cuvine și d-lui *Popovici*, conducătorul secțiunei de atletism a *„Sportului Studențesc"*, în care activează campionul *Nicolae Ilie*.

vg.

Nobila artă... practicată de strămoșii lui Tunney și Brown.

Curiozități sportive

SPORTUL LA BIROU

UNUL din colaboratorii noștri, a trecut deunăzi pe o stradă, când printr'o fereastră deschisă a primului etaj al unei case de comerț, căzu o mică bilă albă, care-i turti mândra formă a pălăriei.

O minge de ping-pong!...

Amuzat, — și pe bună dreptate, — el se grăbi a sui treptele pentru a înapoia mingea jucătorilor. Nu mică și puțin plăcută îi fu surprinderea când remarcă în odae un birou transformat ocazional în masă de ping-pong, iar în jurul acesteia, o sumedenie de funcționari de ambe sexe.

Serviciul fusese întrerupt cu câteva minute înainte. Pasionații jucători, găsiseră că după lucrul obositor, este mult mai indicat a-și petrece în acest mod timpul, decât de a face apel la deliciile alcoolului cârciumii din apropiere.

Nu ar fi oare interesant, să organizăm, de pildă Dumineca, un turneu în sala redacției noastre, la care să invităm prietenii — cetitori ai „Realității Ilustrate"?

DUPĂ CATASTROFĂ

VASUL naufragiat **„Vestris"**, de care s'a ocupat unul din colegii noștri, în numărul trecut poseda o echipă de foot-ball recrutată din membrii echipagiului. Nici unul din socceri, nu a putut fi salvat, exceptând pe interul dreapta, care suferind o fractură în decursul ultimului match de foot-ball, susținut de personalul lui „Vestris", se afla în momentul naufragiului, pe continent, internat în spital. Iată un accident pe care singurul supraviețuitor îl binecuvântează!...

SPECIALIȘTII

INTR'UN ziar cinematografic străin un critic face următoarele aprecieri asupra lui Georges Carpentier, care deține rolul principal în **„Symphonie patetique"**, rulată și la noi, săptămâna trecută.

„...Distribuția cuprinde și pe Georges Carpentier, care, pare-se a jucat un rol celebru în box.

Este foarte probabil că onoratul confrate, — deși francez — nu a auzit nici odată vorbindu-se de Carpentier. Ar fi credem, singurul compatriot care nu cunoaște pe „Georges".

JAPONEZII CRESC

STUDIILE asupra taliei diferitelor națiuni, continuă. Aflăm în ultimul timp, că talia niponilor a început să se augumenteze, mărire datorită entuziasmului Japoniei pentru sport.

Echipele din țara crisantemelor, care au participat la Olympiada dela Amsterdam, au fost mult mai răsărite decât concurenții din 1920 sau 1924. In medie, creșterea este de circa doi centimetri și jumătate.

JOHN WEISMUELLER PE ECRAN

DUPĂ înotătorii **Duke Kahanamoku, Trudy Ederle,** iată-l și pe Johnny Weismueller sedus de lumea ficțiunii. Se spune în Statele Unite, că a semnat un contract foarte favorabil cu o casă de filme.

Dar, lucru curios. In timp ce sprinterul **Charlie Paddock,** soțul delicioasei **Bébé Daniels**, este considerat amator, și în timp ce francezul **Raoul Paoli,** cunoscut din „Quo Vadis", actualmente stabilit la Hollywood, este admis să concureze la Amsterdam, faimosul înotător este amenințat cu declararea ca profesionist.

Curioasă interpretare a regulamentului amatorilor: pentru unii mumă, pentru alții ciumă.

G. CARPENTIER. După interviewul apărut în „Realitatea Ilustrată", fostul campion mondial a trimis redactorului nostru această fotografie.

...Și arbitrii fac sport!

O fază a aprigului match de rugby St. Român—Sp. Studențesc.

Sportul... cu biberonul

Un june gentleman, în vârstă de 2 ani, practică la perfecție natația,... dar nu abandonează dragu-i biberon.

MODA

Femeea şi blănurile moderne

Mantou de postav brique, cu garnitură de blană de vulpe.

Mantou de astrakan cu guler de vulpe gri. Purtătoarea lui, ţine în braţe o minunată vulpe vie, domesticită de culoarea argintului.

Al doilea mantou e din preţioasa blană „murmel"

Un superb model de pardesiu.

A PURTA măcar odată în viaţă o blană luxoasă, o blană veritabilă care s'o înfrumuseţeze, s'o facă elegantă şi să-i dea prestanţă, iată visul celei mai modeste femei.

Vis destul de uşor realizabil astăzi, graţie industriei moderne, care din umilul iepuraş face o lutră cu păr lucios, sau o „chinchilla" preţioasă.

Din toate timpurile femeile au fost tentate de haina dăruită, cu mărinimie, de natură, vietăţilor din păduri şi crânguri, tot aşa cum le tentează strălucirea pietrelor preţioase, a mătăsurilor.

Şi după cum odinioară imitaţiile, *„ersatzul"* erau prea puţin cunoscute în materie de pietre preţioase tot aşa blănurile scumpe ca samurul, singeapa, astrakanul erau numai apanajul domniţelor, boeroaicelor, negustoreselor bogate.

La curţile voevozilor noştri, Doamna ţării ca şi soţiile curtenilor aruncau peste rochiile grele de brocard, scurteicile fără mâneci, mantilele din cele mai fine blănuri, aduse din Persia. Dar cum am arătat, timpurile s'au schimbat şi azi midineta, dactilografa, pot da iluzia unei doamne mari în mantoul ei de lutru de Colombia, de lutru electric, de chinchilla sau nutria, toate acestea colorate din modesta şi comuna piele de epure — să juri ma chère că e veritabil!

Adevărată sau nu, costând o avere, sau câteva hârtii de-o mie, plătite în rate la chenzină, blana trebue mai întâi de toate să fie purtată cu şic şi eleganţă. Căci dacă nu e prea greu azi pentru orice femee să posead̆ă în garderoba ei măcar un mantou de blană, este extrem de dificil să ştie a-l purta, ca şi când ar fi crescută în el.

O femee groasă cât o geamandură, îmbogăţită prin diferitele speculaţii ale soţului, într'o luxoasă manta de petit-gris sau biber va atrage privirile tuturor prin ridicol şi nu prin graţie.

Sunt apoi blănuri şi blănuri, în raport cu silueta, cu talia, cu frumuseţea, culoarea părului, etc.

Pentru cele mai grăsuţe, blana de taupe subţire sau de „pattes d'astrakan" neagră, plată, lucioasă, sunt singurele mai potrivite. In schimb în mantoul de nutria (biber) blană cu păr des şi mare, o femee subţire, mondenă, va fi divină.

Pentru după amiază, lutrul cu guler mare de petit-gris compune mantourile cele mai preferate. E o blană admirabil potrivită pentru blonde şi brune.

Murmelul cafeniu, cu fire blonde, petit, griul, „chinchilla" înfrumuseţează însă în chip extraordinar pe brunele picante.

Un detaliu ce trebue observat la blănurile actuale e croiala lor înfăşurătoare. Strânse pe corp bine, cu gulere imense, mânecile terminate cu un buf strâns la încheetură, ele sunt foarte elegante.

Repet încă odată că un mantou din blana cea mai frumoasă dacă nu are un guler mare de 30—40 centimetri lăţime cel puţin, care să acopere bine ceafa, nu e un mantou elegant.

Astrakanul, breitschwanzul, fac anul acesta, garnisit cu blană gris mare concurenţă celorlalte blănuri. Numai că astrakanul nu poate fi imitat cu acelaş succes ca blănurile celelalte. Lucrat din miel negru e oribil, din lână frizată în chip mecanic e hidos, pe cât timp veritabil e extrem de scump.

Triumful etolelor de vulpe sau „mouflon" alb, gris sau cafeniu care înfăşură umerii, talia şi şoldurile.

Aproape tot atât de căutat ca mantoul întreg de blană, sunt etolele lungi de tot, ce înfăşură umerii, talia şi şoldurile. Ele se poartă pe mantouri subţiri din catifea neagră, se fac adesea din blănuri pufoase ca mouflonul ce dau un aer de pisicuţe zburlite elegantelor ce le poartă.

Ca etole deasemenea se poartă mereu vulpile gri, întregi, sau vulpile roşii.

Ce minunat răsare un cap brun din felina înfăşurare a unei vulpi roşcate, pe umeri frumoşi!

Aceasta în ce priveşte blănurile de zi. Cât despre seara, capèle din hermină sau herminettă (iar drăguţul de epuraş bine-voitor) cu căptuşeală din crèpe de chine brodat cu flori mari negre, sunt expresia unui gust rafinat.

Capă de seară din hermelină cu dublura de crépe de Chine alb brodat cu flori de catifea neagră.

Sapă din Chinchilla încreţită în poale în formă de crisantemă.

Şi aci „chinchilla" micuţul animal nuanţat în tonuri de cenuşiu, e visul tuturor elegantelor. Din el se fac capele drapate, lucrate ca şi o catifea, unde inspiraţia marilor croitorese are sborul liber.

Iar fiindcă vorbim de blănuri, voi încheia spunând că tot ca şi florile-verze ce se purtau acum un an, pe umerii toaletelor de seară, blana de maimuţă şi-a trăit traiul, spre bucuria bietelor animale, ce erau ameninţate acum doi-trei ani să fie cu totul stârpite.

LAURA

Rubrica Cinematografică

Cum se realizează un film vorbitor

Domnul Jack L. Warner, directorul de producție al firmei „Warner Bros" a binevoit să ne dea un articol care tratează despre fabricarea filmelor vorbitoare.

Atunci când am început acum doi ani realizarea de filme vorbitoare, am fost susținuți numai de încrederea noastră în viitor. Acum noi vedem cu bucurie că aceste filme au fost adoptate de public, cu un mare entuziasm, care le scoate definitiv din domeniul experimental, și le consacră ca mari atracții pentru spectatori.

Dispunem în prezent la „Warner Bross" de patru stadio-uri echipate special, ultimul construit a costat 46.800.000 lei și este cel mai mare în acest gen.

Măsoară 100 metri pe 60. Peste câteva zile o nouă scenă de aceleași dimensiuni va fi pusă în funcțiune.

Vizita unui astfel de studio răstoarnă toate ideile ce s'au putut face asupra realizării de filme vorbitoare. La cinematografierea unui film obișnuit e voie să se producă orice sgomot; dar la un film sonor, trebuie să existe cea mai mare liniște și nu trebuie să se audă decât dialogurile. Scena este înconjurată de pereți capitonați; lămpile incadescente înlocuiesc lămpile cu arc sgomotoase. Nici un cuvânt de prisos nu trebuie pronunțat, nici un pas nu se va face de o altă persoană care nu joacă. Regisorul dă indicațiile sale prin gesturi sau apăsând pe un buton care aprinde un bec roșu. Operatorii sunt închiși în cabine mobile care nu lasă să scape nici cel mai mic sgomot; chiar obectivul e plasat înapoia unui geam foarte subțire. Tăcerea e completă.

Microfonul e plasat lângă actori, dar în așa fel încât să cadă în câmpul obiectivului. Atunci când e necesar, se pot utiliza mai multe microfoane.

La un semn al regisorului, cinematografierea începe și, într'o cabină cu geamuri, suspendată deasupra scenei, doi oameni regulează intensitatea sunetului transmis de microfon.

Filmul vorbitor și-a cucerit locul.

Poșta cinefililor

Dorelly Theodoreanu. — Norma Shearer, Norma Talmadge, Lya de Putti, Wilma Banky, Lon Chaney și Ricardo Cortez au ca adresă: c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Hollywood, Calif., U. S. A. Lya Mara, Berlin-Charl., 1, Pommern-allée. Paul Wegener, Berlin W. 35, Olivaer-platz, 5—6. Ivan Mosjoukin, c/o „Universum Film", Berlin S. W. 68, Kochstrassee, 6—7.

Ortanse. — Pentru Werner Fuetterer vezi poșta din No. trecut. Ii puteți scrie în limba germană. In majoritatea cazurilor răspunde. Mi-ar face mare plăcere vizita d-tale.

Berechet A. — Din Berlin nu vă pot da decât adresa compatrioatei Eliza La Porta, care domiciliază în Kurfürstendamm 138.

Anis P. — Răspunsul dv. urmează pe larg în numărul viitor.

Unde mergem...?

CINEMATOGRAFELE **„Select"** și **„Boulevard Palace"**, reprezintă marea realizare americană din viața studenților din „Vechiul Heidelberg": **Prințul student** cu **Norma Shearer** și **Ramon Novarro.**

CINEMATOGRAFUL **„TRIANON"** proectează un film cu **Maria Corda: „La Belle Heléne".** (Viața intimă a frumoasei Elena).

Copilul minune

SUNT, iată opt ani, de când genialul Chaplin a pornit în căutarea unui copil, pentru neuitata sa producție „*The Kid*", pas premergător „*Goanei după aur*". Și elevul lui Charlie, a devenit și el un mic geniu, care a cucerit, imediat după debutul său, dragostea întregii lumi.

Acum câțiva ani, vârsta l-a silit să-și tae părul și să abordeze un nou gen de interpretare.

De câteva luni Jackie Coogan se află pe tărâmul bătrânei Europe, pe care a mai străbătut-o plin de glorie, când steaua-i începuse să lumineze puternic pe firmamentul ecranului mondial.

Un impresar ingenios, l-a angajat ca împreună cu tatăl său, să apară pe diferitele scene pariziene, londoneze și berlineze.

In fotografia de față îl puteți vedea, scoborând într'o gară din Londra, alături de părinții și impresarul său.

Ferice de cei cari îl pot admira, în carne și oase.

Ecouri cinematografice

ACUM două săptămâni, **Lilian Gish** a părăsit Europa, îndreptându-se spre țara-i natală, unde va turna pentru „United Artists" unul din cele mai interesante filme a cărui regie o va avea marele Reinhardt. In legătură cu această realizare, ea a stat la Berlin și la Salzburg trei luni de zile, în care timp a lucrat continuu cu regisorul german.

* * *

DE ALE CENZURII. **„La Grande Epreuve"** a fost interzis în Ungaria. **„Noptile Chicago-ului"**, nu e primit în Cehoslovacia, iar **„Pasiunea Ioanei d'Arc"** a întâmpinat refuzul cenzorilor englezi.

* * *

IN CURSUL ultimelor nouă luni, **„Paramount Famous Lasky Corporation"**, a realizat un beneficiu de 5.973.600 dolari. In 1926 a realizat un beneficiu de 3.640.300 dolari, iar în 1927, 5.650.400 dolari.

Somnul

Un dar al lui Dumnezeu

de **BILLIE DOVE**

A FOST odată... Nu, eu nu vreau să vă povestesc basme, ci să vă reamintesc de „Dornröschen", care a domnit o sută de ani în castelul vrăjit. Până într'o zi, când se deșteptă, se văzu de o mie de ori mai frumoasă. Imi veți obiecta că nu săruturea a făcut-o mai frumoasă, dar nici eu, — vă spun drept — nu afirm aceasta. Somnul lung, a fost cauza esențială a frumuseții.

Socotesc că opt ore de somn sănătos, ajută mult mai mult la păstrarea intactă a tenului, decât toate fabricatele cosmetice din lume.

Dacă ne vom obicinui să dormim regulat câte opt ore vom fi sănătoase și frumoase.

Institutul psychologic al Universității Harward, a întreprins noi cercetări, asupra legilor somnului și ele au dat următorul rezultat:

După un somn de șase ore, se cere pentru rezolvarea unei probleme ușoare, o încordare de puteri de trei ori mai mare decât am cheltui din puterile noastre, după un somn de opt ore.

Pentru recăștigarea forțelor fizice, un pat comod e mult mai prielnic decât un culcuș tare. Un somn de opt ore, într'un pat moale și comod, e suficient pentru orice om normal.

Nu vă mai plictisesc, însă adaog:

Incercați să dormiți cu ferestrele deschise și ca să adormiți mai bine, înainte de a vă culca, luați o bae căldicică, puțin lapte și iată a opta minune pentru femei.

Notați că...

...**Mary Pickford,** simpatica soție a lui Douglas Fairbanks, — despre care am mai scris și în numărul trecut, câteva interesante rânduri, — primește zilnic câte 2.000 de scrisori.

Pentru această vastă corespondență, a angajat trei tinere și frumoase secretare: o franceză, o germană și o americană. Cele mai multe din scrisori, îi cer fotografia autografiată.

* * *

...**Jacques de Baroncelli,** finul regisor francez, a găsit înfine eroina în căutarea căreia a pornit acum câteva luni de zile — pentru noul său film: **„La Femme et le Pantin".**

Această tânără norocoasă se numește **Conchita de Monténégro.** Partenerul e tot o nouă descoperire a regisorului francez și îl chiamă **Raymond Destac.**

* * *

...La „Cine-Mondial" care apare în ziua de 6 Decembrie, colaborează în afară de câțiva publiciști români și : **Charlie Chaplin, Ramon Gomez dela Serra, W. F. Murnau, Mary Pickford, John Gilbert** și **William Haines.** Un exemplar 7 lei, iar la primul număr premii în valoare de 4.000 lei.

* * *

...Frumoasa și talentata **Joan Crawford,** artista cu cel mai frumos corp, a fost înainte de a deveni artistă de cinema dansatoare și a debutat în film, în anul 1925 la Hollywood sub numele de **Lucine Lesneur.** Actualmente ea turnează pentru **„Metro-Goldwyn-Mayer"** de care e legată cu un contract de 5 ani și e măritată de câteva luni cu **Douglas Fairbanks** junior.

Misterul vilei Medici

ANCHETA LA LOCUL CRIMEI

(3) (Urmare)

— „Un alt fost prieten al dansatoarei „**La Belle Lisette**", murmură domnul Dufresne, de îndată ce vestea a fost primită la cartierul general al poliţiei. „Chiar după moartea ei, se pare că spiritul activează încă. Sunt extrem de uimit".

Şi chiar în aceeaş clipă, uşa se deschise şi Rousseau işi făcu apariţia. Salutându-şi şeful, se apropie de mine:

— „Domnul **Bertilon** doreşte să veniţi de îndată. Plecăm la St. Cloud".

Dufresne dădu din cap aprobativ.

— „De sigur", zise dânsul, „baronul era un bun prieten al domnului **Bertillon.** Sunt mulţumit că dânsul personal se duce să facă ancheta. Vă rog să-mi raportaţi îndată ce vă veţi înapoia".

Les Peuplieres, conacul dela ţară a mortului, era o clădire veche cenuşie, ce se înălţa în mijlocul unui parc vast. O parte din acest parc, avea amenajate grajdurile şi câmpuri pentru antrenament.

La sosirea noastră, un servitor ne-a condus imediat spre baroneasă. Dânsa a telefonat d-lui Bertillon rugându-l ca să vie personal să facă investigaţiile. Baroneasa era o femeie înaltă, brunetă, cu o expresie oarecum agresivă; o femeie curioasă, avea ceva care-i dădea un aer vulgar şi nesincer. Am rămas surprins cu adevărat când mi s'a spus că e o americană, căci puteam să jur că e din sudul Franţei.

Povestirea ei asupra nenorocitei întâmplări a fost foarte simplă: Un jokeu care s'a dus spre boxa calului Mariposa, a rămas îngrozit când şi-a zărit stăpânul lungit, cu faţa la pământ, tocmai la spatele calului. Îndată şi-a dat seama că baronul e mort şi deaceea n'a mişcat de fel corpul nefericitului, dar a dus calul într'altă parte a grajdului, ca să preîntâmpine eventuale lovituri cu copita, asupra cadavrului.

— „Am lipsit de câteva zile", termină baroneasa, „şi când m'am înapoiat astăzi de dimineaţă, am fost lovită de teribila ştire. Sunt convinsă că nu este vorba de un accident. Soţul meu, originar din Ungaria, a fost crescut de mic printre cai — credeţi deci că ar fi cu putinţă ca un astfel de om să fie omorât de calul său favorit? Nu, nu, simt că o crimă brutală a fost comisă?"

— „Nu s'a făcut nici o mişcare, doamnă? întrebă d. Bertillon.

— „Nimic, domnule. Bineînţeles că jandarmii au fost chemaţi imediat; când i-am anunţat însă că veniţi dumneavoastră ei s'au mărginit să facă de strajă împrejurul casei şi al grajdurilor. Ştiam că veţi avea bunăvoinţa să veniţi bazând pe prietenia ce o purtaţi faţă de sărmanul meu soţ."

— „Desigur, doamnă. Şi acum, cu îngăduirea dvs., să mergem spre grajduri."

Am traversat o alee şi am zărit un jandarm, stând smirnă în faţa uşii uneia dintre boxe. Inăuntru, se afla cadavrul. Evident că baronul a fost omorît în timpul serii trecute, pentrucă era îmbrăcat într'o jachetă pentru dineu. Lângă mâna dreaptă întinsă, se găsea o ţigaretă pe jumătate fumată.

Rousseau şi cu mine examinam cu atenţie locul, în vreme ce marele criminalist, examina cadavrul. Rana care sângerase mult, părea că-l nelinişteşte. O bună bucată de vreme, a rămas îngândurat, cu privirea fixată asupra figurii mortului. In sfârşit mi se adresă:

— „Aranjează-ţi aparatul şi ia mai multe fotografii, dela uşă şi din interior. Apoi, vino după mine afară."

Nici nu terminasem bine, când d. Bertillon mă strigă enervat. L-am găsit examinând calul de curse, care ocupase boxa în care zăcea cadavrul baronului.

— „Vino aci", mi se adresă şeful, „eşti aproape de aceeaş înălţime cu sărmanul meu prieten. Aşi vrea să văd în ce loc te-ar lovi copita iepei, în cazul când ar arunca cu piciorul."

In vreme ce doi oamnei ţineau calul, la o oarecare distanţă de mine, am încercat în zadar ca s'o facem să arunce cu picioarele. Animalul dădea dovadă că e destul de temperat şi d. Bertillon stătu din nou îngândurat, vreme de mai multe minute, fixând iapa. Brusc, se lovi cu mâna pe frunte şi strigă:

— „Am găsit! Am ştiut dela început că e ceva curios cu această rană. E vorba de o crimă, destul de limpede. Ce bandiţi inteligenţi! Dar slavă Domnului; că aşa cum se întâmplă de obiceiu, n'au fost îndeajuns de ingenioşi".

— „Crimă? întrebă Rousseau, dar cum, desigur că a fost omorât de cal?"

— „Vino la grajd, şi-ţi voiu explica".

„Kiki", câinele care a pus poliţia pe urmele criminalilor.

Când ne-am găsit singuri în boxă, d. Bertillon se aşeză jos şi ne arătă semnele desluşite ale copitelor, cu care erau marcate faţa şi gâtul nefericitului baron.

— „Examinaţi, rogu-vă, aceste semne şi spuneţi-mi ce vedeţi neobişnuit."

Am deschis ochii mari, dar n'am putut totuşi să înţelegem ceeace vroia să spună şeful nostru.

— „Cum, nu observaţi? Nu, desigur, pentrucă la început nici eu n'am putut să-mi dau seama. Şi cu toate acestea, amândoi sunteţi buni călăreţi. Spuneţi-mi, cum loveşte un cal. Vreau să întreb, care parte a copitei va lovi mai întâi?"

— „Natural că partea rotundă".

— „Chiar aşa! Şi, un cal loveşte în sus sau în jos?"

— „In sus, desigur."

— „Ei bine, priviţi atunci aceste răni şi învăţaţi-vă să utilizaţi, la nevoe, ochii dv. Vedeţi — partea rotundă a copitei a pătruns adânc în craniu, dar e în senzul greşit. Rana a fost făcută cu o lovitură dată de sus şi nu de o aruncătură de jos. Pe lângă aceasta, nici un cal, exceptând vreunul sălbatic, nu poate lovi la o aşa înălţime.

Şi ceva mai mult, observaţi mărimea semnelor. Copita care le-a făcut, trebuia să fie a unui cal mare, de tracţiune. Aţi văzut cred cât de delicate, uşoare şi frumoase sunt copitele calului de curse. Jockeul mi-a spus că potcoavele cântăresc abia vreo 600 de grame, pe când potcoavele calului de tracţiune cântăresc aproape două kilograme. Hotărît — iapa n'a făcut aceste răni."

CUM SE CERCETEAZĂ ŞI SE DESVĂLUE MISTERUL UNEI CRIME

— „Admirabil!" exclamă Rousseau. „Asta-i o treabă înţeleaptă, şefule. Dar atunci, cine oare a ucis pe acest om?

Domnul Bertillon surâse c'un aer îngăduitor, vădit măgulit de această laudă.

— „Intrebuinţez ochii mei dar asta nu înseamnă că pot fi ghicitor. Sunt totuş convins, că sărmanul meu prieten a fost asasinat; rămâne însă să descoperim cum şi de către cine. Pentru acestea vom avea încă de furcă. Să examinăm şi să fotografiem cu toată băgarea de seamă, terenul. Apoi, vom merge să cercetăm şi casa. Teamă mi-e că ţigareta nu va evidenţia amprente digitiale. Fără îndoială că mucul ăsta de ţigare, a fost plasat aci numai ca un truc. Rousseau, telefonează doctorului Arnauld şi roagă-l să vie imediat, ca să examineze cadavrul. Spune jandarmilor că nu permită nimănui să intre aci".

Afară, terenul era pavat cu pietre cubice şi asta nu ne-a fost de nici un folos. Dar tocmai când era să plecăm, şeful nostru ne indică o pată — tocmai la extremitatea aleei. O examinare rapidă ne-a convins că e vorba de sânge.

— „Aici e locul unde a fost asasinat şi de unde în urmă a fost cărat în grajd. Au fost desigur mai mulţi făptaşi, pentrucă bietul meu prieten avea o forţă apreciabilă şi nu era tocmai atât de uşor la cântar."

Când am intrat în casă, baroneasa stătea în aşteptarea noastră. Privind-o drept în ochi, d. Bertillon îi vorbi liniştit:

— „Aţi avut dreptate, doamnă — sărmanul Zeidler a fost asasinat." Baroneasa păli, pe când Bertillon continuă:

— „Unde ţinea baronul minunatele bijuterii pe care le poseda?"

— „Intr'un safe, în biroul lui. Numai dânsul cunoştea combinaţia secretă pentru deschiderea casetei iar cheia unei alte uşi de oţel, o ţinea în permanenţă la dânsul. Caseta e construită de fabrica Milde, după comanda răposatului. Era foarte mândru de a poseda o asemenea casetă despre care spunea că pariază cu oricine, că nu va putea fi deschisă."

(Va urma)

Anul II, No. 46 — 1 Decembrie 1928

Suplimentul REALITĂȚII ilustrate

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

In momentul când scriem buletinul acesta, agențiile teegrafice publică buletinele medicale cari arată fazele bolii regelui Angliei. Suveranul a răcit cu prilejul unei festivități. Deoarece gripa prezinta simptome alarmante, medicii au recomandat regelui patul.

In jurul suveranului bolnav, națiunea întreagă a făcut scut de simpatie și a depus la picioarele sale omagiul unei calde afecțiuni.

Regele Angliei este un suveran nu numai respectat, dar și iubit prin tactul și prin solicitudinea cu care conduce destinele poporului.

*

Cu prilejul unei partide de vânătoare, suveranul Spaniei a fost victima unui grav accident. Nu cunoaștem deocamdată alte amănunte asupra acestui accident care, cu drept cuvânt, a emoționat.

*

A stârnit senzație discursul rostit în parlamentul maghiar de către fostul ministru de comerț, Gratz, discurs prin care se arăta necesitatea orientării politice a Ungariei în senzul apropierei de Franța.

Tonul și atmosfera dovedeau că oratorul nu exprima un deziderat personal ci că era port-cuvântul oficialității.

Exprimarea dezideratului dovedește implicit, recunoașterea greșelilor politice săvârșite până acum de conducătorii destinelor Ungariei.

Incercările de turburare a ordinei europene prin revizuirea tratatului de la Trianon, alianțele încheiate cu scopuri revanșarde, agitațiile provocate și alimentate în cuprinsul Statelor vecine, au creat Ungariei o penibilă situație.

Ungaria nu mai poate sta izolată.

Discursul din Camera maghiară, aplaudat de banca ministerială și comentat favorabil de cercurile oficiale e semnificativ. Rămâne de văzut, însă, întrucât se poate pune temei pe deziderutul exprimat în cuvântarea fostului ministru.

S'a răcit timpul. In câteva puncte ale țării a nins. Adio zilele de toamnă însorită cu plimbări la șosea, în trăsura deschisă...

A venit iarna, — și cu ea frigul nisoarea, grija pentru palton, blană, lemne, etc. etc.

Intre timp, însă, telegramele anunță un val de... căldură în Statele-Unite.

*

O întrunire cetățenească, organizată, la București, cu scopul de a se cere acordarea amnistiei, a degenerat într'o manifestație nepermisă înfrânată însă de autorități. E regretabil că acțiunile cetățenești, desfășurate în cadrul îngăduit de legi, sunt compromise de acțiunea agenților provocatori. Specimenele acestea pot periclita orice faptă și pot compromite orice idee. Deaceea ele trebuiesc excluse din orice mișcare, în însăș interesul mișcării.

Memoriile lui Alexandru Zoubkoff

Cuvânt înainte

CURAND după ce mă stabilisem la Bonn, începusem să mi aștern pe hârtie trecutul — dar astă numai așa, pentru mine. După câteva capitole am întrerupt lucrarea. Dar într'o bună zi, fui surprins de apariția unui volum cu titlul: „Romanul de dragoste al prințesei Victoria Schaumburg-Lippe și al lui Alexandru Zoubkoff O legendă de amor din două lumi", care înfățișa viața mea într'un chip ireal și fantastic. In afară de cele cuprinse într'un articol de ziar, care reda interview de câteva minute oferite de mine unui reporter berlinez, autorul cărții nu cunoștea absolut nimic din viața mea.

Atunci mă simții obligat să reiau biografia întreruptă. De oarece publicul se interesa de viața mea cea de toate zilele și cea amoroasă, — avea și dreptul de a fi bine informat.

Iar dacă susțiu că acel faimos „roman de dragoste" e aproape pe de-a'ntregul născocit de fantezia autorului — nu e doar afirmația unui om, care în definitiv e cel mai în măsură de a judeca această chestiune ci e un fapt constatat și printr'o sentință judecătorească rostită la 6 Martie 1928 în urma procesului intentat editorului de mine și de soția mea. Valoarea acestei lucrări o învederează și faptul, că autorul ei a extras amănuntele de pe Vera Fulner și despre comisarul Wronski din romanul rusesc Asel, pe când în istoria vieții mele, destul de bogată în aventuri de dragoste nu se pomenește o Vera Fulner, deoarece eu întotdeauna m'am ținut de femei în carne și oase, iar nu de niște scheme, izvorîte din capul romancierilor.

Fie ca această spovedanie a vieții mele — o viață de o sută de ori în primejdie de a fi nimicită, ieșind totuș biruitoare — să fie o alinare și o speranță pentru toți acei, cari și astăzi încă se mai zbuciumă și luptă precum am luptat și m'am zbuciumat și un document al vremurilor ciumat eu însumi. Și poate va putea noastre, din citirea cărții urmașii noștrii își vor face o idee mai apropiată de adevăr, decât din o mie de romane, filme și articole de ziar mincinoase sau din biografiile meșteșugit ticluite și înzorzonate cu neadevăruri. In cartea sa „Problema sexuală în literatura modernă" Herbert Lewandoski constată, că romancierii de astăzi zugrăvesc aproape numai oameni, cari suferă de pe urma vieții — eroi ce nu trăesc, ci sunt trăiți. Povestea vieții mele în schimb să fie o mărturie a contrastului dintre literatură și viața reală... Slavă Domnului, mai există încă oameni, cari și-au făurit o viață activă, pozitivă, reluând zilnic lupta pentru biruință. Și aș dori ca această carte să fie apreciată ca spovedania unui luptător de felul acesta.

ALEXANDER DE ZOUBKOFF
Luxemburg, Iunie 1928

DELA CHRISTOPHE COLUMB LA ECKENER
Unde este sticla de coniac?
(Simplicissimus Munchen)

LUNATECA

de Victor Eftimiu

Urmare 2

Apoi, luminat la faţă, cu sufletul înviorat, haiducul Miroslav porni pe urma călugăriţelor, care mergeau cu paşi mărunţi, cu capul aplecat şi cu mâna dreaptă pe inimă.

Trecu ziua şi umbrele serii căzură pe munţi.

La miezul nopţii, luna se ivi peste creste, scăldând zidurile mănăstirei, în alba ei lumină.

In curte, în vreme ce stareţa şedea de vorbă cu maica economă, celelalte surori, împrăştiate în cete mici, povesteau torcând din fuior.

Linişte mare plutea peste toate. Din când în când, câte o călugăriţă trecea, lunecând pe iarbă ca o stafie.

Mai în fund, la umbra turnului, sta şi vorbea boer Eremia cu sora Porfirina.

— Azi dimineaţă, după ce ne-am despărţit, am plâns ca un nebun, colea pe iarbă. Am suspinat ca un copil şi nu ştiu de ce. Şi ţi-o spun, fără să-mi dau seama de ce-ţi mai spun aceasta. Nu te miri?

— Nu, boer Eremia, răspunse dânsa, cu glasul liniştit. „Te înţeleg prea bine. Adeseori îmi vine şi mie să plâng, fără să ştiu pentru ce.

Poate că ţi-am răscolit vre-o amintire depărtată... poate că ţi-a fost milă de mine. Căci mu tora le este milă de mine. Mă privesc ca pe-o bolnavă care se duce şi nu se plânge că se duce.

— Dar nu mi-a vorbit nimeni de dumneata, ca de-o bolnavă.

Dimpotrivă... mi-au spus că de cele mai multe ori, eşti de-o veselie zburdalnică, fermecătoare... Obrajii ţi se fac trandafirii, iar ochii ţi se umplu de lumină.

— Odinioară!..

Acum s'a sfârşit. N'am să mai zâmbesc niciodată; faţa mea nu va mai fi trandafirie şi în curând voiu pleca să mă culc în dosul munţilor şi să mor, cu noaptea odată...

Eremia tresări.

I se păru că sora Porfirina începe s'aiureze.

— Mi s'o fi părut. N'am auzit bine! îşi zise el.

— Da!

Am să mă duc, urmă sora Porfirina.

„Ce folos să-mi port veşnic razele călătoare, pe brazii pădurilor şi pe coperişele de biserici?

„Imi place să rătăcesc pe iazuri pe izvoare şi pe livezile smălţuite cu flori.

„Dar într'o zi, ştiu bine, că mă vor mânca stelele, căci lumina lor nu le-ajunge şi cer mereu lumină nouă, mereu, mereu...!"

Inima lui Eremia se opri în loc. Spăimântat, strângea mâinile sorei Porfirina, care în picioare, cu ochii ţintă, se uită la lună.

— Soră Porfirină, ce ai?

— Mă uit la lună!

Şi niciodată nu se uitase cineva la lună cu mai multă patimă. In picioare, cu faţa galbenă, cu mâinile întinse înainte, ca două raze albe, tânăra maică părea că vrea să se înalţe şi să-şi ia sborul către cer...

— Mă uit la lună!

„E singură, acolo sus, iar stelele geloase îi mănâncă ochii şi biata mireasă se topeşte zi cu zi. Mâine o să fie cât un fir de argint, iar poimâine n'o să mai rămână nimic din ea... nimic... doar puţină pulbere de argint pe buzele stelelor..."

Rostind cuvintele acestea, sora Porfirina întinse şi mai mult braţele, iar nările ei deschise şi fermecătoare, păreau că vor să soarbă lumina din lună.

In clipa aceea, înfăşurată într'un giulgiu de nouri, luna pieri în dosul crestelor.

Porfirina se clătină.

Eremia o prinse în braţe şi o aşeză pe iarbă.

— Am înebunit, zise dânsa, zâmbind uşor.

„Şi dumneata eşti nebun, boer Eremia!

„Dumneata ai plâns în soarele dimineţei, iar eu am plâns acum, ca o lunatecă...

La cuvântul *„lunatecă"*, Eremia se înfioră. O bănuială îi fulgeră prin minte.

Să fi fost aşa? Sărmana copilă!

Cum oare?

Să fie într'adevăr pe lume fiinţe din acestea nefericite, prada farmecului nopţii, chemate de razele lunei, tremurând vrăjite, în mângâierile-i reci, trăindu şi viaţa numai în dragostea şi amintirea depărtatei lumi care-a murit de mult?

I se păruse totdeauna poveste de spus copiilor, la gura sobei, orice poveste de felul acesta! Nu credea în fecioarele nebune care se îneacă în lacuri, căci au încercat să treacă pe un pod strălucitor, clădit din raze de lună...

Nici în feciorul de împărat care şedea închis în turn şi-i făcea minunate cântări, închipuindu-şi că razele de lună, sunt strunele unei harfe uriaşe.

Nici în bătrâna care ţesea din razele de lună, cămaşa fermecată pentru fiul ei plecat în luptă, sărmana bătrână care-a murit de spaimă într'o noapte, căci a văzut un balaur în chip de nor mâncând alba pasăre a nopţii...

Nu credea în nimic din toate acestea Eremia, dar iată că Porfirina vrăjită de raze, şovăise...

— Mi-ai plâns de jale, boerule, murmură dânsa. „Ce suflet bun!". Mai târziu, când mi-o fi mai bine, căci acuma mă doare capul, — ah, ce rău mă doare capul — am să-ţi spun povestea mea. E scurtă povestea mea şi nu e nouă. Dar mi-ai plâns de jale şi n'aş vrea să mor înainte de-a fi spus cuiva, de ce am murit şi de ce mi-e atât de dragă luna...

„Am fost logodită, iubiam pe un tânăr ofiţer de cazaci. Ne întâlneam în fiecare seară în grădina singuratecă, în lumina lunei... Ne preumblam... îmi vorbea de ţara lui... de marea leneşă şi mângâietoare... de zăpada care scânteia pe stepe... îmi vorbea de moşiile lui şi de bisericile cu turnuri daurite, pe cari le scălda luna...... şi-mi vorbea de casa lui, pe care lumina nopţii o preface 'n palat de vis... mă strângea în braţe şi-mi spunea: „Vino 'n ţara mea şi-ai să vezi ce frumoasă este acolo steaua care ţi-e mai dragă..." Şi eu, rezemată de umărul său, mă uitam la luna pământului moldovenesc, aşteptând ziua când o voiu privi, din ţara soţului meu.

„Cu sufletul plin de veselie mă uitam cum urcă, luminoasă şi rotundă în seninătatea cerului... Mi-era aşa de dragă, încât, în nopţile când se subţia şi se făcea seceră de sidef, inima mi se strângea de frică...! Să n'o pierd! Să n'o pierd în vălmăşagul norilor!

„Şi ochii mi se umpleau de lacrimi.

„Dar iată că într'o noapte, când el nu mă aştepta, m'am dus în grădina singuratică şi în lumina aceleiaş lune pe care-o priviserăm împreună, văzui pe logodnicul meu strângând în braţe altă femeie...

„Nu-mi pierdui cumpătul. Şi nici măcar n'am ţipat... M'am uitat lung, fără ca ei să mă vadă. Era într'adevăr frumoasă femeia aceea... mult mai frumoasă decât mine... ştiu bine. O cunoşteam. Şi-apoi, era femee...

Il înţelegeam prea bine, dar nu mă puteam dumiri: de ce nu găsiseră alt loc pentru întâlnirea lor? Şi de ce-i arăta el, cu aceeaş dragoste, aceeaş lună albă, care ne binecuvântase pe amândoi, în aceeaş grădină, unde pluteau încă spovedaniile noastre gingaşe, visurile de noroc ale amândoura?

Ii ertasem de-atâtea ori, toate nebuniile, de care bunele mele prietene îmi vorbeau cu o bucurie aşa de rău ascunsă... Nu voisem să ştiu nimic... eu însumi nu-l văzusem niciodată şi puţin îmi păsa de clipa când îndrăsni să s'arate cu alta, în faţa singurului martor al iubirii mele, când rostea poate aceleaşi laude pentru luna, care face să strălucească turlele de aur ale bisericilor din ţara lui, — o mânie nestăpânită mă cuprinse şi un dispreţ fără de margini; am plecat fără să rostesc un cuvânt şi-a doua zi, când veni surâzător, i-am spus că m'ar bucura mult să-l ştiu plecat... şi să nu-l mai văd niciodată. Şi-am spus tuturora că nu mai vreau să întâlnesc pe nimeni, că nu mai aştept nimica dela oameni... Şi-am venit în sihăstria acestei mânăstiri şi luna a venit după mine şi'n fiecare noapte sărută ochii blânzi ai maicilor şi ochii mei, plini de lumina ei dragă. Ştiu bine că nu mă mai cunoaşte, sub rasa asta mohorâtă, subt vălurile cernite. Odinioară, îi plăcea să se joace cu părul meu negru şi bogat, cu fluturii strălucitori de pe ia de borangic. Aşa m'a cunoscut şi acuma nu mă mai cunoaşte şi-mi pare bine că nu mă mai cunoaşte, căci o pot privi îndelung, fără să mă ruşinez... fără să-mi fie frică. O iubesc mai mult decât oricând acuma... Toată dragostea-mi de altădată şi toate visele-mi de fată vin odată cu ea în roiuri

albe, prea curate. Cruda deșteptare, a rămas acolo, în grădina blestemată, printre trandafirii sălbateci. Aici e numai luna, cu farmecul ei sfânt. Uite de ce-o iubesc atâta și râd și mi se fac obrajii ca bujorii când o văd întreagă pe cer, revărsând apele ei luminoase, scăldându-mă în raze dătătoare de viață; și uite de ce tremur și pălesc și plâng, când o văd pierind pe după munții nemiloși... Mi se pare că însuș isvorul vieții mele seacă!".

Miroslav ascultase povestirea călugăriței, cu inimă plină de nedumerire, era tulburat, căci nu putea s'o înțeleagă... Sufletul său drept, aspru și bărbătesc nu înțelegea bolnava tânguire. O singură învățătură trăsese el din ciudata întâmplare a Sorei Porfirina: jertfa tinerei fecioare. El nu făcuse tot așa! Și povestea vieții lui fusese aproape aceiaș, dar ce deosebire între desnodământ!.. Iubise și el, fusese înșelat și el, dar dacă la vederea visului sfărâmat, sora Porfirina își înăbuși orice strigăt de mânie și liniștită, spusese bun rămas vieții, ca să intre în uitarea unei sihăstrii, ce a făcut el în clipa când își văzu iubirea umilită, credința călcată în picioare?

Cu un urlet de fiară rănită, se repezise la perechea îmbrățișată și învârtind în mâna dreaptă junghiul răzbunător, făcu să tacă pentru veșnicie, inima celui ce-l învinsese... Fericitul protivnic, care mai adineauri suspina de dor la pieptul iubitei lui Miroslav, zăcea acum în sânge, cu gura în pulberea drumului. Femeea necredincioasă fugise țipând, dar Miroslav, care nu mai avea nimic pe lumea asta mare, pieri în negura codrilor și-acolo, vecin cu fiarele, setos de sânge ca și ele, începu să omoare, s'adune bani mulți, să bea vin roșu, să cânte și să urle...

Umilirea de altădată, cerea jertfe noi...

— Prin daruri scumpe mi-a ademenit câinele mireasa, zicea el — și eu am să omor pe toți câinii, cari pot da femeilor daruri scumpe! Și într'o zi nimeni nu va putea da unei femei ceiace eu îi voiu da!"

Așa-și zicea Miroslav, dar iubirea de altădată îi lăsase în suflet o mare tristeță, o amintire veșnic stăruitoare; nu 'ntâlnise încă ființa care să-l facă să uite pe cealaltă, s'o acopere cu bogății, iar prisosul câșfigurilor sale necurate, el îi aducea în dar mânăstirei; cu pași sfioși, cu gând neprihănit trecea el pragul sfântului locaș, și-o mare liniște și-o mare mulțumire îi cuprindea sufletul, de câteori se afla în preajma turlelor strălucitoare, sub lumina blândă a stelelor.

— Viața fiecărui om este o pădure întunecoasă, plină de dihănii; dar în miilocul acelei păduri, se află totdeauna o poiană și-acea poiană se chiamă luminișul dragostei. Fericiți cei ce ajung în poiana aceasta, pe o noapte liniștită, cu lună plină, dar vai și amar de acela, căruia luminișul dragostei îi răsare în drum sub ploaie și trăznete și mare vijelie! Mai bine n'ar mai eși niciodată d'n bezna pădurei fără sfârșit unde are măcar adăpostul copacilor!'

...Miroslav tresări, căci aproape uitase de Sora Porfirina, care era lângă el și-i vorbise cu un glas din altă lume, ca o melodie din cântec de strană, parcă'n foșnetul grelelor foi de evanghelie, răsfoite pios...

— Adevăr grăiești, soră Porfirină!..

„Luminișul dragostei noastre a fost înnecat de furtună, dar cine știe..., poate că străbătând codrul vieții, s'o mai ivi în drum altă poiană fermecată, un luminiș nou, cu stele deasupra și cântec de privighetoare...

— Nu, boer Eremia, zise sora Porfirina, clătinând capul cu durere...

„Unul singur este luminișul dragostei... Iar viața toată este o pădure plină de dihănii; altă poiană nu mai este decât la capătul ei și aceea se chiamă poiana morții..."

Vorbele cele din urmă abia s'auziră, căci începu să bată toaca de utrină și toate maicile se ridicară, ca să intre în biserică. Sora Porfirina se ridică și ea:

— Noapte bună, boer dumneata!...

— Noapte bună, soră Porfirină!..

*

— „Iar altă poeană nu se mai află decât la capătul vieții și-aceia se chiamă poiana morții..." se gândea Miroslav, frământându-se în pat.

Slujba de utrină se sfârșise de mult, mânăstirea dormea și numai el nu putea ațipi.

Flacăra lumânării de ceară, bătea în pereți și la lumina ei, Episcopul zugrăvit cu cărbunele, prindea viață. Ochii i se deschiseră puțin și lui Miroslav i se păru că Prea Sfințitul îi spune să stingă lumina, ca să-i poată vorbi.

Boer Eremia îi asculta ruga și într'adevăr, abia murise cea din urmă scânteie în vârful feștilei negre, că un glas bătrânesc și blând s'auzi în noapte și vorbi:

— Pocăește-te, fiule, căci ceia ce dorești nu se va împlini niciodată; zadarnic ucizi și prădezi ca s'aduni comori femeei mult așteptate..., ea nu va mai veni!.. O singură iubire e dată omului — celelalte sunt înșelăciuni și un om ca tine, nu se poate înșela... Ce suflet mai curat decât al Porfirinei, întâlnit ai până'acum și ce chip mai gingaș ca al ei? Totuș, inima ta nu bate pentru ea, decât în dragoste de soră... Știi prea bine că n'ai putea-o iubi niciodată și că nici dânsa, oricâtă încredere ți-a arătat, nu te va îndrăgi decât ca pe un frate. Trecutul vostru, al amândurora trăește, încă 'n sufletele voastre și orice ați încerca să faceți e'n zadar!.. Nu te gândi la dragostea Porfirinei pentru tine! Ea singură ți-a spus că luminișul dragostei e unul singur, în pădurea deasă a vieții. La ce-ai mai căuta poiană nouă?.. Pocăește-te fiule!.. Ai pus prea mult preț pe mândria ta. Prea sus te-ai socotit în clipa când ai plătit cu sângele altuia, durerea dragostei tale... Și dragostea Porfirinei a fost înșelată, dar ai văzut răzbunarea ei, ce blândă fu? Un dor de luna nopților de altădată, o blândă tânguire, un alean duios, un avânt pe firul-de-argint al crăesei nopții — și atât... liniște... singurătate... uitare... tu ai vrut sânge și ai ucis și 'n loc să te potolești, ai urlat și-ai cerut mereu jertfă nouă, pe altarul suferinței tale. Aceiaș dragoste, aceiaș crudă înșelare — și totuș, ce desnodământ deosebit!

„Ia pildă, fiule, și te pocăește!...

Lui Miroslav îi păru că vorbele din urmă ale Episcopului, le mai auzise odată... Da... da.. El singur și le rostise — după ce sora Porfirina — îi povestise viața ei scurtă și mult îndurerată.

— Aceiaș crudă deșteptare — și totuș ce desnodământ deosebit!...

„După firea fiecăruia! se gândi Miroslav.

„Ea este o sfântă — iar eu sunt un ticălos... Eu sunt un ticălos, părinte! strigă el, căutând chipul bătrânului episcop.

— Ești un biet suflet rătăcit, fătul meu! răspunse Episcopul.

— Nu! Nu! Sunt un ticălos și ca un ticălos am să mor!...

...După mărturisirea aceasta, Miroslav se simți ușurat și adormi greu. Vise ciudate îl chinuiră. I se păru că este un călugăr bătrân osândit să se pocăiască trei veacuri, într'o chilie plină cu păiajeni și cu miros de lumânare; pe urmă, se făcea că păiajenii se urcau pe-un fir de lună și că luna avea capul sorei Porfirina, spre care veniau stelele cu buze de lumină și sora Porfirina nu mai lumina, căci o sorbiseră stelele.

(Va urma)

Povestea mânii tăiate

W. HAUFF

în românește de Otilia Ghibu

Urmare 2

— „Vă mulțumesc domnule, pentru bunătatea voastră, — îi spusei — și ce cereți acum dela mine? Vă spun însă dela început, că nu trebue să fie ceva neîngăduit.

— Grija ta e de prisos, — vorbi el, — am nevoie de ajutorul tău ca medic, nu însă pentru o ființă vie ci pentru un mort.

— Cum se poate așa ceva? exclamai eu uluit.

— Am venit cu sora mea din țări depărtate, începu el să povestească, făcându-mi semn să-l urmez. Locuiam aci cu ea, la un prieten al familiei mele. Sora mea a murit eri repede, de o boală și rudele vor s'o îngroape mâine. După o vechie tradiție a neamului, meu, trebue însă ca toți să odihnească în cripta strămoșilor noștri. Mulți, cari au murit în țări îndepărtate, au fost îmbălsămați și aduși acasă. Rudelor mele le las trupul ei; tatălui meu trebue însă să-i duc cel puțin capul fiicei sale, spre a o mai vedea odată".

Tradiția aceasta, de a tăia capul rudelor iubite, mi-se păru destul de groaznică; nu îndrăznii să spun însă ceva, de teamă să nu jignesc pe necunoscut. I-am spus de aceia, că voi putea face îmbălsămarea moartei și îl rugai să mă ducă la ea. Nu m'am putut însă opri de a-l întreba, cum se făcea, că toate acestea trebuiau să se petreacă așa de în taină noaptea? Imi răspunse, că rudele sale, care ar fi numit o cruzime fapta sa, l'ar fi oprit să o facă ziua odată capul tăiat nu mai putea spune prea multe; mi-ar fi putut aduce singur capul, un simțământ firesc îl oprește însă să-l taie chiar el.

Intre timp am ajuns în fața unei case mari și frumoase. Insoțitorul meu îmi spuse, că e țelul plimbărei noastre nocturne. Trecurăm pe dinaintea intrării principale, ne oprirăm în fața unei uși mai mici, pe care necunoscutul o închise cu grije în urma lui și, în întuneric, urcarăm o scară strâmtă și răsucită în jurul ei.

Ducea într'un gang puțin luminat, din care intrarăm într'o cameră, luminată de o lampă, ce atârna din tavan.

In cameră se afla un pat, pe care zăcea ea — cadavrul.

Necunoscutul își întoarse capul, părând că vrea să-și ascundă lacrimile. Mi-arătă patul, îmi porunci să-mi fac meseria bine și repede și eși apoi.

Imi luat cuțitul, pe care ca medic îl purtam mereu cu mine și mă apropiai de pat. Din cadavru nu se vedea decât capul. Acesta era însă atât de frumos, încât fără să vreau, am fost cuprins de o milă adâncă. Părul negru curgea în coade lungi, chipul palid, ochii închiși. Am făcut mai întâi o crestătură în piele, după felul medicilor, când vor să taie un membru al corpului. Apoi îmi luai un cuțit mai ascuțit și tăiai dintr'o dată beregata. Dar ce spaimă! Moarta deschise ochii, îi închise însă numaidecât și păru că își dădu abia acum sufletul, într'un suspin adânc. In acelaș timp țâșni spre mine un val de sânge fierbinte, din rană. Mă convinsei, că abia eu o omorâsem. Că acum era moartă, nu mai încăpea îndoială, deoarece în urma acestei răni, nu mai există scăpare.

Câteva minute am stat îngrozit de cele întâmplate.

Mă mințise cel cu mantia roșie, sau sora lui nu fusese decât aparent moartă?

Aceasta din urmă mi se păru mai verosimilă. Nu puteam spune însă fratelui ei, că o tăietură mai puțin repede ar fi deșteptat-o, fără să o omoare, de aceia trebuiam să o decapitez complet. Muribunda mai gemu încă odată, se întinse cu un gest de durere și muri. Atunci mă cuprinse spaima și fugi cutremurându-mă din cameră. In gangul de afară era întuneric, deoarece lampa fusese stinsă. Nu mai se vedea urmă de cel care mă întovărășise aci și trebui să bâjbâi la voia întâmplării, pentru a ajunge la scara întortochiată.

O găsi însfârșit și o scoborâi, mai căzând, mai alunecând. Nici jos nu era nimeni. Găsi ușa numai proptită și respirai mai ușor, abia când am fost în stradă; în casa aceea mă apucase un urât de moarte. Gonit de pintenul groazei, fugi spre locuința mea și mă afundai în pernele culcușului meu, pentru a uita grozăvia, pe care o făptuisem. Somnul fugea însă de mine și abia dimineața mă întremai, revenindu-mi în fire.

Era probabil, că omul, care după cum vedeam acum, mă dusese să fac fapta aceia criminală, nu mă va denunța. Mă hotărâi să mă duc la prăvălie numai decât și să fac o mutră din cele mai fără grijă. Dar vai! Supărarea mea fu mărită de ceva, de care abia acum îmi dădui seama.

Imi lipseau căciula, brâul și cuțitul și nu-mi puteam aduce aminte, dacă le lăsa em în camera asasinatei, sau dacă le pierdusem abia în fuga mea. Din nenorocire prima părere îmi părea cea mai verosimilă, iar dacă era astfel, atunci puteam fi descoperit drept asasin.

Mi-am deschis prăvălia ca de obicei. Vecinul meu veni spre mine cum făcea în fiecare dimineață, deoarece era un vorbăreț.

— Ei ce spui de groaznica întâmplare — „începu el —, „petrecută astă noapte?"

Făcui așa ca și când nu aș fi știut nimic.

— Cum nu știi nimic, de cele ce vorbește orașul întreg? Nu știi, că cea mai frumoasă floare din Florența, Bianca, fiica guvernatorului, a fost omorâtă în noaptea asta? Ah! am văzut-o eri încă atât de voioasă, în trăsură, cu logodnicul ei. Azi ar fi trebuit să fie nunta".

Fiecare cuvânt al său era un junghiu în inima mea. Martiriul meu se repetă apoi de nenumărate ori, deoarece fiecare din clienții mei îmi povesti din nou crima, cu amănunte din ce în ce mai înfiorătoare. Cu toate acestea nimeni nu putea spune mai groaznic, decât văzusem eu însu-mi.

Cam pe la amiază intră un om al justiției în prăvălie și mă rugă să îndepărtez lumea din ea.

— Signore Zaleukos, zise el scoțând lucrurile, cari îmi lipseau, — îți aparțin acestea?

Cugetai dacă nu puteam cumva nega; când zării însă pe ușa întredeschisă pe gazda mea și mai mulți cunoscuți, cari ar fi putut dovedi contrariul, mă hotărâi să nu înrăutățesc situația printr'o minciună și recunoscui că lucrurile acelea sunt ale mele.

Magistratul mă rugă să-l urmez, ducându-mă într'o clădire mare care nu era altceva decât închisoarea.

Am fost închis în una din camere.

Starea mea era groaznică, gândindu-mă acum în singurătate.

Revenea mereu gândul, că am *omorât*, chiar dacă o făcusem fără voie.

Nu puteam de asemeni să nu recunosc, că strălucirea aurului îmi luase mințile altfel nu aș fi căzut, atât de orbește în cursă.

Peste două ceasuri am fost scos din celula mea.

M'au purtat pe coridoare, scoborând mai multe scări, apoi am ajuns într'o sală mare.

In jurul unei mese lungi, acoperită cu postav negru, ședeau doisprezece bărbați, cei mai mulți din ei fiind foarte bătrâni.

Pe laturile sălii se aflau bănci, pline cu cei mai de seamă cetățeni ai Florenței. Pe galeriile, aflate sus, aproape de tavan, stăteau o mulțime de oameni.

Când pășii în fața meșii negre, se ridică un bărbat cu chipul trist și întunecat; era guvernatorul.

Vorbi adunării, spunând că el, ca

părinte al celei asasinate nu putea judeca și că locul său, îl cedează de data aceasta celui mai în vârstă dintre senatori. Acesta era un moșneag de cel puțin nouăzeci de ani. Sta cocoșat și tâmplele îi erau acoperite cu păr alb, dar ochii îi mai străluceau încă, iar glasul îi era puternic și sigur.

Incepu prin a mă întreba, dacă mărturisesc crima. Il rugai să-mi dea ascultare, povestind neînfricoșat și cu glas deslușit, ceeace făcusem și ceeace știam. Băgai de seamă că în timpul povestirei mele, se făcea când galben, când roșu și după ce terminasem, strigă furios:

— Cum mizerabile, o crimă pe care ai făcut-o din dorința de bani, mai vrei acum s'o arunci în spinarea altuia?"

Senatorul îl certă de întreruperea sa, deoarece de bună voie renunțase la funcțiunea sa, de asemeni, că nici nu era prea dovedit, că omorâsem din lăcomia de aur, deoarece după propriile sale declarații, nu se furase nimic celei asasinate.

Ba merse și mai departe. Declară guvernatorului, că trebue să dea socoteală de felul cum trăise fiica sa, deoarece numai astfel se putea vedea, dacă eu spusesem sau nu adevărul. Ridică apoi ședința, pentru a citi hârtiile rămase după urma asasinatei, pe care guvernatorul le pusese la dispoziția consiliului.

Eu am fost dus din nou la închisoare, unde petrecui o zi foarte tristă, preocupat mereu de dorința arzătoare, de-a se putea găsi vreo legătură oarecare între moartă și omul cu mantia roșie. Plin de speranță am intrat a doua zi în sala de judecată.

Pe masă se aflau mai multe scrisori. Bătrânul senator mă întrebă dacă erau scrise de mine. Mă uitai la el și văzui, că scrisul lor era aidoma cu acela al celor două bilete, pe care le primisem eu. Spusei acest lucru senatorilor; ei păcură însă că nu bagă în seamă spusele mele, răspunzându-mi-se, că se poate și trebue să fi scris eu singur amândouă biletele, deoarece litera semnăturii era fără nicio îndoială un Z, deci litera cu care începea numele meu. Scrisoarea conținea amenințări la adresa moartei, precum și avertismentul de-a nu face căsătoria.

Se părea că guvernatorul dăduse informațiuni ciudate asupra persoanei mele, deoarece în ziua aceia am fost tratat cu mai multă neîncredere și severitate.

Cerui să mă justific cu hârtiile aflate în locuința mea; mi se răspunse însă, că se căutase și nu se găsise nimic.

La sfârșitul acestei ședințe pierdusem orice nădejde și când am fost adus a treia zi, în sală, mi-se citi sentința: vinovat de crimă premeditată, eram condamnat la moarte.

Așa dar aci ajunsesem?

Părăsit de toți ce-mi erau dragi pe lume, departe de patria mea, trebuiam să mor nevinovat în floarea vârstii!

In seara zilei aceleia, care hotărâse de soarta mea, stăteam în celula mea; speranțele mă părăsiseră, gândurile mele erau serios îndreptate spre moarte. Atunci se deschise ușa închisorii și pe ea intră un bărbat, care mă contemplă lung, în tăcere.

— Astfel te regăsesc eu Zaleukos? mă întrebă el. La lumina slabă a lămpii nu-l recunoscusem; sunetul vocii sale deșteptă însă vechi amintiri în mine. Era Valetty, unul din acei puțini prieteni, pe cari mi-i făcusem la Paris, în timpul studiilor mele. Imi spuse că venise din întâmplare la Florența, unde locuia tatăl său, fiind om cu vază. Auzise de povestea mea și venise să mă mai vadă odată și să audă chiar din gura mea, cum putusem să mă fac atât de vinovat.

Ii povestii totul. Păru foarte uimit de ea și mă conjură să nu-l mint pe el singurul meu prieten. Ii jurai cu cel mai puternic jurământ, că spusesem adevărul și că nicio altă vină nu apasă asupra mea, decât că orbit de strălucirea aurului, nu mi dădusem seama de neverosimilitatea spuselor necunoscutului.

— Așa dar tu nu ai cunoscut pe Bianca? întrebă el.

Ii jurai, că nu o văzusem niciodată. Valetty îmi povesti și el, că fapta e învăluită în cel mai adânc mister, că guvernatorul a zorit condamnarea mea și că în oraș se svonise numai, că eu cunoșteam demult pe Bianca și o omorâsem din răzbunare, fiindcă se mărita cu un altul.

Ii observai, că toate astea se puteau spune foarte bine despre mantia roșie, dar că nu puteam prin nimic dovedi complicitatea sa. Valetty mă îmbrățișă plângând și îmi făgădui să facă totul pentru a-mi salva cel puțin viața.

Dela lume adunate

Medicul: Am penibila datorie să vă informez că soțul dv. va mai trăi cel mult 24 de ore.

Soția pacientului: Pentru numele lui Dumnezeu, atunci de ce, d-le doctor, ați prescris eri medicamente de luat pentru o săptămână de zile?

✱

— Se spune că brunetele sunt mai pasionate ca blondele.

— Nu pot să cunosc deosebirea. Nevastă-mea a fost și blondă și brună, dar n'am observat nici-o schimbare în felul ei de-a fi.

(Va urma)

Rubrica filatelică

In jurul mărcilor pentru poşta aeriană

NICI TREIZECI de zile nu s'au scurs de la apariția primelor mărci româneşti pentru francarea poştei expediată pe cale aeriană şi au şi început a se ivi plângeri din toate părţile, bine înţeles în lumea filateliştilor.

Chestiunea nu părea a fi deosebit de gravă, dar iată că şi străinătatea îi acordă atenţiune.

Cităm în primul rând un pasagiu — ce va edifica îndeajuns pe interesaţi, — dintr'o publicaţie săptămânală economico-financiară, „Danubiul".

Sub titlul „Ciupeală pe toată linia", confratele inşiră:

„Poşta Română a tipărit pentru „Serviciul Poştal prin aeroplane, o „serie de 3 mărci poştale, de 1, 2 „şi 5 lei. Aceste mărci s'au pus în „vânzare, la ghişeul special înfiinţat „pentru acest serviciu şi s'au vân„dut regulat, vre-o 10 zile.

„După această scurtă durată, sub „pretextul că fiind puţine, s'au e„puizat, nu s'au mai vândut, de şi „în comerţ se oferă şi aceste serii „în coli întregi, însă nu pe preţul „de 8 lei seria cât e valoarea lor, „ci între 40 şi 80 lei seria.

„Asociaţia filateliştilor Români (N. „R?) reclamând cazul, i s'a răspuns, „că aceste mărci se vor retipări, cli„şeele existând pe de altă parte, „cei interesaţi răspândesc svonul, că „hârtia pe care s'au tipărit aceste „mărci, n'ar mai exista, fiind între„buinţată la tipărirea mărcilor de „asistenţă socială şi a mărcilor de „0.25 bani tip. Regele Mihai.

„Negustorii sui-generis post-belici „dorm liniştiţi: marfa lor fiind în „cantitate mică pe piaţă, nu se va „mai deprecia şi strâng la chimir, „vorba veche, bani albi pentru zile „negre.

„Dacă s'ar cerceta puţin afacerea „se va vedea repede ce figuri si„mandicoase se îndeletnicesc cu a„cest gheşeft".

Iată dar doleanţele băştinaşilor.

Filateliştii de peste hotare nu se plâng că nu au intrat în posesia acestor mărci: dar...

(Traducem din cunoscuta revistă L'echo de la Timbrologie).

„Mai mulţi cititori ai revistei se plâng de forma neglijentă a ştampilelor româneşti aplicate pe plicurile transportate pe cale aeriană. Nu numai că ştampilarea se efectuează fără cea mai mică delicateţă, dar şi cerneala întrebuinţată pentru tuşiere conţine prea multă anilină, astfel că mărcile, la spălat, capătă o culoare sui-generis şi nu sunt bune decât pentru coş. Nu este păcat să se strice frumoasa culoare naturală a mărcilor cu efigia Regelui Mihai?"

Iată un nou prilej de bârfeală a sistemului nostru de administraţie.

Nu pretindem să se conceapă, că graţie vastului domeniu al ii ate.iei, se poate întreprinde o eficace propagandă în folosul ţării. Dacă avem posibilitatea dece să nu evităm cel puţin a fi priviţi sub altă prismă decât cea reală?

Art. Vogel

Corespondenţa cu cititorii

A. IONESCU, loco. — Trimeteţi, acceptăm marca despre care vorbeşti, este de mult eşită din circulaţie.

S. SEZONOV, Babadag.—Vă mulţumim. „Projuventute" cu efigia oraşului Winterthur; am anunţat în numărul trecut.

V. MARTIN, loco. — Cred că aţi observat manevrele noastre pentru a cunoaşte numele tuturor asociaţiunilor filatelice precum şi activitatea lor. Tăcerea nu o înţelegem.

ŞTIRI

Asociaţiunile filatelice din ţară sunt rugate a ne remite procesele verbale spre publicare.

*

Expoziţia de mărci poştale ce a avut loc la Londra între 16—24 Noembrie a întrunit numai mărcile Marei Britanii şi ale Irlandei.

*

Revista „*Bazarul Filateliei*" din Bârlad unica revistă românească a încercat să producă o coheziune între forţele disparate ale filateliştilor români, şi-a întrerupt activitatea până la 1 Ianuarie 1929, din lipsă de fonduri.

*

Reclame şi anunciuri pentru numărul viitor se primesc până Luni 3 Decembrie.

*

Aflăm că la 1 Ianuarie 1929 va avea loc o vânzare publică de mărci în Bucureşti.

*

Prinţii orientali recunosc suveranitatea Angliei însă ţin la titlul lor. Anglia, suverană în Kelan au a hotărât crearea unei mărci cu efigia rajahului. Un motiv mai mult ca Rajahul să se mândrească.

VIITOARELE VÂNZĂRI PUBLICE

Luna	Data	Locul vânzării	Expertul
Noembrie	22-3 Dec.	Paris	Perigaud
„	24 „	Versailes	Dreyfus
„	30-1 „	Londra	Harmer-Rooke
Decembr.	„	Bordeaux	Pariot
„	„	Troyes	Hortk
„	3—5	Frankfurt	Hess
„	5	Lille	Graziani
„	5—8	Berlin	Stock
„	7 8	Paris	Cazonove

Lista neagră

Fischel Klein, Rue Maghrabi 3, Le Caire, Egypte. Un novice a trimis câteva rarităţi româneşti împreună cu alte mărci bune, valorând câteva sute de franci francezi. După două săptămâni, într'un plic nefrancat, egipteanul răspunde că dacă expeditorul se mai interesează de mărcile expediate, să-i trimeată 5 fr. fr. pentru francarea retour-ului.

Aviz amatorilor!

Concursul de frumusețe

In cursul săptămânii acesteia juriul din București va fi alcătuit. D. prof. Tzigara-Samurcaș a acceptat să prezideze acest juriu.

Se vor forma, imediat după aceasta, juriile județene și concursul de frumusețe va începe în cursul lunei Decembrie.

Menționăm că în afară de premiul de 50.000 lei acordat celei mai frumoase, sunt rezervate o serie întreagă de premii și surprize celorlalte concurente care se vor clasa printre primele.

Dintre aceste premii desigur că unul foarte interesant va fi încredințarea unui rol principal dintr'un film lucrat la Berlin.

Cum să ne păstrăm tinerețea

Câteva rețete de frumusețe

Cu toate că femeia a luptat totdeauna împotriva atingerii brutale a anilor, căutând a-și mări farmecele personale, acordate de natură, se pare însă că niciodată această luptă nu a fost mai intensă, mai rațională, mai sprijinită pe știință, ca în epoca ce trăim.

Să fie oare din pricină că femeia a fost silită să iasă din gineceul secular în lupta vieței, unde pe lângă armele inteligenței mai are nevoe și de marele atout, al unui fizic agreabil, să fie din pricina proporției dintre bărbați și femei, acestea din urmă, având majoritatea numărului sau din pricina că gustul estetic e mai rafinat și dorința de-a fi frumoasă mai acută? Nu se poate ști exact. Un fapt e cert: Anume că femeile zbârcite, bătrâne, prea grase sau prea uscate, au dispărut aproape cu totul din lumea nobleței, a intelectualității și burgheziei chiar.

In Parisul de unde ne vine tonul în tot ce înseamnă modă, cultură, știință, eleganță, străinii aleargă să vadă eterna tinerețe a lui Mistinguett, la Moulin-Rouge, grația mereu primăvăratecă a Cecilei Sorel, la Comedia Franceză și triumfătoarea frumusețe a Linei Cavalieri în fruntea institutului ei de înfrumusețare.

Și aceasta pentru că omenirea întreagă știe bine că cele trei grații pariziene au împlinit de mult jumătatea lor de secol.

Mărturisesc că la rândul meu le-am văzut și am rămas uimită, — ca și americanele, — de tenul lor, de mișcările suple, de talia lor de zeiță.

Le-am văzut chiar foarte de-aproape și pot spune că tot ce se șoptește mai mult sau mai puțin tare despre emaillajul tenului lor fraged, este o pură invențiune. Mai întâi trebue să spulber această legendă a operației în sine.

Emaillajul practicat foarte puțin acum zece-cinsprezece ani de câțiva chirurgi fără scrupul, consta în răcâirea pielei, cu niște răzători speciale în aplicarea pe deasupra ei a unui strat de pastă albă și roz. Vă închipuiți însă, ce chin. Intenerita în acest chip, nu avea voie nici să râdă, nici să plângă, nici să se lase sărutată.

Puține, prea puține cochete s'au
Au rămas, — e drept, — nouile procedee și azi emaillajul a eșit cu totul din uz.

Au rămas, — e drept, nouile procedee ale chirurgiei estetice. Ridicarea pielițeí ce atârnă la ambele părți ale bărbiei, tăierea și cusătura ei de câțiva centimetri în dreptul urechilor. Și aceasta însă fiind o operație dureroasă, foarte scumpă și nedând totdeauna rezultatele sperate, institutele mari de frumusețe, conduse de doctori specialiști, preconizează pentru păstrarea tenului rețìi și a frumuseții, diferite cure interne și cataplasmele faciale.

Imi propun a examina pe rând cu minuțiozitate, toate sfaturile date în această privință, ca una ce am vizitat zile întregi clinicile, cabinetele, unde cele mai mari cochete ale Parisului, își refac frumusețea.

Voi spune însă dela început, că nimeni nu se reîntinerește, nu se schimbă la fizic, la față și corp fără voința profundă, puternică, de a reuși, fără încredere în procedeele ce întrebuințează.

După cum nici o boală din lume, fie ea chiar ușoară, nu o poate lecui nici un savant, fără concursul bolnavului, fără *voința* lui de-a se face bine, tot așa nici un masaj, nici o cremă, nici o apă de toaletă, nu ne vor fi utile, dacă moralul nostru va fi sau scăzut, sau în veșnică iritație.

Mai întâi deci, trebue să ne silim a goni gândurile negre, tendința spre exagerare, care ne otrăvesc sângele, ne aduc insomnii și ori ne veștejesc tenul ori îl umple de coșuri?

Primordiala condiție a frumuseței, este o bună circulație a sângelui. Urmează apoi multe altele.

Dar să vedem cum putem să obținem pe cea dintâi. Dimineața ne sculăm devreme și deschidem larg geamurile, pe orice timp.

Ideal ar fi, dacă am putea dormi măcar cu o jumătate fereastră deschisă, fie chiar din camera alăturată.

Aerul primenindu-se noaptea mereu, ne dă o bună combustiune a plămânilor, deci o perfectă circulație și un ten sănătos.

După ce ne sculăm, facem timp de zece minute câteva mișcări de gimnastică de cameră, în deosebi mișcările respiratorii. Aspirăm aer cât timp întindem brațele cruce, apoi le aducem spre piept încet, și pe măsură dăm drumul aerului aspirat.

Facem aceasta de vreo zece, douăzeci de ori și putem fi siguri că plămânul nostru se va simți cum nu se poate mai bine. In urmă, vin mișcări de plecare ale mijlocului, de rotațiune, etc. După ce terminăm cu gimnastică, dacă nu putem lua o bae căldicică zilnică, însoțită de duș, luăm un lighian cu apă, un burete mare de cauciuc, muiem buretele și-l trecem pe tot corpul, apoi cu mânușa aspră și uscată, frecăm membrele până se roșesc bine.

Pentru persoanele grase, masajul cu ruloul cu găuri e foarte bun.

Cât despre fricțiunile cu *eau de cologne*, medicii francezi între care celebrul dr. Victor Planchet, sunt cu totul contra. Alcoolul fiind foarte volatil, îl absoarbe nu numai porii noștri, ci și plămânii, care se alcoolizează cu încetul. Dar despre fricțiuni și masagii, vom continua în numărul viitor.

LAURA

Impotriva brațelor roșii

CÂTEVA din tinerele noastre cititoare, îmi scriu rugându-mă a le da o rețetă împotriva brațelor cu pielea aspră (brobonată) și roșie.

— „Carnavalul e la ușe, îmi scriu „vrem să ne decoltăm, dar cum e posibil când nu avem o piele netedă și albă ca marmora?"

Ei bine, domnișoarelor, vă sfătuesc ca în fiecare seară să vă ungeți brațele cu ulei fin de migdale, iar a doua zi dimineața, să le trecați bine cu peria aspră specială sau cu o mânușe de păr de cal, până se roșesc ca petalele bujorilor. Acest tratament punând în circulație sângele, va face să devină netedă o piele oricât de aspră.

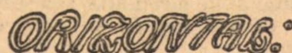
Cumpărați dela orice magazin ortopedic, un păhărel pentru baia ochilor. (Oilliere.) Puneți în fiece seară apă de roze în ele și faceți pe rând baie ochilor, care se vor înfrumuseța și limpezi, mai cu seamă dacă picați în apă și câteva picături de collyre, luat dela farmacie.

O recomandație ce nu trebue neglijată, e să țineți ochii deschiși la acest soi de baie.

L.

Joc. No. 1 (Rebus încrucișat)

(10 puncte) de ALEX. MELENCIUC

I FRUCT
II BOALĂ
III CREP
IV SGOMOT
V LĂCUSTĂ
VI NEROD
VII MUCENICE
VIII CAPILAR
IX OFTICOS
X OS
XI PRIMITIV
XII TENCUIBIL

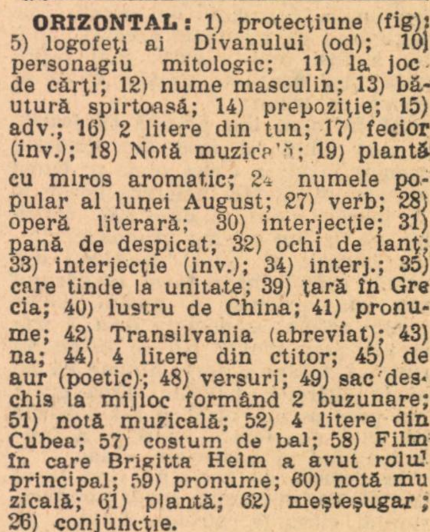
VERTICAL:

I ZĂPĂCIT
II AROMATIZAT
III REGULAT
IV SPLENDOARE
V CALIF
VI TREABĂ
VII LICHER
VIII POPOR
IX STRIGA
X COTEȚ
XI ORZ
XII RELIGIOS

Joc No. 1 (Brigitta Helm)

de I. MUNTEANU-Craiova

(10 puncte)

ORIZONTAL: 1) protecțiune (fig); 5) logofeți ai Divanului (od); 10) personagiu mitologic; 11) la joc de cărți; 12) nume masculin; 13) băutură spirtoasă; 14) prepoziție; 15) adv.; 16) 2 litere din tun; 17) fecior (inv.); 18) Notă muzica'ă; 19) plantă cu miros aromatic; 24 numele popular al lunei August; 27) verb; 28) operă literară; 30) interjecție; 31) pană de despicat; 32) ochi de lanț; 33) interjecție (inv.); 34) interj.; 35) care tinde la unitate; 39) țară în Grecia; 40) lustru de China; 41) pronume; 42) Transilvania (abreviat); 43) na; 44) 4 litere din ctitor; 45) de aur (poetic); 48) versuri; 49) sac deschis la mijloc formând 2 buzunare; 51) notă muzicală; 52) 4 litere din Cubea; 57) costum de bal; 58) Film în care Brigitta Helm a avut rolul principal; 59) pronume; 60) notă muzicală; 61) plantă; 62) meșteșugar; 26) conjuncție.

VERTICAL: 1) Intrebuințarea electricității în medicină spre scopuri diagnostice; 2) apă adâncă și limpede; 3) zile în calendarul roman; 4) afirmație; 6) articol; 7) vestit demagog (1744-1793); 8) parfumat; 9) informație; 19) pasăre din India; 20) carte de joc; 21) divinitate egipteană; 22) articol; 23) măsură (inv.); 24) notă muz.; 25) afecțiune de elocvență; 29) pădure tăiată unde nu umblă oameni; 36) ia; 37) fir de fier; 38) luare în arendă; 46) plantă; 47) arie pe care se compun variațiuni; 50) înnod; 52) oraș în Italia; 53) dibaciu; 54) avere; 55) diafan; 62) șopron.

Concurs de jocuri

„REALITATEA ILUSTRATĂ" va publica de aci înainte, spre deslegare numai jocuri trimise de cititori. Prin urmare în afară de concursul obișnuit pentru deslegarea de jocuri, în fiecare lună, vom avea și un concurs de compunere a jocurilor.

Concurenții trebue să trimeată la redacția noastră, toate jocurile pentru o săptămână. Acestea cuprind patru categorii de jocuri:

1 Un joc de cuvinte încrucișate, de silabe încrucișate, ilustrat sau neilustrat,

2) Un joc de golf de cuvinte, de antonime, de sinonime.

3) Un rebus, un polyndrom, o anagramă.

4) Un joc lăsat la alegerea concurentulu, din care se exclud însă cartea de vizită magică și aritmogrifele.

Fiecare concurent va trimite prin urmare patru jocuri. Noi vom alege în fiecare săptămână, pe cele mai bune și într'un număr apar jocurile concurentului, care a izbutit, prin urmare ale unui singur autor. Acesta primește un premiu de 300 de lei.

Concurentul ales într'o săptămână, nu mai poate concura decât în luna următoare. Aceasta spre a evita ca componenții de jocuri, să poată fi și deslegătorii premiați cu certitudine.

Concursul începe cu data de 1 Decembrie.

Deslegările jocurilor din No. 46, 47, 48, 49, 50 se primesc la redacție până la 10 Ianuarie 1929. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiți. De asemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Ianuarie 1929.

Câștigătorii premiilor pe luna Octombrie, sunt rugați a ne comunica adresele precise, spre a le putea trimite premiile.

Lucruri mici despre oameni mari

Charlie Chaplin . . .

...s'a întâlnit într'o zi cu Harold Lloyd. .Unde se duc doi artişti de cinematograf, când n'au nimic de făcut? La cinema. Şi fatalitatea a făcut ca să vadă un film nou, în care rolul principal, era deţinut de Harold Lloyd.

„Lui", aştepta cu nerăbdare, verdictul marelui său coleg. Pe când întreaga sală, se tăvălea de râs, Charlot era mai serios decât

Sir Austen Chamberlain, la sesiunea Ligii Naţiunilor.

Dela cinematograf, plecară la plimbare, pe bulevardul Santa Monica. Charlot vorbi de toate, numai de filmul lui Lloyd, nu. Înfine, trecând din nou prin faţa cinematografului unde zeci de placarde. reprezentau figura lui „*Lui*", zăriră pe director lângă intrare, iar Chaplin îl întrebă:

— „*Bine domnule, dar comedii nu proectaţi în localul dvs?*"*!.......* Şi se spune, că Lloyd nu l-a rupt cu bătaia pe Charlot....

Douglas Fairbanks . . .

......a făcut prinsoare cu camaradul lui. Buster Keaton, *vestitul* Malec, *omul care nu râde niciodată, — fapt care i-a făcut faima mondială, — că-l va face să zâmbea-*

scă. dacă nu să râdă. Pariul: o cutie cu cele mai fine Havane.

Îi povesti istoria hipopotamului şi a maşinei de cusut...... Bustie sta liniştit. Îi citi versuri de Ion Pribeagu.... acelaş rezultat. Făcu tumbe caraghioase şi umblă pe mâini... Buster Keaton făcea o mutră, de par'că ţinea un discurs funebru. Jonglă cu trei bucăţi de cozonac, în timp ce-şi freca dantura cu periuţa şi scutura o tamburină....... Zadarnic. Malec părea mai aproape de plâns, decât de veselie.

Atunci Doug intră în casă şi se înnapoie cu o cutie de Havane. Malec aprinse una, trase câteva fumuri. dar când simţi un miros pestilenţial, umplându-i nările, se porni pe un hohot imens de râs. Ţigările erau îmbibate cu o soluţie de..... hydrogen sulfurat.

Aşa că Douglas se alese cu pariul câştigat şi cu faima de a fi primul, care l-a făcut pe Malec să râdă.

Fritz Lang . . .

......era adâncit în calculele costului „*Spioanei*" — şi blestema în gând fatalitatea, care i-a dat de soţie o scriitoare celebră, căreia trebue să-i filmeze toate mofturile ima-

ginaţiei, — când secretarul lui, introduse pe un tânăr, — purtând toate semnalmentele poporului ales, — care cerea cu insistenţă, să vorbească neapărat, cu marele regisor şi... traficant de celebrităţi.

Amabil, ca totdeauna când vrea să scape de un nepoftit, Lang îl întrebă cu tonul cel mai ceremonios:

— „Cu ce vă pot servi?"

— „Cu angajament pentru rolul principal. în viitorul dvs. film".

— „Regret, domnul meu. dar pe lângă talent dovedit. nu pot angaja decât persoane cu nume foarte cunoscute".

— „Dacă este vorba numai de nume foarte cunoscut. pe mine mă veţi angaja la sigur".

— „Dar cum te numeşti d-ta?"

— „Abramovici........"

Emil Jannings . . .

...„, gigantul german", *cum îl numesc cinematografiştii americani, se plimba supărat prin parcu vilei sale din Holllywood, — unde filmează acum, — când fu acostat de un individ mărunţel, uscat ca o scobitoare, cu pantaloni cadrilaţi, pelerină „biedermeyer", pălărie pleoştită şi o lavalieră multicoloră, legată ca aripele unui liliac uriaş. Individul era un scenarist german, care bătea de trei ani trotoarele cetăţii filmului, fără să înregistreze cel mai mic angajament.*

— „*Maestre, am o propunere monstră!! Să ştii că dăm lovitura!*"

— „*Dece este vorba? Dar mai repede!*".

— „*Uite ce este: Mergem împreună la o cofetărie, luăm câte o îngheţată şi într'o oră scriem un scenariu, cum n'a mai pomenit Hollywood-ul*".

— „ *Eşti nebun, probabil! Eu sunt artist şi'n viaţa mea. nu m'am împăcat cu scrisul. Prin urmare, cum o să scriu?*"

— „*Nu-i nimica; de scris, scriu eu*".

— „*Dar n'am nici o inspiraţie!*"

— „*Las'că am eu*".

— „*Şi scenele, cine le face?*"

— „*Tot eu, desigur*".

— „*Cine indică acţiunea?*"

— „*Treaba mea*".

— „*Şi titlul?*"

— „*Tot eu!*"

— „*Atunci, eu ce rol o să am în toată afacerea asta?*" *întrebă uriaşul înfuriat de insistenţa necunoscutului.*

— „*D-ta?? Să plăteşti îngheţatele........*"

Ernst Lubitsch . . .

.... celebrul regisor american, de origine germană, se odihnia pe un fotoliu din locuinţa sa, când îi fu anunţată vizita unei domnişoare, care voia să-i vorbească neapărat. Cavaler, o primi şi avu în faţă o blondină de toată frumuseţea. tânără şi dupe toate aparenţele, foarte sfioasă.

— „Cu ce v'aş putea fi de folos, miss?"

— „Am talent la dans şi aş voi să mă angajaţi în trupa dvs. de dancegirls".

— „Arată-mi, te rog, picioarele".

Sfioasa domnişoară, ridică puţin haina de-asupra genunchiului stâng.

— „Bun! Acum să-l vedem şi pe cel drept".

Tânăra Miss se roşi toată:

„Scuzaţi, vă rog... dar... este la fel"...

Lubitsch sări din fotoliu:

— „Te angajez pentru noul meu film: „*Fata cu două picioare stângi*"...

....Era *Anita Page* astăzi „*star*".

(In româneşte de L. Mir.)

REALITATEA

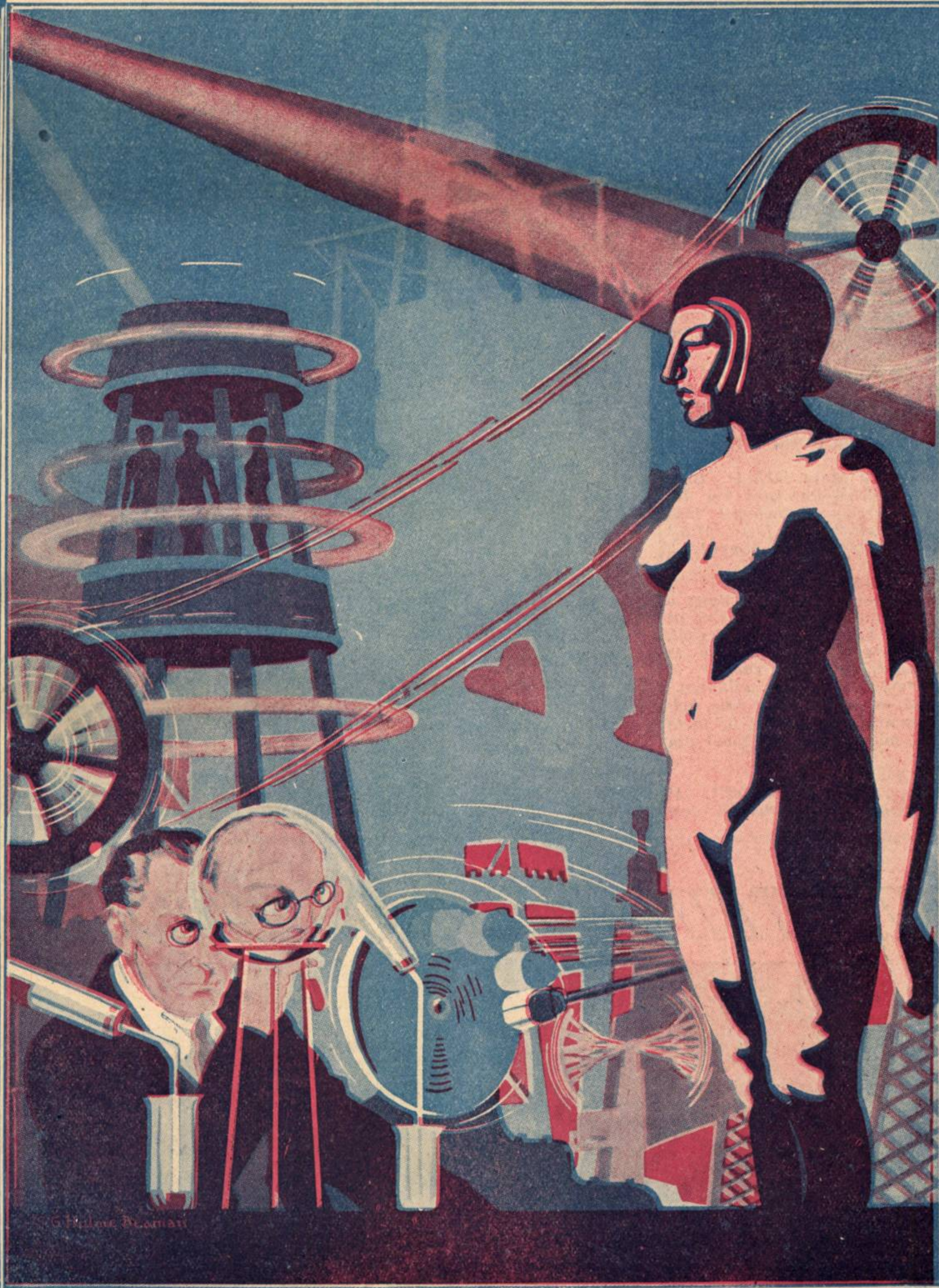
Cele două surori

Atelierul „Adevărul" S. A.

REALITATEA ilustrată

ANUL II, No. 47
8 Decembrie 1928

28 PAGINI
Apare Sâmbătă

LACRIMA RERUM

(Vezi articolul în text)

Prețul 8 lei

O tragedie

Citim într'un ziar strein, câteva impresionante reflexii, pe care le-a prilejuit tragedia zguduitoare a unei existențe: a închis ochii, cufundându-se în veșnică odihnă, un om care zece ani de zile, nu putuse dormi o clipă.. Războiul care a luat unora viața, altora o mână sau un picior, altora mintea, ochii sau graiul, a răpit nefericitului, — trecut astăzi în lumea drepților, — mai mult decât tuturor la un loc: putința de-a închide o noapte ochii, de-a gusta voluptatea odihnei și-a uitării, somnul recreator, bunul cel mai mare al celor mai norocoși din lume și bunul singur al celor cu cari destinul a fost mai puțin generos.

In lucrările care au descris tragedia războiului, cele mai dureroase pagini sunt desigur acelea în care e descris chinul luptătorilor de pe front, ce nu puteau să doarmă în tranșee sau în rezervă, din cauza bombardamentului nocturn, a necesității de-a sta de veghe, sau a marșurilor prin beznă și noroi. Nu iureșul încăierării și nu primejdia de zi cu zi a morții, nu umilințele și nu lipsurile de tot felul, constituesc grozăvia războiului, — ci oboseala care surmenează, tocește și împinge spre nebunie.

In „Râsul Roșu" sunt pagini halucinante, în care e prinsă latura aceasta a războiului.

Eroul cărții n'a dormit și nu poate să doarmă. Luptele nu-i dau pace. Umblă dezmetic, obsedat de gândul de-a gusta câteva clipe numai, voluptatea somnului, până când ideea îi sfredelește țeasta și-l aruncă în ghiara nebuniei.

Nefericitul care n'a putut închide timp de zece ani de zile ochii, dar care i-a închis acum pentru vecie, n'a înebunit însă și ca atare suferințele lui au fost infinit mai grele, căci a suportat tot timpul, — conștient, — chinul.

Să dormi, să dormi....

Ești copil, și somnul te învăluie după o zi de jocuri, așternând culori trandafirii pe față, și punând pe buze un zâmbet fericit.

Ești trudit după o zi de muncă, și te cufunzi în odihnă ca într'o bae caldă.

Ești trist și somnul ți-aduce alinarea.

Vara, veghiază peste pleoapele tale bolta albastră cu luminițe de aur, și iarna te adoarme, ca un moșneag sfătos, focul din vatră.

Să dormi, să dormi...

Ai lucrat târziu, sau ai călătorit. Ai făcut poate o escapadă. Nu ai dormit destul. Nu ai dormit de loc. Ești obosit, mahmur. La ce te gândești ca la o fericire ca la o voluptate, dacă nu la putința de-a te întinde în pat?

Un om n'a dormit, cu toate astea, vreme de zece ani.

Reflectați un moment.

Și recunoașteți că a fost ființa cea nefericită. Și recunoașteți că tragedia ... ar putea să constitue o pagină de zguduitoare literatură, eșită din condeiul straniu al unui Höffmann, Andeew, Poë sau Ewers: tragedia celui care nu putea să doarmă.

O țară fericită, unde nu există moda pălăriilor de damă

FĂRĂ INDOIALĂ soții din Manciuria, își au cortegiul lor de necazuri, așa cum le au și soții de pe întregul glob pământesc.

Dar de un singur necaz, nelipsit la o mare parte din ceilalți sunt totuș lipsiți. Acolo nu există grija modelor, pentru pălăriile de damă. Nevasta manciurianului nu poate avea un asortiment de pălării. Atunci când se mărită, e înzestrată cu o îmbrăcăminte pentru cap. Și pentru tot restul vieții ei conjugale, nu are permisiunea să poarte alta. Numai dacă aceea pe care a căpătat-o la nuntă, devine inutilizabilă, capătă o alta de acelaș fel.

Valoarea unei astfel de îmbrăcăminți depinde de buna stare a soțului.

Unele dintre acestea, costă sume fabuloase și sunt încrustate cu pietre prețioase. Altele sunt mai puțin costisitoare, dar și mai simple.

Faptul îmbucurător pentru soțul manciurian e însă, că plătește odată o sumă oarecare, și în urmă nu mai e hărțuit de consoartă cu schimbările de pălării, atât de obișnuite prin alte meleaguri.

Femeile poartă îmbrăcămintea pe cap chiar la muncă; de pildă atunci când mulg vacile sau ațâță focul.

Reproducem două fotografii ale unei manciuriene, la care se vede ce forme au — în față și la spate — aceste curioase modele.

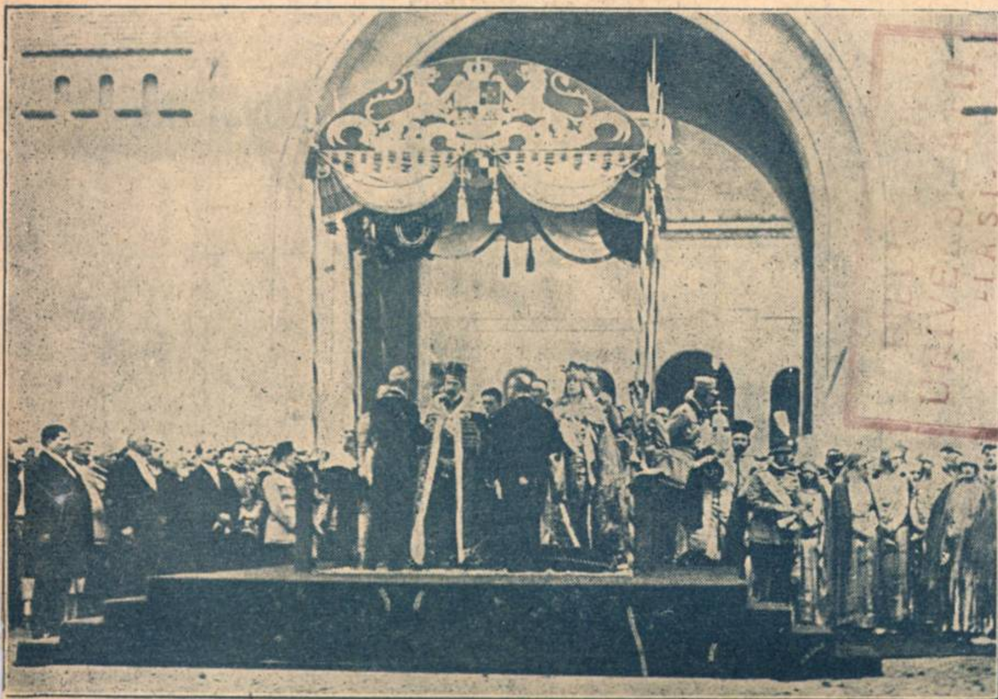

Innormântare în Bucovina

10 ani dela unirea ţărilor româneşti

Incoronarea MM. LL. Regele Ferdinand I şi Regina Maria la Alba-Iulia

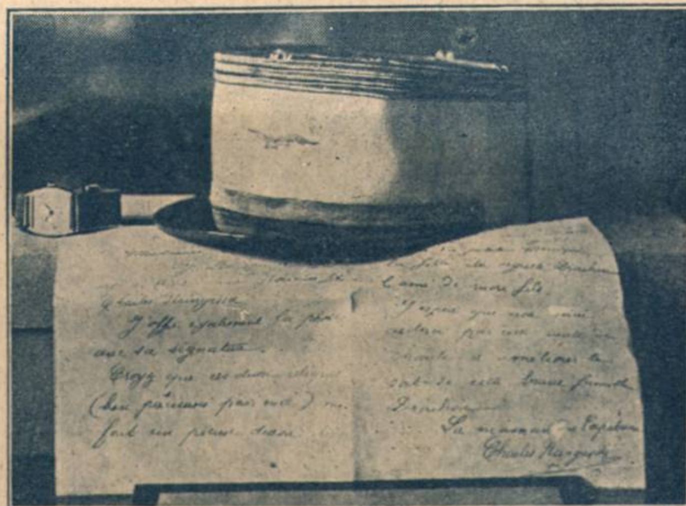
Regele Angliei e bolnav

Principesa Ileana la Stokholm

Principesa noastră ţine o conferinţă despre viaţa şi obiceiurile poporului românesc

Zilele trecute a avut loc la Paris, o mare licitaţie de obiecte, amintiri dela eroii aviaţiei decedaţi în urma accidentelor. Produsul acestei licitaţii, serveşte la ajutorarea familiilor celor morţi. Cea mai mare sumă licitată, a obţinut-o capela şi ceasornicul eroului căpitan Nungesser, precum şi o scrisoare a mamei sale, prin care ceda aceste obiecte comitetului organizator.

SERBAREA SFINTEI ECATERINA LA PARIS. Fotografia noastră reprezintă un grup de vânzătoare dintr'un mare magazin parizian, travestite în negrese.

Telegramele sosite săptămâna trecută, ne-au anunţat că M. S. Regele George V al Angliei, este grav bolnav, suferind de o complicaţie pulmonară, care-i pune viaţa în pericol.

Intreaga omenire a fost alarmată, întru cât suveranul Angliei se bucură de mari simpatii, printre toate popoarele.

Principele moştenitor, a fost rechemat de urgenţă din călătoria în care se afla şi în jurul patului de suferinţă al ilustrului bolnav, s'au adunat cele mai mari somităţi medicale engleze şi străine.

Ultimele telegrame anunţă, că sforţările acestora au fost încununate de succes, astfel că peste câteva zile, suveranul va intra în convalescenţă.

Furtună APE MARI la Constanța

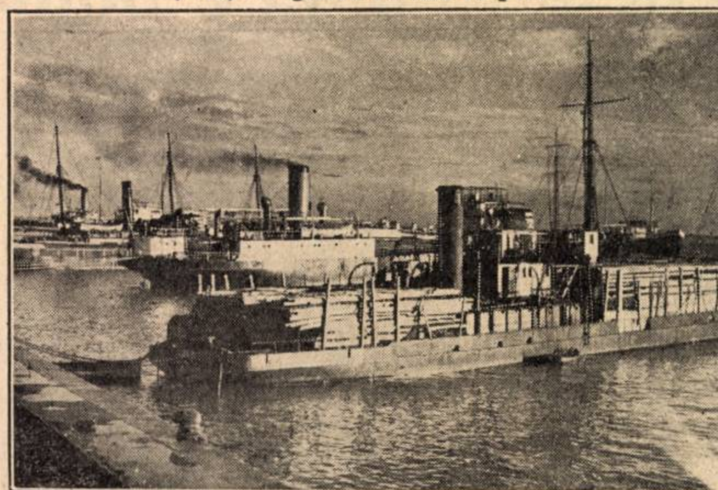
FURTUNA LA CONSTANȚA. Un val furios, inundă cheiul.

FURTUNĂ LA CONSTANȚA. Publicul urmărește după țărm, refugierea vaselor în port

Printre alte ravagii cauzate de recenta fur tună la Constanța, este și această magazie, complet desvelită

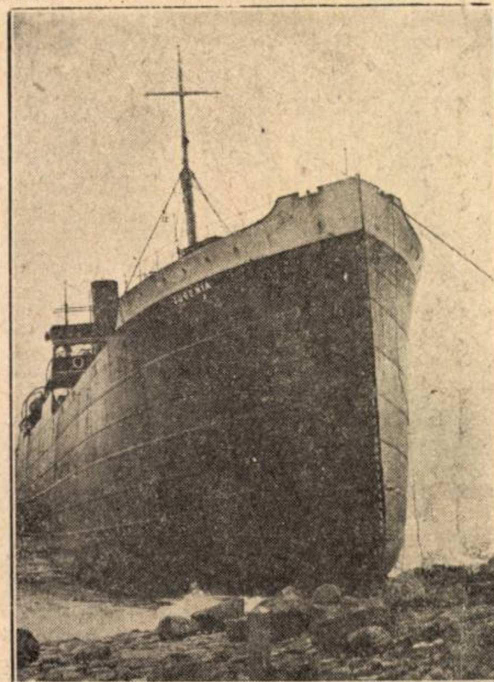
Din cauza furtunii ce a bântuit pe marea Neagră, vapoarele în cursă, s'a refugiat în portulConstanța

Vaporul „Niki", refugiat în portul Constanța, cu ocazia recentei furtuni, este avariat și are o inclinare foarte pronunțată

PICTURĂ FOTOGRAFICĂ. Portul Constanța, după furtună

Vasul „Eugenia", al marinei comerciale engleze, a fost aruncat la țărm săptămâna trecută, de violenta furtună care a bântuit în Marea Nordului.

Inaugurarea Casei Femeii

1 Decembrie, Sărbătoarea unirii

Sus: Delegatele străine, d-na Carbanova (Mica Inţelegere), d-na Pichon-Landry (Cons .Inter. al femeilor), d-na Alex. Cantacuzino şi d-na Rachel Crowde (Liga Naţiunilor). Jos: Serviciul religios, oficiat în marele holl, în prezenţa M. S. Regina Maria şi A S. R. Principesa-Mamă Elena

Noul director al teatrelor

D. Liviu Rebreanu, preşedintele soc. Scriitorilor români, a fost numit director al Teatrului Naţional din Bucureşti şi director general al teatrelor din ţară.

Avem plăcerea să comunicăm cititorilor „Realităţii Ilustrate" că d. Liviu Rebreanu a acceptat să facă parte din juriul concursului nostru de frumuseţe.

Sărbătorirea zilei de 1 Decembrie, la patriarhie în Bucureşti: Sus: M. S. Regina Maria, A. S. R. Principesa Elena precum şi Sanctitatea Sa patriarhul Miron, A. Sa Principele Nicolae şi d. Buzdugan din Inalta Regenţă. Fotografia de jos: I. P. S. mitropolitul Pimen al Moldovei şi d-nii miniştri Iuliu Maniu, Mihai Popovici şi Pantelimon Halipa

Naufragiul vaporului Vestris

Reproducem una dintre primele fotografii luate cu prilejul naufragiului vaporului Vestris Vaporul Berlin salvând pe cei cari luptă cu valurile

Fortul Vincennes aruncat în aer

Din motive necunoscute, un depozit de pulbere din fortul Vincennes, în imediată apropiere a Parisului, a explodat în săptămâna trecută. Au fost 12 morţi şi numeroşi răniţi. Fotografia noastră arată mulţimea care aşteaptă înfrigurată, în faţa fabricei, rezultatul operaţiunilor de salvare

O excursie în lumea infinitului mic

Lacrimo rerum

de: NIC CONSTANTIN

Articol la ilustrația de pe copertă

Profesorul își isprăvise lucrul și plecase acasă.

Laborantul adună într'un pahar toate eprubetele, care fuseseră folosite și le puse într'un colț al mesei gândindu-se: „Las' că le spăl eu mâine".

Inchise apoi cu grije robinetul de apă, se uită ca toate becurile de gaz să fie stinse, își scoase halatul, și-și îmbrăcă haina.

După ce-și luă pălăria din cui, învârti odată comutatorul luminei electrice.

Se făcu întuneric.

Laborantul, cu pași siguri — căci cunoștea drumul și cu ochii închiși — s'a îndreptat spre ușa, pe dedesuptul căreia o dâră de lumină din sală, se căznea să-și facă loc, și nu izbutea să străbată decât un lat de palmă, pe dușumeaua încăperii.

După ce a întors de două ori cheia în broască, pe dinafară, laborantul s'a dus.

Laboratorul rămase cufundat în beznă. Numai pe fereastra din fund, se desemna neprecis umbra unui oțetar, printre frunzele căruia licăriri slabe și tremurătoare își căutau loc.

Dâra de lumină de sub ușă, trăgea pe podea o linie dreaptă, paralelă cu ușa.

Căderea repetată a unei picături de apă în spălător îngâna scurgerea timpului cu lovituri sonore și neregulate.

Urme de fosfor, oxidându-se pe pereții unei eprubete făceau ca aceasta să capete o strălucire vie.

Mirosuri puternice se îmbinau, spre a produce o atmosferă specială.

De pe gâtul unei retorte, o șuviță îngustă uleioasă de acid sulfuric, se adună într'o picătură, și aceasta căzu în hârdăul de apă de dedesupt, producând o fierbere sgomotoasă ca și când ar fi fost un fier înroșit în foc.

*

Eram asistentul profesorului și-mi aveam odaia alături de laborator.

In noaptea aceea, m'am întors târziu acasă și fiindcă nu mi-era somn, m'am înfundat într'un fotoliu și am lăsat drumul liber gândurilor.

Deodată, fără să știu pe unde a intrat, o femee a răsărit înaintea ochilor mei.

Era frumoasă și poate de aceea nu m'a înspăimântat de fel, apariția ei neașteptată.

— „Cine ești? — am întrebat-o, și mi-a venit în minte că am mai văzut undeva pe femeia aceasta.

— „Sunt propria-ți fantezie", mi-a răspuns femeea, „și am venit să te slujesc".

— „Să mă slujești? In ce fel? La ce mi-ai putea sluji?"

— Ai lămurit cumva întregul mister al firii, ca să nu mai ai nevoie de mine? Nu știi că eu sunt aceea care potolesc setea curiozității? Că menirea mea e să tălmăcesc ceeace singur nu-ți poți explica?

Vioaie și mlădioasă, eu alerg dealungul câmpiilor întinse, sui culmi neajunse, străbat infinitul, mă strecor prin adâncurile pământului și pot deveni atât de subtilă, încât să mă amestec în parfumul suav al florilor.

Eu sunt gloria poeților și îndrumătoarea tuturor inventatorilor și cercetătorilor științifici.

Urmează-mă în astă seară, și-ți voi desvălui taina lucrurilor!"

Iar eu m'am supus și mi-am urmat fantezia.

*

Condus de fantezia mea, m'am făcut de o sută de miliarde de ori mai mic decât sunt în realitate și am pătruns în picătura din fundul unei eprubete.

Numai eram vizibil decât la microscop, căci măsuram doar o jumătate miime de milimetru cub.

In jurul meu se mișca o lume imensă. Miliarde și miliarde de molecule, care alergau în toate părțile cu viteze mari, se ciocneau unele de altele, se izbeau de moleculele care alcătuiau pereții sticlei, se desfăceau o clipă, se refăceau iară.

Deosebeam patru feluri de molecule, din locul unde mă aflam: Unele — desigur că erau moleculele sticlei — stăteau mai apropiate, parc'ar fi ținut sfat, se roteau pe loc și chiar când se izbeau, nu se depărtau prea mult una de cealaltă. Intre aceste molecule se pare că exista o afecțiune mai mare. Arare ori câte una pornea să se ducă să se amestece în valvârtejul celorlalte trei feluri.

„Prin urmare, ipotezele științifice — îmi spuneam eu — sunt juste: Intre moleculele solidelor, există o coeziune mare".

Și mulțumit de această verificare, pășiam domol, prin mulțimea de molecule, ferindu-mă din calea lor.

Era loc berechet, căci celelalte trei feluri de molecule erau mai distanțate. Iată mai întâi pe cele mai numeroase, moleculele de apă. Nu se mulțumesc cu goana lor neîncetată, dar câte unele, asemenea duduilor americane, evadează dintr'o regiune într'alta, din continentul lichid, în cel gazos al aerului.

De altfel și molecule de azot și oxigen, molecule care alcătuesc aerul — foarte rar e adevărat — am observat că trec prin ținutul imens al picăturii în care mă aflam.

Dar cele mai interesante mi s'au părut moleculele de zahăr: Câte una înconjurată de o mulțime de molecule de apă, asemenea unui suveran pe care-l înconjoară o sumă de curteni. Acestea, mai greoaie ce-i dreptul, se mișcau totuș destul de repede și numeroase, împreună cu suita lor.

Spectacolul care mi se 'nfățișa era cât se poate de impresionant. Dacă am putea — păstrând viteza de mișcare pe care o avem — să devenim de câteva mii de miliarde de ori mai mari decât suntem, universul în mișcare, ne-ar oferi desigur acelaș spectacol pe care-l aveam eu, micșorat așa ca să urmăresc jocul nebunesc al miilor și miilor de molecule.

Imi părea rău că nu luasem cu mine un aparat fotografic, spre a întipări pe placă cele ce vedeam, și pe când exprimam fantaziei mele acest regret, conștiința mea științifică îmi răspunse că aparatul — redus în proporții cu noi — n'ar mai fi putut funcționa, căci moleculele substanțelor care compun s'ar fi strâns una într'alta, mai tare decât este cu putință și decât permit spațiile intermoleculare.

ATOMII

Așa e făcut omul! Nici nu i se împlinește bine o dorință, că și începe să-i înmugurească o alta în suflet.

Nu mă minunasem în deajuns de priveliștea moleculelor în mișcare că se și născu în mine dorința, să văd atomii! Impărtăși fantaziei mele aceasta și dânsa, binevoitoare, hotărî să mă satisfacă.

Mi-am redus talia și mai mult, făcându-mă atât de mic, încât nu întreceam în mărime o moleculă de zahăr. Dacă cele două miliarde de oameni de pe glob, ar fi devenit tot atât de mici ca mine, noi cu toții împreună am fi încăput foarte comod în oricare din scoicile microscopice ce alcătuesc praful de cretă. Fiecare ar fi dispus acolo în scoică, în proporție, de acelaș spațiu de care se poate bucura pe pământ.

O lume nouă mi se înfățișa de data aceasta.

Nu mai vedeam în ansamblu mulțimea de molecule.

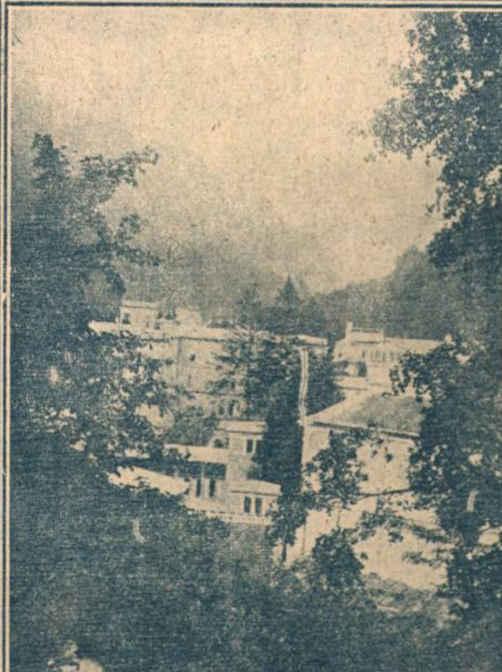
Din când în când la intervale rare, defila domol, pe dinainte-mi, câte un grup de atomi; și fiecare era de dimensiunea mea.

Câte o moleculă se izbia de mine și mă praful de cretă. Fiecare ar di dispus, acolo trimetea tocmai la celălalt capăt ca să mă ciocnesc de alta și să vin apoi îndărăt.

Era foarte interesant că moleculele nu se mai prezentau ca niște entități, ca niște sfere mici rotunde, ele erau adevărate sisteme solare: Intr'un spațiu — pentru mine — imens, câțiva atomi cari se roteau în jurul lor, și fiecare în jurul celuilalt.

Molecula de apă cuprindea trei atomi, doi de un fel și unul deosebit; moleculele de sticlă erau alcătuite din câte trei feluri de atomi diferiți; iar moleculele de zahăr cuprindeau fiecare câte 21 de atomi. Șase atomi dintre aceștia păreau frați și stăteau în șiruri curioase, ceilalți rotindu-se în jurul lor. Se părea că aceste molecule umblă încă mai domol și multe erau adunate în grup.

(Va urma)

Băile Herculane. Foto Jean Popescu

La „Cruce", în Balcic. Foto D-ra Ciulinariu

Concursul de FOTOGRAFII al „Realităţii Ilustrate"

„Urlătoarea" din Buşteni. Foto N. Radulescu

Lacul din „Parcul Bibescu"-Craiova. Foto Grozăvescu

Pe malul mărei la Balcic. Foto D-ra Ciulinariu

Pe valea Oltului. Foto Grozăvescu

Petrecere la Pescăriile Statului, din Movila-Tekirghiol.

„Start" într'o cursă de galop, la... Budeşti-Ilfov. Foto D-ra Ciulinariu

Pe plaje la Corabia. Foto Marinescu

La construcţia „Monumentului Eroilor" din Tulcea. Foto Schwartzenberg-Galaţi

Turnul dela Tâmpa-Braşov. Foto D-ra E. Stătescu

O seară la Rin: Icoane din trecut

CAP. I

Cocainoman îndrăgostit, — fuga din sanatoriu, beciurile Cekei. — Soldat menşevic, — artist de varieteu, etc. şi la urmă: soţul unei prinţese.

Timpul petrecut la Bonn constitue cel mai frumos episod al vieţii mele. Imi plăcea să cobor în amurg spre Rin, să privesc fluviul majestuos, împingându-şi valurile argintii spre Colonia, să văd primele lumini licărind prieteneşte de pe celălalt mal din Bessel şi să admir profilându-se în zare, culmile rotunjite ale Siebengebirgului, care prin forma lor adusă evoacă în amintire un piept de femee frumoasă.

In râstimpuri întâlneam oameni cari mă fixau plini de curiozitate, şi atunci simţeam lămurit, că mulţi dintr'înşii mă recunoşteau. Şi deodată mi-am pus întrebarea, că dece oare îmi poartă lumea atâta interes? Ce-o făcea să-şi pironească ochii asupra persoanei mele, cu atâta curiozitate? De ce oare ziarele se ocupau aproape zilnic de mine? Era aceasta o manifesare a curiozităţii erotice a burghezului? Era atmosfera de scandal, ce-i plăcea prin faptul, că el însuşi a renunţat de cele mai multe ori, la dorul său după aventură, de dragul unei existenţe sigure şi tihnite? Căuta oare în viaţa mea erotismul, de care traiul său l-a lipsit? Visase în tinereţe vreunul sau altul din bărbaţii cari mă sfredeleau cu privirile lor că se va căsători cu o prinţesă, după cum visează fetele pe făt-frumos, care să le treziască din somnul fermecat? Vedeau în mine omul, care înfăptuise acest vis al tineretului?

Vedeau în faţa mea două categorii de oameni: Burghezii, cari renunţau la aventură, în schimbul existenţei asigurate pe deoparte; pe de alta boemii, aventurierii, cari de dragul romantismului vieţii reale, dispreţuiau adăpostul sigur şi îngrădit al vieţii burgheze. Şi deodată îmi răsăriră în minte, cu o preciziune uimitoare scene din trecut. Mă vedeam iarăş întins pe divanul moale, îmbătat de cocaină, însufleţit de visuri pătimaşe de dragoste, iar frumoasa Nataşa, cu părul ei ca pana corbului şi cu ochii ca smeura, se pleca peste mine, privindu-mă cu o expresie ciudată. Sau mă vedeam, cu obrazul ocrotit de o pernă, sărind prin fereastra casei de sănătate, fugind, ca urmărit de demoni. Zăceam apoi în beciurile închisorii Ceka, vedeam funcţionarii sovietici intrând spre a scoate iar cinci tovarăşi şi să-i ducă la execuţie.

Copilul meu, copilaşul meu! se tânguia alături de mine o tovarăşă de suferinţă, plecându-se peste băeţelul ei. Apoi străbătui călare stepele Rusiei, ca soldat menşevic, sub nume fals şi cu acte de stat secrete. Şi această vedenie păli, ca să facă loc altui tablou. Stăteam cu alţi patru camarazi pe scena unui mic varieteu din Germania şi cântam nemţilor cântecele melancolice din ţara mea. Apoi scena varieteului se prefăcu într'o sală de joc, şi mă vedeam stând cu mână sfielnică la masa verde, până ce mă cuprinse o bucurie nebună. Câştigasem! Ş'apoi câştigai şi câştigai într'una şi 'n ochii celorlalţi jucători sticlia pizma, dar deodată trebui să scot iarăşi bani din buzunar şi în urmă banii se duceau până ce rămăsesem iar fără o leţcae. Şi târziu de tot mă pomenii la umbra unui zid, în faţa clubului, mulţumind unuia, mai norocos decât mine pentru un bacşiş de cinci mărci.

Pieri şi această icoană a trecutului: mă aflam acum în bucătăria unui restaurant, clătind farfurii şi aşezându-le teancuri-teancuri. Se mistui şi această imagine. Mă vedeam într'un salon elegant, îmbrăcat în frac, aplecându-mă peste mâna prinţesei. O, ce film bogat şi fantastic era viaţa mea!

Dacă omenirea putea fi împărţită în burgheji şi aventurieri, ştiam eu bine din ce categorie fac parte. Şi totuş! Să fie aceasta doar rezultatul temperamentului meu înnăscut? Oare nu crescusem şi eu într'o casă burgheză, nu dusesem oare o viaţă tihnită, ferită de griji, ocrotită de părinţi devotaţi, mai înainte ca vijelia vremii să mă smulgă dela toate acestea? Milioane pieriseră în această furtună năprasnică. furaţi de vârtej, mii şi mii fuseseră ucişi, alţii, în disperare căutaseră ei înşişi moartea. eu însă răzbisem — eu trăiam! Aveam la activul meu o viaţă mai fantastică decât orice film, mai aventuroasă decât un roman de Karl May, mai extraordinară decât peripeţiile lui Sherlok Holmes.

Şi în timp ce în jurul meu se aprindeau luminile şi cântece vesele nemţeşti răsunau după un vapor, navigând pe Rin, am luat hotărîrea subită de a transcrie romanul vieţii mele.

Dar în aceiaş clipă şovăii. Aveam oare dreptul să divulg lumii ceva despre relaţiile mele cu prinţesa? Imi veniră în minte cuvintele lui Shaw, care afirmase odată, că atât timp cât e în viaţă soţia niciun bărbat nu are dreptul de a scrie ceva despre căsnicie. Simţeam primejdia ce mă ameninţa, vrând să povestesc lumii câte ceva despre această căsătorie, care a stârnit atâta vâlvă, în toate ţările din univers. Imi dădui seama, de datoria ce-mi incumba de a combina sinceritatea desăvârşită cu delicateţea de suflet, spunând adevărul doar acolo, unde nu poate jigni. Căsnicia aceasta îmi dăduse o senzaţie minunată, o simţeam lămurit, o senzaţie, de care fusesem lipsit ani de zile. După atât amar de vreme de pribegie silnică în care niciodată nu ştiusem ce-mi va aduce ziua de mâine, resimţeam iarăş, pentru întâiaş dată senzaţia de a fi la adăpost.

Insă deoarece nu eram burghez din fire, nu-mi puteam încheia astfel viaţa. Eram încă tânăr simţeam că mereu şi mereu voiu trebui să alerg în căutare de senzaţii noui. Pricepusem, că cea mai frumoasă femee, pe care o strângi în braţe cel mai splendid trup, care se înfruptă alături de tine de voluptăţile dragostei, nu-s atât de minunate, ca femeile ce se află departe de noi, ca trupul ce se refuză.

Inchipuirea născoceşte mereu alte şi alte icoane ael vieţii şi mereu eşti silit să alergi după împlinirea acestor vise, întrecând senzaţia maximă prin alta şi mai grozavă. Viaţa mea a fost mai aventuroasă, decât o mie de romane şi astfel trebuia să şi rămână. Căci viaţa e mult mai ciudată şi mai lipsită de logică, decât fantezia poetului, şi sunt lucruri, care abea trebuesc trăite aevea, pentru ca oamenii să le creadă.

CAP. II

O NUNTĂ CU URMĂRI

Către sfârşitul veacului trecut descinse la Iwano-Wosnesenk o fată blondă cu ochii albaştri. Privi curioasă oraşul vast-capitală de judeţ — în care avea să trăiască de acum încolo cu soră-sa. Nu, era mai frumos la ei în Suedia, cu lacurile însorite. Pe aici nu erau decât fabrici uricioase, coşuri şi locuinţele lucrătorilor. Alta nu vedeai nimic. Iar aerul par'că duhnea a ulei de maşină. Nu, nu era deloc simpatic pe aici.

Ea nu avu multă vreme să mediteze asupra acestor fapte, căci sosise la locul destinaţiei — vizitiul opri în faţa unei căsuţe simpatice, de altfel toate locuinţele funcţionarilor superiori erau curăţele şi se înfăţişau frumos. Şi tânăra suedeză fu primită cu alai de către soră-sa, şi de către toată lumea rubedenii şi prieteni adunaţi în casă, în vederea nunţii. Surioara făcu şi cunoştinţa viitorului cumnat, dar abia noaptea târziu cele două surori putură să schimbe nestânjenite câteva cuvinte. Tânăra mireasă se mira de antipatia surioarei pentru Rusia. Abia ai sosit, şi vrei să şi judeci o dojeni, iar apoi o întrebă, dacă mărităndu-se nu şi-ar urma şi ea soţul în ţară străină. Drept care răspuns, fata izbucni într'un hohot de râs.

(Va urma)